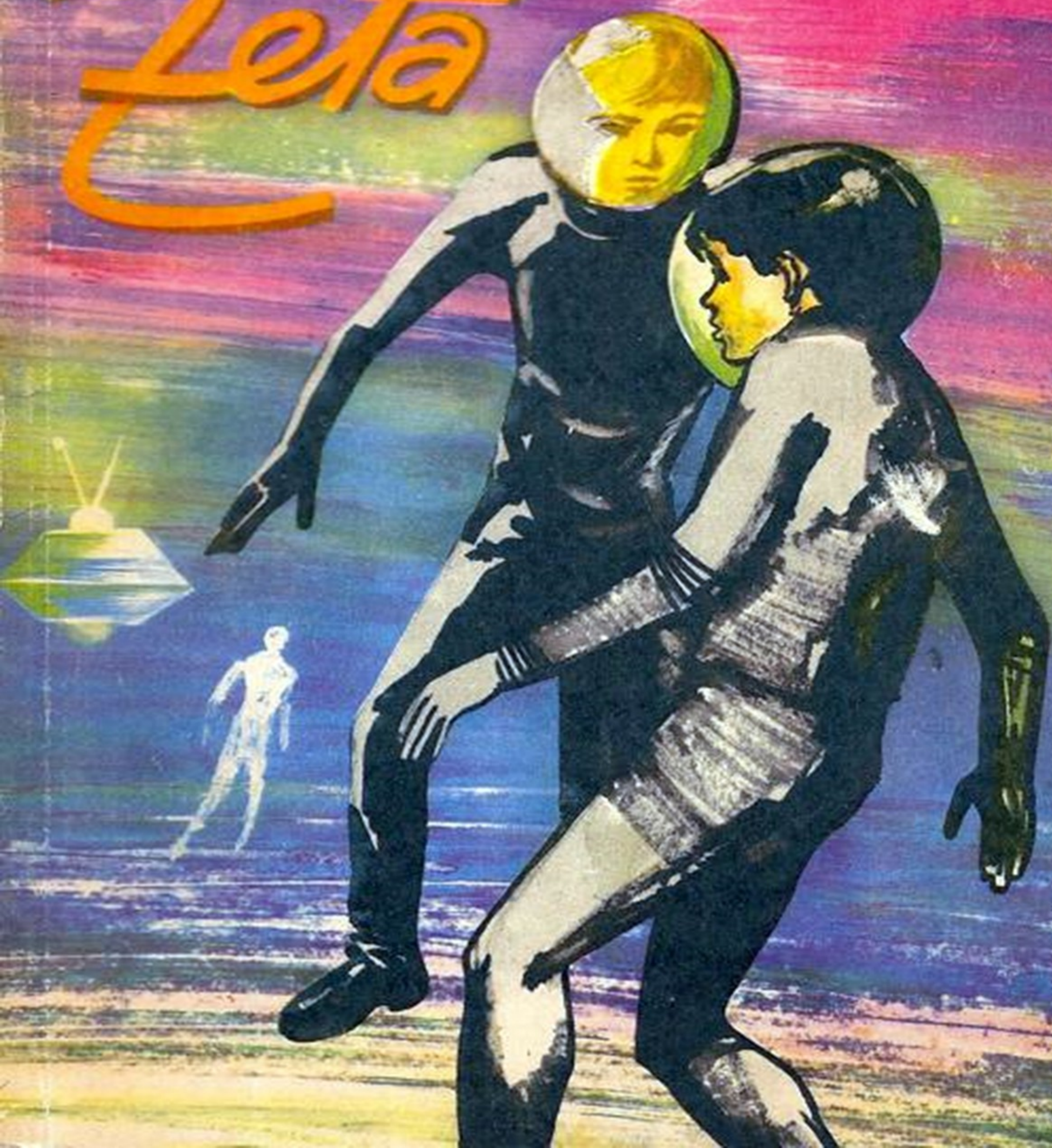
PETRU VINTILĂ

CĂLĂTORIE PE PLANETA ZETA

Petru Vintilă

CĂLĂTORIE PE PLANETA ZETA

Coperta de Dana Marinescu

Editura Ion Creangă
1972

CAPITOLUL I
Plecarea Vităneştilor la Lişava

În dimineaţa zilei de 15 iulie 1968 un convoi format din două taxiuri şi o furgonetă se opri la intrarea dinspre Calea Griviţei a Gării de Nord. Spre ziuă se abătuse asupra Capitalei o ploaie torenţială, dar acum cerul era senin şi curat ca o fereastră uriaşă, soarele făcea să aburească acoperişurile clădirilor, iar vişinele şi cireşele oltane din coşurile vânzătorilor de fructe străluceau înrourate ca nişte grămezi de rubine. Din primul taxi se dădură jos Costi Vitănescu şi soţia sa. Ei n-aveau copii, dar aveau în schimb bagaje numeroase şi, între toate ieşea în evidenţă un pachet ciudat învelit într-o husă de piele, şi care avea forma unei ţevi lungi de aproape un metru şi jumătate. Costi era astronom şi ciudatul său pachet nu era altceva decât o lunetă de care nu înţelegea să se despartă nici în concediul de vară. Din cel de-al doilea taxi, primul care coborî fu un copil în jur de doisprezece ani, năltuţ şi zvelt, îmbrăcat cu o cămaşă cadrilată şi cu pantaloni de cow-boy. Încălţat cu pantofi de baschet, copilul păşea tot atât de uşor ca o pisică şi alergă spre maşina din faţă ca să-i dea ajutor unchiului său. După el coborî din maşină un adolescent îmbrăcat în uniforma elevilor de la liceele militare.

Cei din urmă coborâră din taxi părinţii celor doi băieţi, colonelul aviator Vitănescu şi soţia sa, profesoară de ştiinţe naturale la Liceul Lazăr, Maria Vitănescu. Ca orice mamă din lume ea intra uşor în panică şi acest lucru îl făcu şi acum, strigând spre cei doi băieţi:

— Ţucurel, Emil, mai încet! Ţucurel, lasă luneta jos, că-i prea grea pentru tine! Dar unde-s tregherii? Gara asta n-are nici un tregher să ne ajute la transportul bagajelor?!

Mama nici nu băgă de seamă că tregherii se şi apucaseră să dea jos bagajele din furgonetă şi să le aşeze frumos pe platformele a două cărucioare metalice. Apoi pătrunseră în incinta gării. Prin mari lucarne de sticlă lumina soarelui se iriza triumfătoare în spaţiul uriaşului peron şi, fiind în toiul verii, în plin sezon de vacanţe şi excursii, gara era plină ca un stup de mulţimea agitată a călătorilor care, fie că se grăbeau spre trenuri, fie că se precipitau spre ieşire, păreau cuprinşi de o nerăbdare veselă şt fericit îngrijorată. Se încrucişau în aer sute de exclamaţii şi chemări febrile. Vânzătorii de ziare şi reviste îşi atrăgeau cumpărătorii grăbiţi strigând ultimele noutăţi şi

Ţucurel fu primul care reţinu ştirea cea mai uluitoare, după părerea sa, aceea că pe o şosea din Mexic pasagerii a două autoturisme au fost opriţi din călătorie de evoluţia unei farfurii zburătoare care apoi aterizase pe şosea. Ţucurel îi întrebă pe tatăl său!

— Azi nu cumpărăm ziare?

Cineva din grup spuse că vacanţa înseamnă deconectare şi că primul lucru pentru realizarea deconectării este renunţarea la lectura ziarelor. Dar mâhnirea lui Ţucurel nu ţinu mult. După ce se urcară în tren, găsind cu destulă dificultate locurile rezervate, după ce făcură încă o dată numărătoarea bagajelor, după ce — în sfârşit — tatăl lui Ţucurel observă mulţumit că vagonul lor se găsea în imediata vecinătate a vagonului-restaurant, fu remarcată şi lipsa ziarelor.

— Ţucurel are dreptate, zise tatăl. Trebuie să cumpărăm şi ziare.

— Iar a fost semnalat un O.Z.N.! spuse Ţucurel în felul său entuziast, ca şi cum pentru a cumpăra un vraf de ziare şi reviste din gară erau necesare în primul rând dorinţa şi pofta sa de a-şi astâmpăra lacoma lui foame de informaţie. Mai erau cincisprezece minute până la plecarea trenului. Ca totdeauna în astfel de împrejurări femeile sunt mai alarmate de iminenţa faptelor neprevăzute şi de la acest lucru nu făcea excepţie nici mama lui Ţucurel, deoarece îi spuse soţului ei:

— Te rog, nu mai coboară nimeni din vagon. Sergiu, mi-e teamă să nu plece trenul şi tu să rămâi pe peron.

Ţucurel îşi întoarse ochii spre maică-sa şi o privi încruntat.

În aceeaşi clipă însă, uşa glisantă a compartimentului fu dată la o parte şi în pragul ei se ivi un vânzător de ziare.

— Doriţi! vreun ziar? spuse el.

— Toate! zise Ţucurel triumfător, plin de nerăbdare şi primi în braţele întinse un impunător şi colorat vraf de ziare şi reviste. Vânzătorul îi întinse şi un exemplar din revista "Moda", însă, atent ca un viezure cu ochii săi verzi şi ageri, Ţucurel detaşă repede din vraf această revistă-intrus şi o întinse mamei sale, spunând în numele tuturor:

— Noi nu citim "Moda". Nu ne interesează "Moda".

— Aşa ai să ne spargi timpanele până la Lişava? întrebă zâmbind mamă-sa, şi Ţucurel se aşeză repede la locul său, pe neaşteptate descurajat de această întrebare-reproş.

Acum mai erau vreo zece minute până la plecarea trenului şi dintre toţi pasagerii acelui compartiment doar mama lui Ţucurel se arăta îngrijorată de bagaje şi mai ales de conţinutul lor. Ea încă se mai gândea dacă nu uitaseră ceva, fie acasă, fie în furgonetă şi acum evalua stiva bagajelor aşezate în plase, îşi reamintea de conţinutul fiecăruia şi, în dese răstimpuri îşi arunca privirile spre tovarăşii de călătorie care, fără alte griji, stăteau cufundaţi în lectura ziarelor şi a revistelor. Era de fapt, sau avea să fie abia de aci încolo, o vacanţă de neuitat, deoarece pentru prima oară după mulţi ani, numeroasa familie a Vităneştilor proiectase să petreacă vacanţa de vară la Lişava, în casa părintească. Aci, în tren, nu erau decât doi fraţi: Costi şi Sergiu, dar la Lişava sosiseră deja ceilalţi fraţi. (Vasile — maior la o unitate de vânători de munte, dintr-un oraş din nordul ţării, din Maramureş. Al patrulea frate, Victor Vitănescu, era învăţător la şcoala din Lişava, el locuia în casa părintească, şi ideea vacanţei pornise de la el.)

Reîntâlnirea sub acoperişul casei părinteşti a celor patru fraţi şi a familiilor lor nu era chiar o întâmplare oarecare, cu atât mai mult cu cât fiecare în parte se simţea atras de satul natal într-un mod deosebit, de un noian întreg de amintiri din anii copilăriei, de tot acel tulburător şi ireparabil depozit de întâmplări trăite de mult, spre care totdeauna ne îndreptăm gândurile şi paşii cu o bucurie candidă şi plină de neprevăzut. Mama lui Emil şi a lui Ţucurel încă se mai gândea la bagaje, când, pe nesimţite, porni trenul şi tot la bagaje se gândi încă o bucată de vreme şi după aceea, amintindu-şi şi toate momentele febrile de pregătire a plecării. Trebuia să nu fie uitat nici un amănunt, de la micile daruri pentru numeroasele rudenii de la Lişava până la hainele de schimb. Fuseseră întocmite liste interminabile cu obiectele necesare unei vacanţe atât de neobişnuite, ele fură discutate în lungi colocvii familiale, se adăugară lucruri fără de care plăcerile vacanţei păreau ştirbite, apoi fuseseră şterse cele la care numai cu greu se putea renunţa, dar în sfârşit cuferele şi valizele au fost burduşite atât de bine, încât pur şi simplu era de mirare cum de-au încăput atâtea lucruri în ele. E de ajuns să amintim, dintr-o listă departe de a fi completă, conţinutul acelor numeroase şi pitoreşti bagaje pe care furgoneta abia le putuse lua şi transporta la gară. Şi să nu uităm faptul că ele reprezentau doar bagajele a două familii:

ale colonelului Sergiu Vitănescu şi ale astronomului Costi Vitănescu. În bagajele lor şi-au dat întâlnire nu numai câteva pasiuni şi îndeletniciri, dar şi grija gospodărească de a nu duce lipsă de nimic: trusă de pescuit cu lansete pentru lostriţe şi păstrăvi, aparat de fotografiat cu teleobiectiv, aparat de luat vederi, luneta portabilă (însă destul de grea), o trusă de botanist şi entomolog cu ierbar, cutiuţe şi plasă de prins fluturi, filtru de cafea, bocanci, funie pentru ascensiuni alpine, pitoane, ciocane, două corturi, două aparate de radio cu tranzistori, binoclu, o armă de vânătoare (a tatălui lui Emil), cartuşieră, trei bidoane pentru apă, două termosuri, un magnetofon, cărţi, o provizie substanţială de ţigări "Snagov", câteva cutii de "Nescafe", un vas de aluminiu pentru pus în el păstrăvii pescuiţi, trei rucsacuri pline, pelerine de ploaie, tot ceea ce trebuia să-şi afle în vacanţă o întrebuinţare plină de folos şi absolut necesară. Erau acolo şi câteva şpacluri şi periuţe, neîngăduite a lipsi din bagajele unui arheolog, era o lanternă-far (a lui Ţucurel), se găsea chiar şi un echipament de înot pe sub apă, cu încălţăminte-lopeţi şi cu un mic aparat de oxigen, după cum nu lipsea (strecurată tot de el) o mică barcă pneumatică. Dezumflată, ambarcaţiunea nu era mai mare decât o servietă, dar adăugată atâtor obiecte, ea părea sortită să nu aibă nici o utilitate în satul de munte unde se duceau.

— Suntem ca nişte Robinsoni, exclamase atunci Ţucurel privind cu o vădită încântare mulţimea de obiecte grămădite în bagaje. Parcă pornim într-o expediţie adevărată, plină de aventuri şi primejdii.

Era un tren de zi, cu plecarea din Gara de Nord la orele 7,35 dimineaţa şi aveau să călătorească până la Caransebeş. Acolo urmau să petreacă noaptea, iar în zorii zilei următoare să plece cu un alt tren pe Valea Bistrei în sus, până la staţia Zăvoi, Călătoria nu era încheiată nici la Zăvoi, deoarece de aci trebuiau să se urce într-un tren forestier şi abia după-amiază aveau să ajungă într-un punct situat la doi kilometri departe de satul Lişava. Această ultimă etapă a călătoriei urma să fie parcursă cu o căruţă solidă, de munte, în care, de pe acum se întrebau toţi cu îngrijorare cum aveau să încapă sacii de călătorie, cuferele şi valizele. Cât despre călătoria cu trenul până la Caransebeş n-ar fi cine ştie ce lucruri deosebite de povestit. Nu se întâmplă nimic demn de semnalat. La amiază au prânzit în vagonul-restaurant,

şi la cafea cei doi fraţi — astronomul şi colonelul — au început să fumeze câte-o ţigară. Observându-l pe Emil şi crezând că-i face un serviciu, Ţucurel spuse cu aerul cel mai serios din lume:

— Tată, îi dai voie şi lui Emil să fumeze o ţigară?

Tatăl său îşi întoarse privirea spre Emil şi-l întrebă surprins:

— Chiar vrei să fumezi?

— Nu, tată, nu fumez. Vreau să am plămâni buni la bătrâneţe.

— Piloţii de pe supersonice şi cosmonauţii nu trebuie să fumeze, zise Ţucurel, tocmai în clipa când mamă-sa şi mătuşă-sa se ridicară să plece din vagonul-restaurant, spunându-i să vină şi el în compartiment. În restaurant continuară să mai rămână tatăl său, unchiul Costi şi Emil.

— Noi, bărbaţii, mai rămânem niţel, zise unchiul Costi, nebănuind că Ţucurel se simţi dintr-o dată jignit în amorul său propriu de această neaşteptată discriminare. Îl duru şi mai mult faptul că Emil nu insistase să rămână şi el cu ei, ca şl privirea rece, indiferentă, cu care îl lăsase să plece spre compartiment. Ţucurel se gândi în urmă ca mai sunt destule lucruri nepotrivite pe lumea asta, dar că în fruntea lor stă lipsa de recunoştinţă. "La urma urmei eu l-am sfătuit să se facă pilot militar şi pe urmă cosmonaut. Eu m-am bucurat cel mai mult că am un frate elev la Liceul militar, eu am fost cel mai mândru că a luat examenul de bacalaureat cu nota zece pe toată linia. Nu-i nimic, dacă aşa înţelege el prietenia, se va convinge într-o zi că nu ştie să fie recunoscător. Oh, dacă aş avea un frate mai mic, de vreo şase ani! M-aş purta altfel. Aş şti cum să mă port".

Ajuns în compartiment, Ţucurel uită repede mica şi proaspăta-i mâhnire, deoarece mamă-sa şi mătuşa începură să vorbească despre viitorul lui Emil. Ţucurel se lăsă în gând subjugat de acest subiect. Privind pe fereastra compartimentului la alergarea furtunoasă a stâlpilor de telegraf, îşi închipui uşor că se afla în cabina unei nave cosmice şi că se uita prin hubloul deschis. "Degeaba mai vorbiţi, se gândea Ţucurel, fiindcă l-am convins de mult pe Emil să se facă întâi pilot pe «supersonice» şi apoi cosmonaut".

Mamă-sa îl trezi din gânduri, întrebându-l pe neaşteptate, ca şi cum abia atunci ar fi descoperit că se află şi el acolo:

— Ascultă, Ţucurel, ce-ai pus în rucsacul tău, de-i aşa de greu? Am băgat de seamă că abia l-ai aburcat în spinare.

— Am luat plumb şi greutăţi de cântare, zise Ţucurel cu un aer glumeţ şi cele două femei se uitară la el surprinse de acest răspuns.

— Nu e nici ăsta mititel, spuse mamă-sa către cumnată, cu un glas uşor posomorât de faptul că nici Ţucurel nu mai voia să pară copil.

Mătuşa lui Ţucurel zise:

— Când era la grădiniţă l-am întrebat odată "Ce-i mai greu: un kilogram de plumb sau un kilogram de fulgi?" El mi-a răspuns că un kilogram de plumb e mai greu...

— Eram copil, zise Ţucurel. Ce ştiam eu pe-atunci? Educatoarea ne învăţa numai "Căţeluş cu părul creţ..."

— Ei da, şi ce era greşit în asta? Toate lucrurile trebuie să urmeze la vremea lor... Chiar şi piloţii avioanelor supersonice, când erau copii, declamau şi ei tot "Căţeluş cu părul creţ".

— Chiar şi tata? întrebă Ţucurel uimit, uitându-se la mătuşă-sa cu privirea unui om care nu crede în astfel de basme. Apoi continuă: Eu nu vreau să mai fiu socotit un copilaş pe care toţi să-l ducă de mână şi să-l dădăcească.

— Nu sta aplecat la fereastră, zise mătuşă-sa.

— Ştiu, spuse Ţucurel, aşa-i spunea mamiţa lui domnul Goe.

— Îţi intră vreun fir de cărbune în ochi, zise mamă-sa. Nu trebuie să râzi de aceste sfaturi.

— Nu râd de ele, dar avem locomotivă Diesel... Astea nu merg cu cărbuni.

— Are spirit de observaţie băieţaşul ăsta, spuse mătuşă-sa pe un ton admirativ.

CAPITOLUL II

Sosirea Vităneştilor la Lişava şi prima
apariţie a farfuriei zburătoare

După ce petrecură o noapte în singurul hotel din

Caransebeş, în zorii zilei următoare continuară călătoria, cu trenul, pe Valea Bistrei. Priviră de departe culmea domoală a Muntelui Mic, profilul de piatră al turnului medieval de observaţie, înălţat cine ştie când în coasta muntelui, admirară din goana trenului halele uzinelor "Oţelul Roşu", apoi tâlvele împădurite şi după o oră ajunseră în gara Zăvoi. De aci, urcaţi în trenul forestier, porniră mai departe, într-un urcuş greu, şi sufocant pentru arhaica şi liliputana locomotivă cu aburi, spre Lişava. Uitând parcă de propria-i lunetă, pe care-o purta ca pe o ţeavă de mitralieră învelită într-o husă de piele, unchiul Costi făcea mereu semne de încântare şi surpriză arătând cu braţul întins spre pârâul cu apa limpede care curgea paralel cu linia ferată:

— Ia uitaţi-vă cum scânteiează păstrăvii! I-aţi văzut ce salturi grozave fac ca să înhaţe insectele? Primul lucru pe care am să-l fac când ajung la Lişava, este să plec la pescuit.

— Dar ţi-ai luat lanseta?

— Am o lansetă şi pentru unchiul Costi! strigă Ţucurel fericit şi mândru că tot el se gândise prevăzător la toate. Stăteau pe platforma deschisă a unui vagon. Trenul nu avea vagoane de călători şi, în acest fel, privirea îţi putea alerga în voie în toate direcţiile. La vale trenul aducea trunchiuri de brad şi molid legate cu lanţuri, iar în amonte mergea gol, dar aroma de răşină se perpetua şi te simţeai grozav de bine trecând cu o viteză de 20-12 km la oră spre munte, pe sub un nesfârşit tunel de frunziş, însoţit de volbura apei care curge; în vecinătate şi de cântecul păsăretului ascuns în copaci. Ici-colo, luminişuri pline de lumina soare lui se iveau, dar treceau repede. Pe dealuri se vedeau turme de oi albind în leneşa lor mişcare, păşunile verzi şi păcurarii făceau semne cu mâna înspre călătorii din tren.

"Parc-am fi într-o junglă", se gândi Ţucurel, uşor înfiorat şi se aşeză mai bine pe rucsacul său.

Unul dintre ţăranii care călătoreau pe aceeaşi platformă arătă cu braţul întins un loc de unde pornea un grohotiş şi zise:

— Aci a dat ursul peste vitele unui om şi le-a sfârtecat. Nici până azi, iată sunt două săptămâni de-atunci, vânătorii n-au putut da de urma ursului şi să-l răpună.

Ţăranul vorbea despre întâmplarea aceea cu un glas cumplit, trist şi înverşunat. Era un ţăran puternic, osos, lat în spate şi lui Ţucurel nu i se păru nimic exagerat în lauda

ţăranului că ar fi în stare să ucidă ursul fără armă de vânătoare, numai cu securea, sau cu un şiş. Ascultând istorisirea ţăranului, Ţucurel se apropie de Emil şi-i spuse în şoaptă:

— Va trebui să purtăm la noi cuţitele de vânătoare.

El îl lovi uşor peste spate şi-i spuse:

— Hei voinicule, unde-ţi zboară gândul? Crezi că Moş Martin se aventurează chiar până la Lişava?

Lui Ţucurel îi păru dintr-o dată rău că-i spusese lui Emil despre cuţitele de vânătoare şi, revenind la locul său, tăcu o vreme, mulţumindu-se să privească desişul pădurii cu coada ochiului.

După-amiază, pe la orele trei, trenul ajunse la Lişava şi opri în dreptul unor mari rampe pe care trunchiuri de brad stăteau în stive înfricoşătoare. În apropierea rampelor, la umbra unui nuc bătrân, îi aştepta căruţa cu doi cai negri, pe loitra căreia stătea în picioare, ca să-i vadă de departe, unchiul Victor. Le făcu semne cu braţele ridicate, sări din căruţă şi veni repede în întâmpinarea lor. Probabil, cel mai bine dintre toţi cunoştea locurile Ţucurel, deoarece el venise aci în fiecare vară să-şi petreacă vacanţa mare, dar acum prezenţa lui se pierdea în gălăgia veselă a saluturilor şi îmbrăţişărilor. Unchiul Victor nu îmbătrânise de loc, în ciuda părului sur care-i împodobea capul. Avea cincizeci de ani, dar se mişca vioi ca un stegar dintr-un batalion de vânători de munte. Avea la el o ploscă din lemn încrustat, petrecută după gât cu o cureluşă subţire şi o întinse spre Sergiu şi spre Costi, spunându-le vesel:

— Haideţi şi gustaţi din apa asta tare, de munte! Fiţi bineveniţi la vatra părintească!

Abia după câteva minute, după ce-l strânse în braţe, rotindu-l pe Emil, admirându-i cât de mare s-a făcut, un adevărat bărbat, unchiul Victor îşi aminti şi de Ţucurel, observându-l copleşit sub greutatea rucsacului:

— Ia te uită, prâslea cel voinic! Aici erai? Măi, ce contingent eşti? Vezi? Dacă vii în fiecare vară la noi la Lişava creşti repede, mai repede decât flăcăiaşul din poveste!

Lui Ţucurel îi trecu într-o clipă amărăciunea. Ştia ce o să se întâmple: unchiul Victor îl va lăsa pe el la hăţuri, să conducă perechea de cai, mamă-sa îi va spune la fiecare pas: "să nu ne răstorni în prăpastie", tatăl său va interveni calm: "fii liniştită, nu se întâmplă nimic primejdios", iar unchiul Victor, împărţindu-şi

atenţia în o mie de părţi, va găsi totuşi mereu câteva secunde de grijă şi dragoste pentru el: "te-ai făcut mare! Măi ce moţ grozav ai, dar să ştii că aici eu sunt frizer. Îţi fac o tunsoare ca a lui Decebal! Mi-ai adus — aşa cum te-am rugat — cartea stuparului? Mi-ai adus-o? Dar aţă nailon pentru undiţe? Cât? O sută de metri? Aoleo, păi ce să fac cu atâta aţă?"

În clipa aceea, Ţucurel îşi aduse aminte de unchiul Vasile şi întrebă:

— Unchiul Vasi n-a venit?

— Psst! făcu Victor, ducând degetul arătător la buze, apoi continuă în şoaptă: Ţie pot să-ţi spun. E aici, dar vrea să vă facă o surpriză...

Ţucurel nu înţelese mare lucru din tonul tainic în care-i vorbise unchiul Victor, şi îşi întoarse privirea spre grupul care înainta în şir indian pe o potecă paralelă cu şoseaua, în urma căruţei încărcate de bagaje. Soarele apusese, alunecând dincolo de culmea împădurită a Tâlvei Mari şi acum umbrele amurgului se întindeau ca faldurile uşoare ale unui voal. În fruntea şirului mergea tanti Mica, soţia astronomului. După ea venea mama lui Ţucurel. Şirul îl încheia Emil. Unchiul Victor vorbea cu ei peste umăr, cu glas mare şi, dintre toţi, numai lui Ţucurel i se păru că el urmărea ceva, parcă pregătea lucrurile, împingându-le într-o direcţie misterioasă.

— Aţi auzit ce ne fac urşii pe-aici? întrebă Victor cu glasul său puternic.

— Un ţăran povestea ceva în trenul forestier, dar n-am prea fost atent, zise tatăl lui Ţucurel.

— Ne omoară vitele... Va trebui să ieşim şi noi la vânătoare, adaose Victor şi-l înghionti pe Ţucurel cu cotul.

La câteva minute după aceea se auzi un mormăit în viroagă de la marginea şoselei. Era un glas gros, răguşit şi puternic, care făcea "morrr! morrr!..."

— Tu să nu te sperii, îi spuse unchiul Victor lui Ţucurel, şi sări din căruţă strigând: Asta trebuie să fie un urs!

Din pricina amurgului începuse a nu se mai desluşi bine lucrurile. Victor coborî viroaga, făcând să alunece o dată cu el un şir de pietre. Femeile dădură ţipăt uşor, dar Victor strigă din adâncul viroagei:

— Treceţi cu toţii lângă căruţă!

Apoi se auziră bufnituri surde, mormăitul gros al ursului,

zgomote ciudate, ca şi când un uriaş călcase peste o grămadă de crengi uscate şi în sfârşit se auzi iar glasul lui Victor urcând din adâncul viroagei:

— L-am dat gata, oameni buni! I-am venit de hac! Aoleo, ce urs mare am ucis!

Inima lui Ţucurel se făcuse cât un purice. Cât despre inimile celor două femei să nu mai vorbim. Ele băteau ca nişte tobe pioniereşti la un foc de tabără. Apoi se ivi şi Victor la marginea viroagei, aburcând din greu o namilă neagră, ale cărei contururi abia se distingeau în înserarea calmă şi răcoroasă.

— Am ucis un urs, zise Victor, venind, cu namila în spinare, spre căruţă. Ia faceţi-mi loc să-l prăvălim în căruţă. Păzea, fraţilor, că-i cald încă! Abia şi-a dat ultima suflare!

Cu o uşurinţă uimitoare răsturnă ursul în căruţă şi valizele trosniră sub greutatea namilei. Mama lui Ţucurel zise cu un glas înspăimântat:

— Ai să ne umpli de sânge valizele. Victoraş, trebuia să fi întins dedesubt o pătură!

— Lasă că nu-i nimic, zise Victor, apoi continuă cu un glas vesel: să vezi c-o să iau premiu o armă de vânătoare.

— S-a pus vreun premiu pe pielea ursului? întrebă tanti Mica.

— Evident, zise Victor. Ia te uită prin ce ne fu dat să trecem!

— Unchiule, zise Ţucurel, am o lanternă în rucsac. Pot s-o aprind ca să văd cum arată ursul?

— Vai de mine, de asta ne arde nouă acum? Dă bice cailor, dragul meu nepot, să ajungem degrabă acasă şi să jupuim fiara!

— Vreau să mă uit la urs cu lanterna! se încăpăţână Ţucurel, dar Victor se aplecă spre urechea lui şi-i spuse:

— Dacă mă iubeşti, te rog să laşi la o parte lanterna... Ai să vezi tu acasă ce haz o să facem noi cu ursul ăsta!

Porniră mai departe şi scurt timp după aceea de la cotitura şoselei, văzură scânteind în noapte luminile Lişavei. Ajunseră în dreptul casei lui Victor şi acesta strigă în întuneric cuiva, să deschidă larg porţile. Se auziră paşi dupăind repede, se auzi scârţâitul de lemn uscat al porţii şi căruţa intră în ogradă. În tinda luminată de un bec ce se clătina uşor în adierea vântului se ivi figura soției lui Victor.

— Am făcut de petrecanie unui urs! îi strigă Victor cu glas

ciudat de vesel şi orgolios.

— Nu te laşi de glume, bărbate? întrebă tanti Elena. Sperii lumea de pomană!

Victor n-o luă în seamă şi aburcă namila în spinare, tocmai în clipa când ursul începu ca prin farmec să mormăie din nou, înfundat.

— Ţucurel, vin' la mama! strigă un glas de femeie, speriată de-a binelea, dar Victor fără să o ia în seamă, şugubăţ în felul său copilăresc şi prăpăstios, ceru ajutorul celor doi fraţi ai săi, colonelul aviator şi astronomul:

— Ce-aţi înlemnit aşa? Daţi-mi şi voi o mână de ajutor, că nu vă mănâncă!

Cei doi se apropiară, încercând să-l ajute pe Victor. Puseră şi ei mâinile, dar băgară de seamă în aceeaşi clipă că ursul era încălţat în cizme. Abia acum căpătară şi ei glas, ruşinaţi de întâmplare:

— Ia te uită, ursul are cizme!

Ursul începu să facă şi mai tare "morr", "morr" — şi se porni un râs general. Victor era cel mai vesel. Râdea cu hohote mari, se lovea cu palmele peste genunchi şi se văicărea:

— Vai, nu mai pot... Uite, mi-au dat lacrimile.

Ţucurel aprinse lanterna şi, îndreptând fasciculul de lumină spre namila mormăitoare, dădu cu ochii peste unchiul Vasi, care făcea încercări desperate să iasă cu bine şi repede din pielea ursului.

— E unchiul Vasi? strigă Ţucurel şi se repezi în braţele ofiţerului.

— Numai ţie nu ţi-a fost teamă, îi spuse acesta, lăudându-i curajul.

— Cui i-a folosit această înscenare? întrebă soţia lui Victor cu un consternat şi dojenitor glas, dar zâmbi şi ea de reuşita glumei.

— Oameni mari şi se copilăresc într-un asemenea hal! zise tanti Mica.

— L-am imitat bine pe Moş Martin? nu încetă unchiul Vasi să întrebe. Apoi se trezi cu plosca de şliboviţă în mână şi trase o duşcă zdravănă, mormăind ca ursul pentru ultima oară.

Râzând în continuare, deşertară de bagaje căruţa, Victor cu Ţucurel deshămară caii şi-i duseră în grajd, legându-i la stănoagă, şi se pregătiră apoi de cină. În tinda largă, mărginită

cu stâlpi de lemn sculptat, îi aştepta o masă întinsă ca pentru un praznic pantagruelic. Oboseala călătoriei, veselia neaşteptată a ultimei părţi din drum, ca şi faptul că după câţiva ani se adunaseră cu toţii într-o vacanţă care începea atât de copilăreşte, frumos, îi făcură pe toţii să dea, plini de poftă, ocol mesei încărcate cu bunătăţi. Erau acolo tartine cu ciuperci, friptură de pasăre cu mujdei, caş dulce cu ceapă verde, pâine de casă, coaptă în ţest, ca la ţară, pastramă de batal, dar, din bucătărie venea şi aroma unui ştrudel cu cireşe oltane, aburii de mămăligă bolborosind într-un ceaun de tuci şi mirosul unei oale de sarmale în foi de varză.

Unchiul Victor dovedea a fi o gazdă excepţională. Pentru fiecare avea câte-o surpriză, cunoscându-le tuturora pasiunile gastronomice, anunţându-le pe tonul unui bucătar de la un mare hotel turistic. Păţania cu ursul continuă să rămână subiectul principal de discuţie. Unchiul Vasi se văita că primise câţiva pumni cam prea tari pe sub coaste, în vreme ce Victor se plângea că abia l-a putut purta în spinare din fundul viroagei până la căruţă.

Cina dură aproape două ore. Fu nevoie să se mai prepare o cană de mujdei şi să se mai toarne pe fundul de lemn, ţărăneşte, încă o mămăliguţă vârtoasă, pe care Victor o tăie cu aţa spre hazul bucureştenilor. Ţucurel bău câteva pahare cu mied rece ca gheaţa, în vreme ce bărbaţii nu încetau să laude buchetul vinului din care sorbeau plescăind din limbă. Era un vin adus de unchiul Victor de la Buziaş, din podgoria Silagiului şi, băut aci, în creierul munţilor, fu pomenit numele lui Burebista nimicitorul faimoaselor podgorii dacice. Adresându-se lui Sergiu, Victor zise:

— Părerea mea este că dintre toate istoriile, cea mai grozavă este arheologia vinurilor. Avem soiuri vechi cel puţin de două milenii: crâmpoşia şi busuioaca, iată numai două din aceste soiuri care au biruit veacurile cu aroma şi dulceaţa lor neîntrecută.

Obosite de drum, femeile se duseră la culcare, în timp ce bărbaţii rămaseră în continuare la masă. Ţucurel nu vru să se despartă de ei, gândindu-se că o vacanţă ca asta nu mai avusese nicicând până atunci.

Poate că sporovăielile bărbaţilor ar fi luat sfârşit prin starea aceea de dulce toropeală în care alunecă de obicei discuţiile

prelungite, dacă unchiul Costi n-ar fi sărit la un moment dat — ca ars — de la masă. Alergă în casă, cotrobăi în bagaje şi reveni de-acolo cu mica lui lunetă portabilă. Desfăcu trepiedul metalic, scoase luneta din husa ei şi o fixă pe trepied.

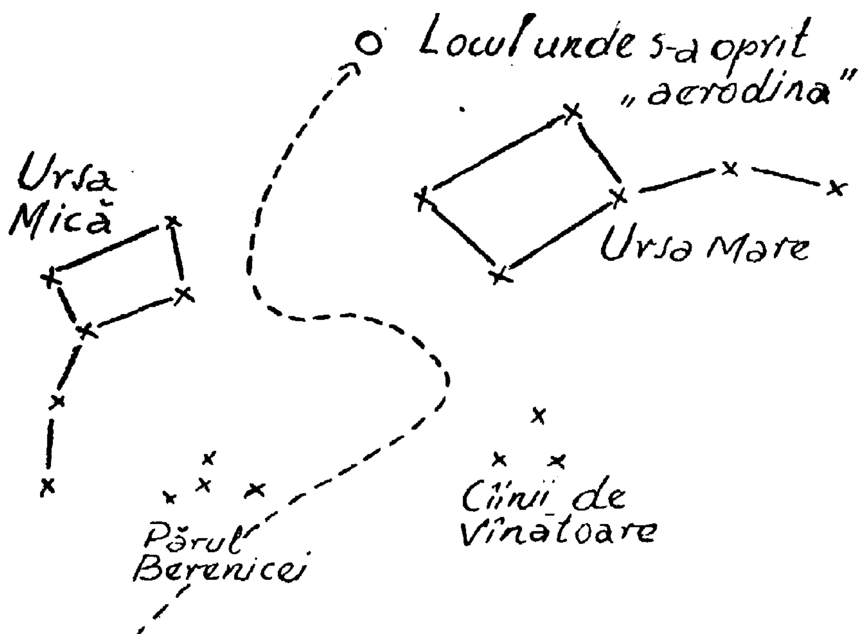
— Uitaţi-vă, zise el, arătând un punct luminos care se mişca pe bolta cerului. Probabil e un satelit!

Priviră cu toţii în direcţia arătată, aşezaţi în şir, de-a lungul pălimarului tindei.

Costi îi lăsă să privească prin lunetă şi pe încetul astronomia cuceri atenţia tuturor. Costi era în al nouălea cer, începând să vorbească în termeni astronomici, în acele expresii care sună pentru necunoscători atât de straniu şi neobişnuit:

— Observaţi? întrebă el copleşit de emoţie. Punctul luminos s-a desprins parcă din Părul Berenicei, alunecă uşor înspre Constelaţia Câinilor de vânătoare şi pare că se îndreaptă spre Ursa Mică. Ia te uită! Acum s-a oprit. Ei, drăcie, chiar s-a oprit! Stă fixat ca un nasture diamantin în faldurile unei pelerine de catifea neagră! Oh, presimt că n-am să mai dorm în noaptea asta. Ţucurel, dragul meu, adă-mi repede un carnet de schiţe şi un creion, ca să notez cele văzute! Repede, scumpul meu!

Ţucurel ţâşni de la masă şi reveni în goană cu un carnet de schiţe. Costi execută cu mişcări febrile şi sigure acest desen:

În timp ce desena, urmărind cu intermitente evoluţia punctului luminos de pe cer, Costi păru cuprins de o uimire crescândă şi în sfârşit îl trimise pe Ţucurel după busolă. Observară cu toţii că acul magnetizat al busolei în loc să arate nordul, aşa cum era firesc, se agita zănatic în toate direcţiile, ca şi cum ar fi fost cuprins subit de-o nelinişte nemaipomenită. Astronomul îşi împărţea acum atenţia între punctul luminos de pe cer şi acul busolei. Agitaţia acului magnetic se vedea că îl tulbură tot atât de mult ca şi fixitatea neaşteptată a punctului luminos. El spuse:

— Dacă ar fi vorba de un simplu satelit, de un vehicul cosmic obişnuit, el ar trebui să se deplaseze pe traiectoria sa cu o viteză egală, uşor de observat chiar şi cu ochiul liber. Dar, vedeţi şi voi, punctul luminos s-a oprit dincolo de Ursa Mică. Stă în acelaşi punct, de aproape zece minute. Emil, te rog să cronometrezi exact timpul. E foarte important să ştim acest amănunt.

Timp de alte câteva minute punctul luminos nu se clinti din locul său, apoi îşi continuă zborul, însă — ciudat — reveni îndărăt, trecând din nou prin dreptul constelaţiilor Ursa Mare, Câinii de Vânătoare şi Părul Berenicei. În acest ultim moment al evoluţiei sale deveni de câteva ori mai luminos, ca şi cum ar fi slobozit un jet de gaze incandescente şi se lăsă spre pământ cu o viteză vertiginoasă, dispărând dincolo de versantul muntelui Ponorel. Fruntea lui Costi era acum plină de sudoare. Broboane mari începură să-i curgă pe tâmple. Toţi ceilalţi îl priveau într-o tăcere gravă şi plină de curiozitate. Se vedea că aşteptau explicaţiile omului de ştiinţă într-o tensiune sufletească neobişnuită. Văzuseră cu toţii fenomenul şi nu încăpea nici o îndoială că era un fenomen real, nu o imaginaţie halucinantă. Cum stăteau astfel, aşteptând ca astronomul să dea o explicaţie oarecare fenomenului, liniştea nopţii fu întreruptă deodată de un zgomot surd şi profund, ca şi cum ar fi răsunat ecoul unei explozii îndepărtate, sau al unui tunet teribil. Cerul însă era limpede, înstelat, şi nicăieri nu se vedea pata neagră a vreunui nor, aşa încât cu toţii îşi dădură seama că zgomotul nu putea fi al unui tunet.

— S-a prăbuşit! exclamă Emil cu vocea gâtuită de emoţie.

— Asta a fost precis un disc zburător, zise Ţucurel şi unchiul

Costi îşi întoarse spre el privirea caldă şi plină de simpatie.

— Vedeţi? zise el. Ţucurel a emis tocmai ipoteza la care m-am gândit şi eu în aceste clipe.

— Ia fugi de-aci! spuse unchiul Vasi. Am citit undeva că farfuriile zburătoare nu sunt altceva decât rodul unei imaginaţii exagerate.

— Ba să am iertare, zise tatăl lui Ţucurel. Eu sunt aviator, şi nu mă grăbesc să şterg din lista ipotezelor pe aceea a discurilor zburătoare. S-au înregistrat enorm de multe mărturii de netăgăduit. Iată una dintre cele mai vechi în ziua de 7 ianuarie 1948, baza aeriană americană "Godman" din apropiere de Fort Knox, a fost pusă în stare de alarmă. Ce se întâmplase? Serviciile de observaţie şi urmărire radar semnalaseră la circa 150 kilometri de baza "Godman", în spaţiul aerian al statului Indiana, un corp ciudat, care evolua în modul cel mai straniu, la mare înălţime. De îndată, trei avioane de vânătoare decolară de pe aerodromul bazei "Godman" şi porniră în urmărirea obiectului cosmic neidentificat, care, între timp se apropiase mult de baza aeriană. Escadrila celor trei avioane era condusă de căpitanul Thomas E. Mantell şi avea misiunea de a repera obiectul zburător, de a-l fotografia şi eventual de a-l sili să coboare pe pământ, păstrând — bineînţeles — în tot acest timp cea mai strictă legătură prin radio cu comandamentul bazei aeriene.

— Asta sună ca un roman de aventură, zise cu suspiciune maiorul de vânători, dar fraţii săi, ca şi cei doi nepoţi, îl ţintuiră în aceeaşi clipă cu nişte priviri mustrătoare care-l făcură să tacă şi să asculte în tăcere relatarea acelei întâmplări senzaţionale. Aviatorul îşi continuă liniştit şi grav povestirea:

— Scurt timp după decolare, comandantul escadrilei comunică prin radio că a reperat obiectul zburător care se prezenta sub forma unui disc uriaş. Discul avea în partea superioară o construcţie ciudată, cu înfăţişarea unui con. În vârful acestui con se zărea o pată de culoare rubinie, in-candescentă şi care se aprindea şi se stingea, ca şi când ar fi constituit o emisiune de natură misterioasă. Apoi, căpitanul Mantell conduse avionul, în aşa fel încât ajunse cu aparatul său sub discul zburător, la o distanţă de câteva sute de metri. El anunţă în continuare baza că discul avea dimensiuni de-a dreptul înfricoşătoare şi că acest ciudat obiect emite un zgomot teribil, de forma unui tunel fără sfârşit. "Încerc — spuse el — să

mă apropii şi mai mult de disc. Viteza discului e mai mică decât a avionului meu." Urmărirea discului nu mai putu fi continuată, deoarece el luă înălţime cu o viteză vertiginoasă, ajungând în câteva secunde la peste 7.000 de metri înălţime, dar căpitanul Mantell transmise bazei planul său de a urmări pe cât era posibil discul zburător. Încă era în contact radiofonic cu baza aeriană când, în toiul comunicării sale se auzi o explozie formidabilă şi legătura radio fu astfel întreruptă subit. Cercetările efectuate imediat au dus la descoperirea rămăşiţelor metalice ale avionului pilotat de Mantell. Avionul fusese literalmente pulverizat de forţa extraordinară a unei explozii inexplicabile. Era un avion de tip Mustang F51 şi resturile sale fură găsite împrăştiate pe o rază de mai mulţi kilometri.

— Exact ca într-un roman de tip "Fantomas", zise din nou suspicios unchiul Vasi. Un om de ştiinţă trebuie să fie realist, dar văd că nu numai astronomii au început să privească Universul cu ochii unor romancieri înflăcăraţi de imaginaţie, dar chiar aviatorii.

— Mă rog, eşti liber să crezi sau să nu crezi ceea ce vă povestesc, zise în continuare aviatorul, dar cert este că această întâmplare ca şi altele nenumărate, au fost observate concret şi au constituit obiectul unor anchete vaste şi serioase. Aş mai aminti de încă un fapt şi anume de explozia enigmatică, în ziua de 2 mai 1953, a unui avion de tip Conet în zona Calcuttei. Cu puţine minute înainte de explozie, turnul de control al aerodromului din Calcutta recepţionase un mesaj radio transmis de pe bordul avionului, prin care echipajul anunţa că în apropiere se afla un obiect de forma unui disc. Îndată după aceea avionul a explodat şi în acea catastrofă aeriană şi-au găsit moartea 43 de oameni. Din 1947 până azi, literatura de specialitate a consemnat circa 9.000 de apariţii enigmatice ale discurilor zburătoare. Probabil că o bună parte din aceste apariţii semnalate să fi fost simple iluzii optice, reflectarea unor fascicule luminoase în ecranul alcătuit de nori, sau fenomene electrostatice în aerul puternic ionizat de razele cosmice, dar sunt convins că farfuriile zburătoare pot avea o existenţă reală. Ele nu sunt altceva decât nişte aerodine de formă lenticulară, de mari dimensiuni. Chiar un inventator român, savantul Henri Coandă, a emis ipoteza, perfect valabilă din punct de vedere teoretic şi tehnic, construirii unor aerodine lenticulare, de

proporţii de-a dreptul ciclopice, care, folosind energia razelor cosmice, ar putea zbura cu viteze fantastice, creând un câmp local de forjă, reglabilă şi orientabilă, după dorinţa echipajului instalat în aerodină.

— Dar dacă ar fi vorba de nişte fiinţe de pe alte planete? întrebă Ţucurel cu vocea tremurândă de emoţie.

Costi îşi privi nepotul cu bunăvoinţă şi zise, încântat de ideea lui:

— Se pare că Ţucurel emite, dintre noi toţi, cele mai îndrăzneţe ipoteze.

— Basme de adormit copiii, zise maiorul de vânători şi îşi turnă vin în paharul gol, de care până atunci uitase cu desăvârşire.

Urmară câteva clipe de tăcere şi Ţucurel se uită pe rând la toţi comesenii, cu o privire curioasă şi nerăbdătoare dorind ca discuţia asupra farfuriilor zburătoare să reînceapă. Şi tocmai de teamă ca ea să nu alunece spre alte subiecte, Ţucurel îl întrebă pe Costi:

— Unchiule, cu o lunetă ca asta se poate urmări un obiect în zbor?

Costi aţinti asupra copilului o privire plină de mulţumire şi recunoştinţă, apoi ca şi cum numai acel îndemn i-ar mai fi lipsit, începu să vorbească în fapte şi exemple:

— De bună seamă că există aparate speciale de urmărit traiectoria obiectelor în zbor, a sateliţilor, a fragmentelor de rachete sau chiar a corpurilor neidentificate, dar, în lipsă de altceva mai bun merge şi modesta mea lunetă. Tatăl tău, care-i ofiţer de aviaţie, ştie mai bine decât mine. La urma urmelor farfurii zburătoare au văzut, în condiţii de perfectă obiectivitate, sute şi mii de oameni. Dacă voi toţi v-aţi fi dus la culcare, zăbovind eu singur în cerdac şi aş fi văzut ceea ce de fapt aţi văzut şi voi, poate că nu mă credeaţi. Dar mai puteţi să vă îndoiţi, de vreme ce voi înşivă aţi văzut acel ciudat obiect zburător?

— Şi zici că nu poate fi vorba de un satelit? întrebă Victor.

— Exclus. Sateliţii se comportă cu totul altfel. Ei nu evoluează, ca să stea apoi pe loc şi iar să pornească mai departe, ei nu fac mişcări aparent dezordonate, nu se întorc din drum, nu se abat de pe traiectorie în unghiuri atât de decise. Şi apoi cum vă explicaţi faptul că acul busolei noastre a manifestat

acea febră paradoxală?

— Poate că în vreunul din munţii apropiaţi există minereuri de fier şi atunci ar fi vorba de o anomalie magnetică perfect explicabilă, zise unchiul Vasi. De multe ori în aplicaţiile militare la care am luat parte, nu m-am putut folosi de busolă tocmai pentru că acul ei avea un joc, parcă ar fi înnebunit pe neaşteptate.

— Uite ce idee poate fi luată în considerare, zise astronomul. Bineînţeles, ea se află deocamdată în stadiul unei supoziţii şi numai viitorul o va putea confirma sau infirma. E posibil ca aceste obiecte deocamdată misterioase şi neidentificate să fie vehicule trimise de pe o altă planetă a cărei populaţie se află la un stadiu de civilizaţie superior nouă. De ce să refuzăm ideea că planeta noastră nu e pusă sub observaţia ştiinţifică a unor fiinţe extraterestre? E posibil ca în interiorul acestor ciudate aparate de zbor să nu fie oameni, ci nişte roboţi care acţionează în virtutea unei programări stabilite de câţiva ani înainte.

— Ce i-ar interesa? întrebă Victor pe un ton uşor neîncrezător şi ironic.

— Contactul între două lumi nu este de fel simplu. Poate că fiinţele extraterestre ne studiază deocamdată după metode şi cu aparate ce ne sunt total necunoscute. Poate că aceste fiinţe extraterestre de care vorbim sunt astfel constituite încât efectuarea unui contact să fie extrem de dificil dacă nu chiar imposibil.

— Nu mai înţeleg nimic, exclamă Victor.

— Gândeşte-te în primul rând la acel limbaj comun, inteligibil în mod egal celor două părţi şi întreabă-te cum poate fi realizat? Dar, în afară de asta, s-ar putea ca structura atomică a fiinţelor extraterestre să fie deosebită de a noastră, viaţa pe planeta lor să se fi organizat pe o schemă chimică necunoscută nouă.

— Unchiule Costi, există antimaterie? întrebă deodată Ţucurel şi toţi întoarseră ochii spre el, ca şi cum nici nu l-ar fi observat până atunci.

— Da, zise astronomul cu un aer gânditor. E posibil să existe lumi în care materia să fie organizată şi în sensul întrebării lui Ţucurel.

— Dar tu de ce nu mergi la culcare? îl întrebă subit mirat

tatăl său pe Ţucurel. Ştii cât e ora?

— Nu mi-e somn, zise copilul, deşi se vedea limpede că numai convorbirea aceea atât de interesantă îl ţinea treaz şi atent.

— Te rog să spui "noapte bună" şi să mergi la culcare, spuse tatăl său şi Ţucurel se ridică de la masă cu o faţă posomorâtă dintr-o dată.

Băiatul intră în casă. Odaia unde trebuia să doarmă era chiar lângă cerdac, dar fereastra mare, larg deschisă, îi oferea prilejul să asculte convorbirea în continuare. Se dezbrăcă, se vârî în pat, îşi trecu mâinile sub ceafă, şi, oftând de plăcere că putea fi şi mai departe martor nevăzut la convorbirea celor din cerdac, îşi propuse s-o asculte până la capăt. Apoi simţi pleoapele grele şi îşi repetă cu o încăpăţânare copilărească: "nu vreau să adorm, nu vreau să adorm, nu vreau să adorm..."

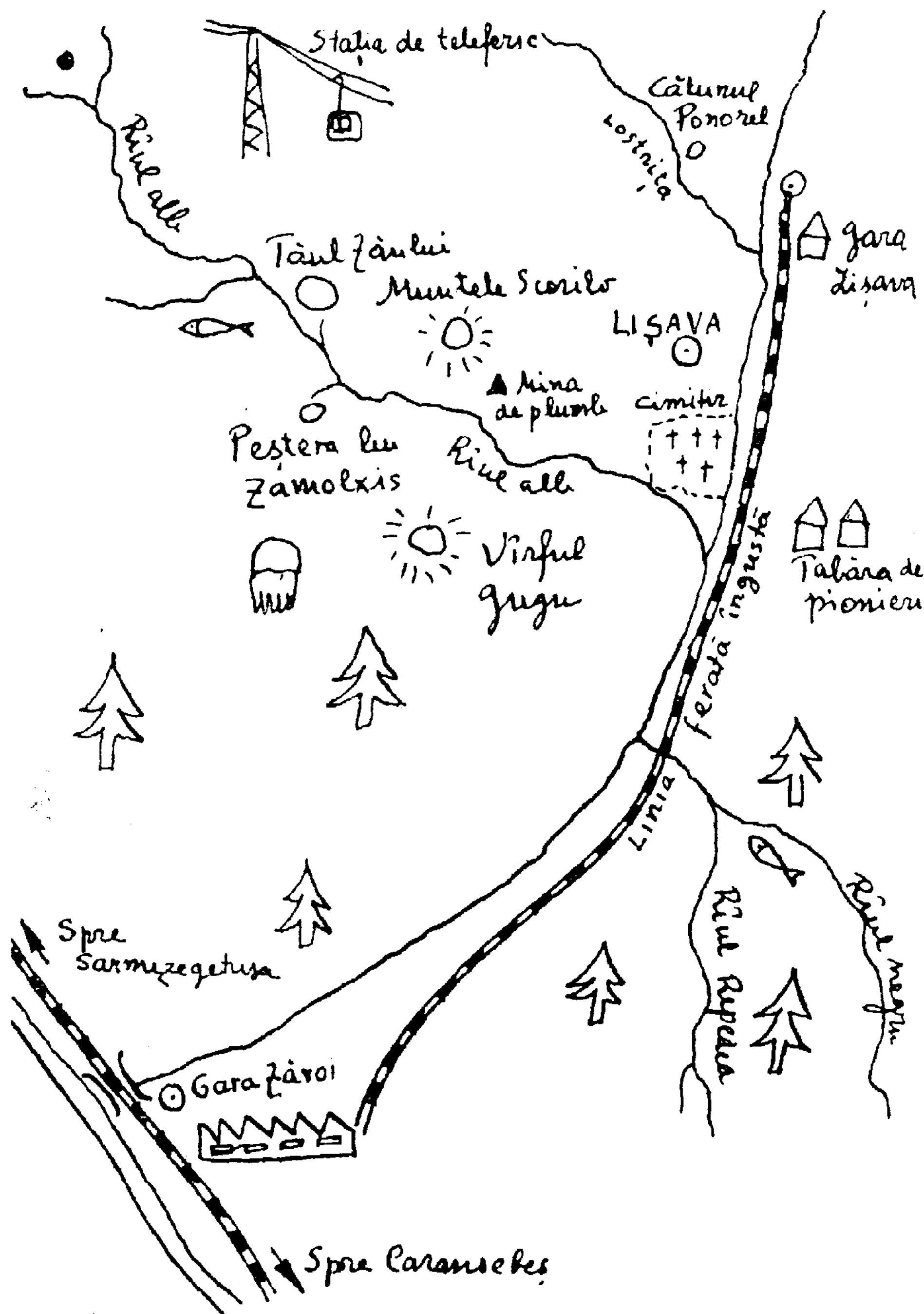
CAPITOLUL III

Două fiinţe extraterestre întâlnesc
un locuitor al Pământului

A doua zi dimineaţa, Ţucurel se trezi, i se păru lui, cel dintâi în toată casa şi, dându-se jos din pat, ieşi în tinda luminată bogat de razele soarelui. Luneta era acolo, pe trepiedul cel subţire dar solid, îndreptată înspre acel colţ de cer unde aseară văzuseră discul zburător. Pe masă se afla şi carnetul de schiţe, cu creionul mecanic aşezat peste imaginea desenului executat de unchiul Costi. Dar, cineva care se trezise mai devreme, ridicase numeroasele farfurii, pahare şi tacâmuri, lăsând masa curată. În mijlocul ei trona acum o vază cu flori de câmp, nişte crăiţe cu petalele în culori vii Şi frumoase.

Ţucurel se aşeză la masă şi, fie că nu avea ce face, fie că acest lucru îl interesa în chip deosebit, se apucă să deseneze pe carnetul de schiţe o hartă care cuprindea, cu o exactitate

aproximativă, gara Zăvoi, linia ferată forestieră, comuna Lişava, cătunele care ţineau de Lişava şi cele mai importante amănunte de peisaj. Iată harta lui Ţucurel:

Pentru un neprevenit, harta reprodusă aici poate apărea un lucru greu de crezut să fi ieşit din mâna unui copil de vârsta lui Ţucurel, dar această îndoială trebuie să dispară, amintind cu o

întârziere de care ne cerem iertare, că Ţucurel manifesta o adevărată vocaţie pentru desen şi chiar pentru pictură. Între numeroasele lucruri grămădite în rucsacul său se afla şi o trusă de pictură în ulei. Dintre toţi cei prezenţi în vacanţa ce aveau s-o petreacă la Lişava, numai Ţucurel era un obişnuit al locurilor, deoarece în ultimii şase ani el îşi petrecea în acest sat de munte toate vacanţele de vară. Îi erau — aşadar — atât de cunoscute şi de familiare comuna şi împrejurimile ei, încât, chiar la Bucureşti fiind, de câte ori vedea o ilustrată, un obiect de artă populară, un covor ţărănesc, sau auzea la radio o melodie populară cântată cu taragotul, exclama: "Asta-i ca la noi la Lişava". Era pur şi simplu îndrăgostit de acest sat şi trebuie să recunoaştem că sentimentul său era temeinic şi perfect îndreptăţit. Rareori se pot vedea, chiar şi de către călătorii cei mai umblaţi, locuri atât de fermecător aşezate, într-un peisaj atât de superb şi sălbatic frumos cum sunt valea şi munţii, pădurile şi pâraiele acestui colţ de ţară. Faptul că Ţucurel se apucase chiar din prima dimineaţă să deseneze harta reprodusă mai sus, ar putea să pară, chiar şi în această împrejurare, ciudat, dar, ca să explicăm pe deplin acest lucru, amintim că în sufletul său se manifesta orgoliul de a deveni în faţa tuturor celorlalţi ghidul întregii vacanţe, călăuza şirului de excursii pe care el însuşi le dorea cu ardoare. Ştia cele mai bune locuri de pescuit păstrăvi, cunoştea acele colţuri de pădure unde puteau afla cantităţi grozave de ciuperci cu carnea fragedă şi gustoasă, ştia luminişurile cu afine, ba cunoştea şi o livadă de cireşi oltani unde cireşele se pârguiau abia în luna august, atunci când nicăieri în ţară n-ai mai fi găsit cireşe, chiar dacă te-ai fi dat de trei ori peste cap. Pomenind despre aceste câteva amănunte, n-am amintit de fapt decât începutul unei liste de lucruri surprinzătoare, al căror secret îl deţinea acest copil iscoditor şi inteligent.

Unchiul Victor în primul rând, dar şi tanti Lenuţa care, doctoriţă fiind, îl purtase cu docarul dispensarului până în cel mai depărtat cătun, îi arătase o mulţime de lucruri interesante, pline de farmec. Împreună cu unchiul Victor fusese la Tăul Zăului, la acest iezer alpin cu apa limpede ca sticla şi despre care tradiţia spune că ar fi fost folosit ca un lac tămăduitor de către Zamolxis, după cum tot împreună cu unchiul Victor vizitase cele câteva stâne, unde se înfruptase cu balmoş, caş, urdă şi cu miel fript haiduceşte, în spuză. Nu mai vorbim de gura

de exploatare forestieră, adică de acel loc unde se termină calea ferată îngustă în inima unui grozav codru de molid, după cum nu mai vorbim nici despre ruinele cetăţii dacice de la Grădiştea-Ponorel unde el însuşi a găsit o seceră străveche şi o sabie dacică, îndoită. Urcase chiar şi pe muntele Scorila, unde văzuse (fără să pătrundă prea mult în interiorul ei) o peşteră de înălţimea unei case cu două etaje.

Acum se trezise în el, cu totul firesc, orgoliul omului umblat şi cunoscător, vrând să arate celorlalţi tot ceea ce el însuşi ştia, întocmai ca o excelentă şi o neobosită călăuză turistică. Iată de ce se grăbi în dimineaţa aceea să întocmească harta locurilor, socotind, cu acea grabă simpatică şi atât de caracteristică vârstei, că nu trebuie irosită nici o clipă şi să pornească la drum în numeroasele excursii râvnite şi aşteptate, chiar din dimineaţa aceea.

Tocmai haşura ultima porţiune a căii ferate forestiere în clipa când, ieşind din bucătăria de vară, tanti Lenuţa îl zări şi veni la el cu faţa numai zâmbet:

— Ia te uită, cine-i cel mai harnic dintre oaspeţii noştri scumpi! zise ea, sărutându-l pe frunte şi privind atentă mica operă cartografică a nepotului. Apoi îi spuse: Îl mai ţii minte pe Agăsin?

— Agăsin? Cum să nu-l ţin minte? Vizitiul dispensarului!

— A întrebat cu noaptea-n cap de tine.

— Ştiu. I-am făgăduit un briceag de excursie, care să aibă cuţitaş, lingură, furculiţă şi tirbuşon.

— Şi l-ai adus?

— Sigur că da. Dar unde-i Agăsin?

— A plecat la izlaz. A dus caii la izlaz şi stă acolo până la prânz.

— Mă duc după el, zise Ţucurel şi, sărind peste pălimarul de lemn, o luă la goană spre poartă.

Izlazul era departe de sat, cam la doi kilometri Şi drumul ducea prin dreptul taberei de pionieri. Acum va trebui să zâmbim la păţania prin care a trecut Ţucurel îndată după aceea şi să luăm lucrurile, chiar şi cele caraghioase, aşa cum sunt. În drum spre izlaz, în imediata vecinătate a taberei de pionieri, acolo unde şoseaua trece printr-o vale întunecată de pădure, Ţucurel se trezi pe neaşteptate somat de către doi necunoscuţi să se oprească. Partea surprinzătoare a întâmplării este însă că

acei necunoscuţi erau îmbrăcaţi într-un echipament neobişnuit: aveau căşti care păreau a fi confecţionate dintr-un material plastic, de culoare albă, şi care le acoperea feţele în întregime. În partea de sus, căştile aveau câte-o antenă subţire. Înmănuşat şi îmbrăcaţi în bluze ca de cosmonauţi, cei doi necunoscuţi îi ieşiră pe neaşteptate înainte. Erau înarmaţi cu... pistoale automate. Îl somară să se oprească şi să ridice mâinile. Avu loc apoi acest dialog:

— Cine eşti?

— Sunt băiatul colonelului-aviator Sergiu Vitănescu, zise Ţucurel, stupefiat de această apariţie.

— Nu ştii undeva o staţie de benzină?

— E una, dar e departe, tocmai la gară.

— Cunoşti drumul?

— Îl cunosc.

— Nu ştii, are suficientă benzină pentru cosmonava noastră?

— N-am de unde să ştiu acest lucru.

— Nu-i nimic. Te vom lua ostatic.

Ca să fim drepţi, în primele secunde, luat fiind prin surprindere, Ţucurel schiţase un gest de spaimă. Acest lucru nu trebuie să ne mire, deoarece cosmonauţii nu sunt încă nişte apariţii obişnuite în lumea noastră. Dar, după ce trecu prima clipă de spaimă şi nedumerire, Ţucurel observă capetele cravatelor de pioneri, băgă de seamă că pistoalele celor doi erau de fapt nişte jucării cu totul inofensive şi lucrul cel mai important fu întrebarea simplă pe care şi-o puse singur, cu o rapiditate de maşină cibernetică: "de unde ştiu ăştia româneşte, dacă ar fi cu adevărat cosmonauţi de pe altă planetă?"

— Sunteţi de la tabăra de pionieri, zise Ţucurel zâmbind cu bunăvoinţă, dar şi cu oarecare superioritate.

— De unde deduci acest lucru, locuitor al Pământului?

— Lăsaţi expresiile astea, că nu mă convingeţi!

În clipa aceea unul dintre "cosmonauţi" scoase din buzunarul de la piept un obiect care era de bună seamă un microfon şi începu să vorbească ţinându-l apropiat de gură:

— Alo, aici Terra unu! Aici Terra unu! Am făcut prizonier un locuitor al Pământului! Rog dispuneţi cum să procedăm.

Abia atunci observă Ţucurel că într-adevăr unul din cei doi necunoscuţi purta în spate un aparat de radioemisie şi recepţie

şi că antena din partea superioară a căştii de material plastic putea să fie, sau chiar era, o antenă adevărată. Stupefiat, auzi el însuşi mesajul de răspuns:

— Aduceţi-l la cosmonavă! Aduceţi-l la cosmonavă!

Spaima din primele clipe îi trecuse cu desăvârşire, deşi încă îi mai tremurau foarte uşor genunchii, dar acest lucru nu se observa, cu atât mai mult că Ţucurel, el însuşi cucerit de neprevăzutul întâmplării, se lăsa acum purtat cu o bunăvoinţă gata să ducă până la capăt gluma aceea. Ceea ce îl impresiona era faptul că aparatul de radioemisie şi recepţie, la care începuse a se uita atent, părea să fie nu de fabricaţie industrială, ci opera vreunui cerc de radioamatori, fie din tabăra de pionieri, fie de la vreo casă a pionierilor din ţară.

Pe drum spre locul unde era condus (era sigur că îl duceau în tabără) Ţucurel încercă să capete lămuriri, dar cei doi nu-i dădură nici o informaţie.

— Voi aţi construit aparatul de radioemisie şi recepţie?

— Secret!

— Hai, c-am observat cravatele de pionieri! Degeaba faceţi pe misterioşii cu mine! Şi eu sunt pionier. Sunt bucureştean şi am venit aici la rude.

— Nu ne interesează!

— Jocul vostru îmi place şi nu mă supăr de fel.

— De la ce şcoală sunteţi? Din ce oraş? Poate că sunteţi şi voi bucureşteni...

— Suntem marţieni...

— Marţieni?!... Am un unchi astronom, lucrează la Observatorul Astronomic din Bucureşti, E şi el în Lişava. Facem vacanţa împreună... Să vă spună el dacă există sau nu marţieni!

— Cum îl cheamă?

— Constantin Vitănescu. E profesor-doctor şl membru corespondent al Academiei.

— Ţi-e unchi? Cu ce ne dovedeşti?

— Am să-l aduc la voi în tabără.

— Pe tine cum te cheamă?

— Petre Vitănescu, dar mi se spune Ţucurel.

— Poţi să laşi braţele în jos.

— Îmi plăcea să merg şi cu mâinile ridicate.

— Hai, lasă gluma. Va să zică tovarăşul astronom Vitănescu îţi este unchi de-adevărat?

— De-adevăratelea. A adus cu el şi-o lunetă.

— O lunetă?!

— Da, o lunetă portabilă. Am urmărit aseară farfuria zburătoare.

— Ai văzut-o şi tu?

— Unchiul mi-a arătat-o.

— Am urmărit-o şi noi, dar n-avem lunetă în tabără.

— Pot să-i spun unchiului meu s-o aducă şi la voi într-o seară.

— Crezi că ar veni cu luneta?

— De ce nu?

— Dacă l-am invita oficial ar veni la noi? Eu sunt responsabilul cercului de astronomie şi cosmonautică. Mă numesc Valentin...

— Pe mine mă cheamă Costel.

— Marţienii au nume ca şi la noi, observă Ţucurel zâmbind.

— Acuma nu mai glumim.

— Dar văd că sunt în continuare ostatic.

— Nu mai eşti ostatic. Eşti un oaspete.

— Şi ce să caut în tabără? Eu mergeam spre izlaz să mă întâlnesc cu vizitiul dispensarului.

— Mergem să vorbim cu conducerea taberei şi să aranjăm vizita tovarăşului profesor Vitănescu. Nu ne-ai făgăduit acest lucru?

— Ba da.

Ajunseră la intrarea în tabără. La poartă era de pază un pionier echipat şi el în costum de cosmonaut.

— Toţi sunteţi cosmonauţi în această tabără? întrebă Ţucurel surprins.

— Azi toată ziua ne jucăm de-a cosmonauţii, chiar şi mâncarea ce ni se va servi la prânz şi la cină va fi o mâncare specială. Acesta-i jocul. Iar aseară organizăm un foc de tabără. Aşa că înţelegi şi tu, ce bine e că s-a nimerit aşa, ca să fie şi unchiul tău între noi. Dacă ar veni şi cu luneta, ar fi grozav!

Pionierul de la poartă îşi făcu datoria şi îl legitimă — aşa cum se pricepu — pe Ţucurel.

— Ai vreo legitimaţie?

— N-am decât permisul de pescuit. Buletin încă n-am, fiindcă sunt prea mic. A, uite am pe mânecă numărul de la Şcoala 124 din Bucureşti.

— Lasă-l că e cu noi, zise unul dintre cei doi cosmonauţi care-l aduseseră până aici.

În sfârşit, pionierul de pază îi dădu drumul să intre.

— E frumos la voi, constată Ţucurel, cucerit chiar şi de formalitatea intrării în incinta taberei.

— Te ducem la tovarăşul profesor Marinoiu. El profesor de educaţie fizică. Trebuie să discutăm cu el despre tatăl tău.

— De acord.

Peste câteva minute Ţucurel se găsea în biroul profesorului Marinoiu. Pionierul care purta aparatul de radioemisie şi recepţie făcu apelul celuilalt post şi spuse:

— Alo, alo, aici Terra unu! Ne aflăm în biroul tovarăşului profesor Marinoiu. Vino şi tu aici. Urgent!

Înroşindu-se de plăcere, Ţucurel auzi acest răspuns:

— Alo, Terra unu! De ce-aţi întrerupt acţiunea? Era vorba că aţi descoperit un locuitor al Pământului şi că-l aduceţi la cosmonavă! Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?

Zâmbind şi el, dar mai ales mândru de ceea ce descoperise, pionierul răspunse:

— Locuitorul Pământului este nepotul tovarăşului Constantin Vitănescu.

— Astronomul? Alo! Alo! Ai spus "profesorul Vitănescu"?!

— Da!

— Directorul "Sectorului Sateliţi" de la Observatorul Astronomic din Bucureşti?!

— Exact!

— Ascultă, Valentine, tu glumeşti? Joaca e joacă, dar te rog să nu glumeşti. Ori ne jucăm serios, ori terminăm! Spui că te afli în biroul tovarăşului profesor Marinoiu?

— Da.

— Tovarăşe profesor, mă auziţi?

— Da, te aud.

— Vă rog să-mi spuneţi adevărul şi vin imediat.

— Acesta-i adevărul curat. Te rog să pofteşti urgent aici.

Ca să nu mai lungim vorba, trebuie doar să spunem că lucrurile s-au aranjat cât se poate de uşor şi de repede. Ţucurel s-a angajat să-i transmită unchiului Costi invitaţia conducerii taberei de pionieri, de a veni în aceeaşi seară, împreună cu luneta, la focul de tabără, dar nu înainte de a-şi exprima temerea că s-ar putea să vină toată familia, şi fratele său Emil,

proaspăt absolvent al Liceului Militar din Câmpulung Moldovenesc şi tatăl său, colonelul-aviator Sergiu Vitănescu, şi unchiul său, Victor, învăţător în sat şi tanti Elena, doctoriţă la dispensarul din Lişava, şi unchiul Vasi, geolog în Maramureş, maior la vânători de munte.

— Suntem mulţi — zise Ţucurel pe un ton prevăzător.

— Nu-i nimic. Veniţi cu toţii! Vom organiza cel mai frumos foc de tabără din viaţa noastră!

Plecând din tabăra de pionieri, ca să ajungă în sfârşit la Agăsin, pe izlaz, Ţucurel se gândi mândru că unchiul Costi o să se bucure să vorbească despre pasiunea sa şi va fi mulţumit să vadă o tabăra întreagă de pionieri pasionaţi de a descoperi tainele Universului.

Cu aceste gânduri în minte, Ţucurel ajunse după o oră de mers, pe izlaz şi-l zări de departe pe Agăsin. Izlazul era de fapt un platou întins pe o mare suprafaţă, acoperit ici-colo cu tufe de ferigă, Agăsin îl zări şi el şi, urcându-se repede în spatele unuia din cei doi cai, veni în galop spre vechiul său prieten. Agăsin era un ţăran în vârstă de optsprezece ani şi, ceea ce-l atrăgea pe Ţucurel la acest tânăr erau plăcerea acestuia de a participa la jocurile sale, arta de a ciopli cu şişul cele mai neaşteptate figuri din lemn, priceperea sa nemaipomenită la pescuit lostriţe, la prins păsări şi la o sumedenie de alte lucruri. El l-a învăţat pe Ţucurel să meargă călare, să se ţină bine şi să nu alunece de pe cal chiar dacă nu avea şa şi tot el l-a învăţat să cânte din fluier, să aprindă focul cu amnarul şi să prindă păsări cu laţul.

Ajungând în dreptul lui Ţucurel, Agăsin sări de pe cal, dându-se o dată peste cap, în aer, ca artiştii de circ şi asta îi făcu plăcere lui Ţucurel care-l întrebă imediat:

— Ai învăţat să faci salturi mortale?

— Anul trecut nu m-ai văzut sărind peste cap?

— Parcă nu. Am uitat. Uite, Agăsine, ţi-am adus briceagul făgăduit.

— Ohoho! Ce cuţit grozav! se minună Agăsin, şi, luându-l în braţe pe Ţucurel, se roti cu el de câteva ori.

Apoi se aşezară pe iarbă şi începură să vorbească. Agăsin îi spuse:

— Am vorbit cu tovarăşul maior, unchiul tău, să fac şi eu armata la vânătorii de munte.

— Şi ce-a zis?

— A zis că mă ia la vânători, fiindcă un om de la munte musai să facă stagiul militar la vânători.

— A venit şi tata. Poate că te convinge să faci armata la aviaţie.

— Ce-i drept, mi-ar plăcea şi la aviaţie…

— Ia spune, Agăsine, ai mai prins păstrăvi?

— Oho! Dar au rămas destui şi pentru tine!

— Am adus o lansetă grozavă.

— Lanternă ai adus?

— Da.

— Atunci o să pescuim seara, la lumina lanternei, cu furculiţa.

— Se poate şi aşa?

— Se poate. Braconierii pescuiesc cu furculiţa.

— Nene Agăsine, acum aş sta cu tine, dar am ceva foarte important să-i dau de ştire unchiului Costi.

Faţa lui Agăsin se posomorî uşor. El credea că Ţucurel venise pe izlaz ca să stea toată dimineaţa acolo şi era nedumerit acum de graba copilului.

Ţucurel plecă spre casă şi Agăsin îl petrecu până departe cu privirea. Ajuns acasă, Ţucurel îl căută pe unchiul Costi şi îi spuse cu un glas fericit şi plin de mândrie:

— Deseară la tabăra de pionieri, trebuie să ţii o conferinţă despre astronomie şi eşti aşteptat să vii şi cu luneta…

— Ce tot vorbeşti tu acolo? îl întrebă Costi mirat.

— Ceea ce am spus. Nimic mai mult şi nimic mai puţin, zise Ţucurel. Există aci un cerc de astronomie şi de cosmonautică…

Fiindcă unchiul Costi tăcea acum, îngândurat, tatăl lui Ţucurel interveni pe un ton de dojană:

— Tu ai vorbit cu ei?

— Am vorbit cu conducerea taberei. De altfel, la amiază o să vină acasă la noi o întreagă delegaţie pionierească.

— Poate că unchiul Costi nu e de acord, continuă Sergiu pe acelaşi ton dojenitor, şi trebuia să te înţelegi întâi cu el.

— Ba nu-i adevărat! izbucni Costi. Merg deseară la focul de tabără! Am hotărât acest lucru, şi nu-mi calc cuvântul!

Nu-şi amintea nimeni ca unchiul Costi să se fi hotărât pentru a vizita tabăra de pionieri dar, astfel stând lucrurile, discuţia se sfârşi brusc.

CAPITOLUL IV
Focul de tabără şi planul propus de Lili

În ciuda faptului că unchiul Costi s-a înfăţişat în tabără cu mica lui lunetă portativă poate că n-am avea de spus nimic deosebit. Fără îndoială, este departe de noi gândul de a micşora meritele deosebite ale conferinţei ţinută de el la focul de tabără. Ea a trezit interesul tuturora, ba chiar a avut şi un pronunţat caracter senzaţional, dacă luăm în consideraţie ipotezele şi datele ştiinţifice prezentate, privitoare la cosmogonia Universului şi la posibilitatea vieţii pe alte corpuri cereşti. Trei sute de pionieri s-au perindat apoi prin faţa lunetei privind cerul înstelat şi dacă ar fi fost după ei, focul de tabără n-ar fi fost stins decât în zorii zilei următoare. Ceea ce ne face totuşi să insistăm asupra acelei seri a fost prezenţa lui Emil, întâmplarea fericită care i-a scos-o în faţă pe Lili, fata profesorului de educaţie fizică. Lili era studentă, absolventă a anului întâi la Facultatea de Ştiinţe naturale. Visul ei era să devină speolog şi părea atât de absentă la tot ceea ce se petrecea în seara aceea în jurul ei, încât suntem gata să afirmăm că nici nu-l remarcase pe Emil.

Venind la focul de tabără, împreună cu toată familia, de

altminteri numeroasă ca o caravană; Emil descoperi, cu uimirea pe care ţi-o dă totdeauna surpriza, prezenţa domnişoarei Lili. Ea făcu onorurile de gazdă cu gingăşie şi îndatorare, atentă ca toate amănuntele ospitalităţii să fie bine puse la punct. Dar, din grabă sau pur şi simplu că acest lucru fusese uitat, ea ştia că va sosi în tabără doar astronomul Vitănescu, nu şi liota numeroasă a rubedeniilor sale. Urmarea a fost că nu s-au găsit atâtea jilţuri de nuiele pentru toţi oaspeţii, trebuind — în sfârşit — să se întindă lângă foc un pled de lână. S-a mai nimerit ca Lili să stea lângă Emil, de fapt între Emil şi Ţucurel. Dacă Emil nu prea avea glas, nici să întrebe, dar nici să răspundă la întrebările puse, în schimb Ţucurel păru gata să treacă peste orice prejudecată cu acea candoare care îi face pe copii atât de simpatici şi de prietenoşi în orice împrejurare.

— Pe tine te cheamă Lili? o întrebă Ţucurel.

— Exact.

— Tăticul tău e cel mai mare în tabără?

— Se pare că da.

— Aparatele astea de radioemisie şi recepţie le-au construit pionierii de-aici?

— Au venit cu ele construite gata, de la Bucureşti.

— De la Palatul pionierilor?

— Da.

— Şi câte aveţi?

— Mi se pare că trei bucăţi.

— Sunt destule.

— Dar de ce te interesează?

— Întreb şi eu aşa. Au crezut că mă sperie...

— Aha, ţi-au ieşit în cale cosmonauţii noştri?

— Echipamentul de cosmonauţi nu e cine ştie ce. În primul rând că nu-i etanş...

— Nici nu e nevoie. Totul nu-i decât o joacă.

— Atunci cum au crezut că mă sperie?

— N-au crezut nimic. S-au jucat.

— Singurul lucru grozav este aparatura de radioemisie şi recepţie...

— Da, este uimitor ce bine realizate sunt aceste aparate, zise Lili.

În acest timp Emil păru că nu dă nici o atenţie convorbirii dintre Ţucurel şi Lili, dialog care se purta cu glasul scăzut:

— La ce facultate eşti studentă?
— La Ştiinţele naturale.
— Vrei să ajungi profesoară?
— Mă fac speolog. Ştii ce-i asta? îl întrebă Lili total amuzată de felul în care se purta discuţia lor.
— Cred că da. E ceva în legătură cu peşterile. Ai mai fost vreodată la Lişava.
— Nu, dar de ce întrebi?
— Voiam să ştiu dacă ai vizitat peştera de lângă Tăul Zăului.
— Sunt abia de trei zile aici şi încă n-am aflat nimic despre această peşteră. E departe?
— La vreo trei kilometri departe de sat.
— Tu ai vizitat-o?
— O singură dată am fost acolo, anul trecut.
— Singur te-ai dus?
— Nu, cu un prieten de-al meu, cu Agăsin.
— Şi aţi intrat în peşteră?
— N-am avut lanternă, că am fi intrat mai adânc. Se zice că asta era peştera lui Zamolxis, pe vremea dacilor.
Lili deveni şi mai atentă decât până atunci şi întrebă:
— Asta a spus-o Agăsin?
— Da, aşa-i legenda. E şi o apă subterană, un râu care iese la lumină tocmai în cealaltă parte a muntelui şi se varsă în Tăul Zăului. Ştii ce înseamnă Zău?
— Nu prea înţeleg acest cuvânt.
— E cuvântul Zeu. Şi tău înseamnă lac. Sunt cuvinte foarte vechi, aşa zice unchiul Victor.
— Vrei să vorbeşti cu Agăsin şi să mergem mâine la peştera asta?
— Vreau, de ce nu? Dar ştii că peştera-i plină de lilieci — zise Ţucurel, convins că ea va renunţa să mai viziteze peştera.
— Oh, lilieci?! exclamă Lili bucuroasă, ca şi cum n-ar fi existat pe lume fiinţe mai drăgălaşe decât liliecii.
— Va trebui să te legi la cap cu o basma, fiindcă liliecii intră şi se încurcă în părul femeilor, zise Ţucurel pe un ton foarte serios, dar Lili surâse spunându-i:
— N-avea grijă. Astea-s poveşti.
În clipa aceea, Ţucurel îşi aminti de Emil şi întrebă cu un ton mâhnit, fiindcă uitase de el:

— Pot să-l iau şi pe Emil cu mine?

— Cine-i Emil? întrebă Lili?

— Fratele meu. Uite-l, acesta este, şi-l arăta cu degetul pe Emil care stătea cu spatele spre ei, la câţiva paşi mai departe.

— E student?

— A terminat Liceul militar. Se va face pilot pe supersonice şi, după ideea mea, se va face şi cosmonaut.

— Fratele tău a mai fost la peştera lui Zamolxis?

— Numai eu şi cu Agăsin am fost acolo.

— Va trebui să pornim de dimineaţă.

— Plecăm cu noaptea-n cap, zise Ţucurel.

Rămaseră înţeleşi să se întâlnească a doua zi de dimineaţă la orele şapte, la tabăra de pionieri. Ţucurel scoase carnetul de însemnări şi notă în el ceea ce, după spusele studentei, mai pricepută decât toţi în speologie, nu trebuia să lipsească din bagajul unei expediţii într-o peşteră de mărimea şi vechimea celei pe care urmau s-o exploreze a doua zi.

În primele clipe Ţucurel fu uimit de ideea studentei de-a lua cu ei o funie sau o coardă de nailon din soiul celor folosite de către alpinişti, dar îşi păstră uimirea pentru sine, socotind că dacă şi-ar mărturisi-o s-ar face de ruşine. În continuare însă, fu din ce în ce mai încântat de lista obiectelor pe care studenta le socotea de nelipsit: lanterne electrice de buzunar, busolă, echipament (hanoracuri din pânză impregnată, împotriva ploii şi a umezelii), un târnăcop, o lopată, apoi echipament pentru înotul sub apă. La acest articol, Ţucurel spuse că nu are decât propriul său echipament compus dintr-un tub de oxigen, cască şi încălţăminte-lopeţi, dar pe care nu vede cum le-ar putea folosi într-o peşteră. Lili spuse că la tabără mai există un astfel de echipament şi rămase surprinsă că Ţucurel nu-l observase la întâlnirea cu... marţienii ...

— Puteai să-l recunoşti uşor, zise ea. Unul dintre pionieri purta un astfel de echipament.

— Mi-a scăpat din vedere, spuse Ţucurel cu un glas decis să treacă peste acest amănunt.

Lili zise în continuare:

— Lucrul cel mai important rămâne aparatul de radioemisie şi recepţie. Îl voi aduce eu, dar cred că posesorul şi constructorul lui va insista să vină cu noi. Aveţi ceva împotrivă?

— Eu personal sunt de acord, zise Ţucurel, în vreme ce Emil

părea că începuse să privească lucrurile cu oarecare superioritate şi neîncredere. De fapt Emil se gândea că înşirarea unei liste atât de pretenţioase era cu totul exagerată pentru simpla vizitare a unei peşteri în interiorul căreia întâlnirea cu liliecii şi păianjenii cavernicoli părea să fie lucrul cel mai senzaţional. Ţinându-şi însă această idee pentru el, Emil continuă să-i asculte în tăcere, gândindu-se că totul nu va fi până la urmă decât o mică şi nevinovată plimbare.

În încheiere, spre surprinderea lui Emil, Lili ceru cu un aer foarte serios să nu spună nimănui nimic despre expediţia proiectată. Lui Ţucurel îi plăcu de îndată secretul solicitat să-l păstreze, dar Emil, fără a se împotrivi, se gândi că studenta asta se copilăreşte mai rău chiar decât Ţucurel, dorind să dea unei excursii banale şi total neprimejdioase, caracterul unei acţiuni de-o temeritate cu totul exagerată. Emil încercă şi părerea de rău de a se fi angajat să participe la o joacă infantilă, în loc să stea acasă şi să înveţe pentru concursul de admitere la Şcoala de pilotaj.

Lili observă aerul său uşor ironic şi, întristată pe neaşteptate, îi spuse că dacă nu vrea să vină cu ei, e liber să se retragă, ba chiar adăugă pe un ton grav, ca şi cum ea ştia de pe acum ce pericole aveau să întâmpine.

— Deocamdată mergem numai noi, iar în caz că vom descoperi lucruri importante, îi vom aduce şi pe ceilalţi. Doresc însă ca meritul descoperirii să fie al nostru.

Emil primi, în sfârşit, fără să mai murmure, ceea ce el considera că rămâne o regulă absurdă şi copilăroasă a jocului.

Focul de tabără fu stins târziu, către orele unsprezece seara. Vităneştii plecară spre casă şi, tot timpul, pe drum, ca şi în cursul cinei, în jurul mesei din cerdac, vorbiră despre surprizele acelei zile, despre farfurii zburătoare, ca şi despre programul focului de tabără.

— Aţi observat — nu înceta Costi să întrebe — cât de interesaţi şi de pasionaţi sunt pionierii pentru marile întrebări la care astronomia e chemată în primul rând, înaintea altor ştiinţe, să dea răspunsuri cu privire la originea Universului şi a vieţii?

Ţucurel găsi momentul potrivit să-i ceară mătuşii Elenuţa docarul pentru a doua zi.

— Eu şi Emil dorim să mergem undeva cu docarul. Îl laşi şi pe vizitiu să ne însoţească?

Tanti Elena încercă să afle mai precis locul unde voiau să plece cu docarul şi Ţucurel sfârşi prin a spune o minciună:

— Mergem la pescuit de păstrăvi.

Tanti Elena zâmbi şi îi spuse:

— Să vă luaţi merinde, deoarece păstrăvii nu se lasă păcăliţi chiar atât de uşor cum cred bucureştenii care au adus la Lişava lansete şi muşte artificiale.

Ţucurel se gândi — binecuvântând clipa — că în lista făcută uitase să treacă merindea şi, ca să nu mai piardă timpul atât de preţios a doua zi dimineaţa, pregăti de pe acum sacul său de merinde în care puse un termos cu ceai, o pâine, ardei graşi, roşii, o felie de brânză, o bucată de slănină şi două batoane de ciocolată. Emil, care îl surprinse în toiul acestor pregătiri, nu se putu opri să nu-i spună cu o ironie fără margini:

— Pentru cine încarci atâtea merinde? La amiază vom fi fără doar şi poate acasă.

Înainte de-a adormi, Ţucurel recapitulă totul, mulţumit să observe că n-a uitat nici un amănunt din lista propusă de Lili. Era gata să aţipească, nerăbdător să treacă repede şi uşor noaptea, când Emil îi spuse în şoaptă, abia ţinându-şi râsul:

— Ce-ar fi să descoperim vreo şopârlă uriaşă?

Ţucurel nu băgă de seamă că Emil îl ironiza în clipa aceea şi, cu ochii împăienjeniţi de somn, se gândi că va trebui să ia şi cuţitul de vânătoare cu el.

CAPITOLUL V

Peştera Zeului nu pare să ascundă nimic interesant dar...

Se treziră la ora cuvenită şi se îmbrăcară cu mişcările febrile ale oamenilor care nu vor să-şi piardă vremea. Uitându-se prin fereastră îl zări pe Agăsin care tocmai înhăma caii la docar şi Ţucurel îi spuse lui Emil:

— Azi avem o zi bună. E cerul senin ca lacrima.

— Ia te uită, lacrima e senină? întrebă Emil surprins şi acum de limbajul metaforic al lui Ţucurel.

— De ce te miri? Eram de faţă anul trecut când unchiul Victor a cules de la un cioban o doină care sună cam aşa:

peste toate satele

e senin ca laptele

Vrei să spui că laptele e într-adevăr senin?

Emil nu mai răspunse nimic, deoarece mătuşa Elenuţa intră în camera lor, aducându-le prima veste tristă din dimineaţa aceea:

— Aseară am făgăduit să-l las pe Agăsin cu voi, dar nu se mai poate. Trebuie să mă duc cu docarul până la un bolnav din cătunul vecin, la Voreţ. Asta durează vreo două ore. Nu vreţi să amânaţi excursia voastră după-amiază?

Ţucurel rămase perplex. Faţa i se posomorî dintr-o dată şi abia putu să îngăimeze câteva silabe de neînţeles şi un oftat. Emil păru gata să renunţe la ideea excursiei, chiar schiţă gestul de a-şi scoate hanoracul pe care tocmai îl îmbrăcase, dar Ţucurel sări ca ars:

— Ce vrei să faci? Aşa de repede renunţi? Ştii că ne aşteaptă cineva? Haide repede s-o luăm pe jos până la tabără!

Mătuşa Elenuţa, căreia îi părea sincer rău că le strica astfel planurile zilei, se oferi totuşi să-i ducă până la tabără şi să-i lase acolo. Ţucurel înşfăcă rucsacul, Emil luă colacul funiei de nailon şi ieşiră câteşitrei în ograda casei. Agăsin, care probabil aflase pe neaşteptate schimbarea programului, stătea acum posomorât pe capra docarului cu hăţurile şi biciul în mână. Îi spuse lui Ţucurel cu un glas abătut:

— Trebuie să merg la Voreţ.

— Am aflat.

Mătuşa Elenuţa mai zăbovi câteva minute în bucătărie, aşteptând să fiarbă cutiuţa de metal eloxat a seringii. Probabil că se opărise niţel la degete, fiindcă ieşind în pridvorul casei îşi suflă uşor în mâini, zâmbind către cei care o aşteptau urcaţi în docar. Era în vârstă de aproape cincizeci de ani, dar părea zveltă ca o domnişoară şi numai părul cărunt îi trăda vârsta. Iute şi uşoară în mişcări se urcă în docar şi atingându-l cu palma ei mică pe spate, îi spuse lui Agăsin cu glas binevoitor:

— Gata, Agăsine, putem pleca.

Pe drum, deoarece Emil şi Ţucurel tăceau, privind munţii vineţi cu ochii visători, mătuşa Elenuţa curmă tăcerea, adresându-se din nou lui

Agăsin:

— Nu ştiu ce program aveţi astăzi, dar mâine vă rog eu

frumos, pe tine, Agăsine, în special te rog, că ştii cele mai grozave bulboane, să prinzi nişte păstrăvi. Oaspeţii noştri dragi doresc să mănânce păstrăvi. Nu-i aşa, Ţucurel?

— Am trecut eu cu Agăsin şi asta în plan. Nu ştiu dacă mâine va fi, dar vom aduce şi păstrăvi. Ia te uită! exclamă Ţucurel uimit, arătând în aceeaşi secundă cu braţul întins spre culmea unei înălţimi. Anul trecut abia începuse construcţia şi acum se pare că-i terminată! Vedeţi?

— Da, zise Emil, nu atât de uimit ca fratele său. E o staţie de teleferic.

Tanti Elenuţa părea foarte mândră şi zise:

— A intrat şi Lişava noastră în rândul lumii. N-aţi văzut ce Roentgen avem şi la dispensar, şi câte televizoare sunt în sat?

Toţi păreau acum că se gândesc la aparatul Roentgen şi la televizor, dar dintre ei numai Ţucurel se gândea cu amărăciune la faptul că, reţinându-l pe Agăsin, tanti Elenuţa le stricase toate socotelile. Agăsin cunoştea cel mai bine peştera, el îl dusese anul trecut acolo pe Ţucurel, el fusese la peşteră de nenumărate ori şi iată că acum tocmai el era nevoit să lipsească, văduvind mica expediţie de ghidul cel mai potrivit.

După câteva minute docarul se apropie de tabără şi, ridicat pe neaşteptat în picioare. Ţucurel îi dădu de ştire lui Emil:

— Lili e în poarta taberei. Ne aşteaptă. Am întârziat niţel.

Tanti Elenuţa îl privi cu coada ochiului pe Emil, căutând să surprindă pe faţa acestuia reacţia produsă de vestea comunicată de Ţucurel, dar Emil primise ştirea fără nici o tresărire. Agăsin opri docarul în faţa porţii taberei. Emil şi Ţucurel se dădură jos, din docar, şi tanti Elenuţa îi spuse domnişoarei:

— Draga mea, se pare că vă supăr, dar n-am avut încotro. Am nevoie de docar vreo două ore, apoi e la dispoziţia voastră.

— Vom merge pe jos, zise Ţucurel grăbit de teamă că Lili se va răzgândi.

— Mergem şi pe jos. Nu-i aşa? spuse Lili, dar cu faţa nu spre Ţucurel, ci spre Emil.

Tanti Elenuţa porni mai departe cu docarul, iar cei trei mai stătură locului câteva momente, părând că vor să pună la punct itinerariul expediţiei. Lili adusese unul dintre cele trei aparate portabile de emisie şi recepţie radio, dar ţinea aparatul în mâini cu vădită strâmtorare:

— Eu l-am luat, dar nu mă pricep de fel la năzbâtii de-astea tehnice şi nici nu cred că ne va folosi la ceva, zise ea.

Emil, dimpotrivă, păru foarte încântat de aparat şi-l luă, cercetându-l atent şi plin de curiozitate. Era expert în radiofonie, el însuşi concepuse şi construise un astfel de aparat la Liceul militar şi acum îl privea cu uşoară surprindere, poate chiar şi cu invidie. Zise, după ce-l cercetă îndelung:

— E o construcţie bună şi simplă, dar, după forţa bateriilor de alimentare, nu cred să aibă o rază de emisie mai mare de câteva sute de metri.

— Cinci sute de metri, zise Lili, amintind că acest amănunt tehnic îl aflase de la pionierii care construiseră aparatul.

— Bate destul, zise Ţucurel, mai mult ca să-şi semnaleze prezenţa oarecum ignorată până atunci.

— Eu sunt de părere să-l lăsăm aici, spuse Emil. De ce să ne mai încărcăm şi cu el?

— Dar de ce? ripostă cu încăpăţânare Ţucurel.

— Tu ţii neapărat să-l luăm? întreba Lili şi fratele lui Emil dădu repede afirmativ din cap.

— Ei bine, atunci să-l luăm, hotărî Lili.

În clipa următoare observă că băieţii n-au adus nici măcar un târnăcop.

— Era greu fără docar, zise Ţucurel. Un târnăcop nu-i un tranzistor, să-l ţii agăţat după gât. Dar am adus această lopăţică de tip militar. Se numeşte "lopată Linemann" şi o folosesc soldaţii în vreme de război, când sapă tranşee. Uite ce mititică este, aproape că nici n-ai observat-o.

— Ce să săpăm cu ea într-o peşteră? întrebă Emil, care părea că abia atunci observase lopata aceea cu mânerul scurt şi cu muchiile drepte.

— Asta a fost ideea mea, zise Lili şi porniră la drum.

Ţucurel nu vru să dea jos rucsacul de pe umeri, ca să-l ducă fratele său şi nu se despărţi nici de "lopata Linemann". Băiatul dorea să-şi demonstreze forţa, spiritul de temeritate şi rezistenţă la greutăţi şi Emil găsi de prisos să mai insiste, el mulţumindu-se să ducă frânghia şi micul aparat de radioemisie şi recepţie. Lili ducea, agăţat de umărul drept, un sac de merinde, dar în care nici Emil şi nici fratele său, cu toate că aruncaseră priviri, spre el, nu ştiau ce putea să cuprindă. Lili era îmbrăcată în pantaloni de doc gri, tigheliţi şi cu buzunarele

fixate în ţinte. În picioare era încălţată ca şi ei, cu nişte pantofi uşori, de baschet, cu talpă antiderapantă, de cauciuc. Bluza tot din doc, în care era îmbrăcată, avea o croială bărbătească şi, privind-o aşa cum arăta, Emil îşi zicea că "studenta asta vrea să-şi dea aere de băieţoi", Ţucurel, care o privise şi el cu destulă atenţie, observă că Lili nu-şi legase în nici un fel părul şi se gândi, nu fără ironie, ce mutră speriată o să facă atunci când, intrând în peşteră, îşi va da seama cât de numeroşi erau acolo liliecii.

Dintre ei trei numai Ţucurel cunoştea drumul şi de aceea se aşeză, nu fără orgoliu şi demnitate, în frunte. Trecuseră de fabrica de cherestea, luând-o pe poteca îngustă care urca pe coasta împădurită a muntelui. Acesta era un drum mai scurt. Dacă ar fi mers cu docarul, ar fi luat-o pe altă parte, pe drumul umblat de camioanele basculante care transportau minereu.

Şoseaua rămase astfel jos, unde se vedea acum şerpuind albă şi plină de praf, lângă albia râului Lostriţa. Poteca pe care urcau se strecura printr-un bătrân codru de conifere şi aerul limpede al dimineţii, în care se simţea roua aburind călduţ, era încărcat de parfumul rășinii. Din când în când, veveriţe cu ochii ca nişte mărgele de sticlă colorată, îşi fluturau cozile stufoase ca nişte bidinele de zugravi goniţi cu lucrul, sărind dintr-un molid în altul, scuturând zada, făcând să tremure crengile subţiri sub salturile lor vertiginoase. După o oră de mers ajunseră pe neaşteptate într-un vast luminiş încărcat de lumina strălucitoare a soarelui. Ţucurel ştia că ajunseseră în apropierea peşterii. Mai rămânea dincolo de luminiş o bucată din pădurea de molid, după care urma platoul alpin, mărginit într-o parte de stâncile golaşe, înnegrite de vreme şi de intemperiile mileniilor.

În mijlocul acestui platou era aşezat şi Tăul Zăului, un lac alpin mare doar de câteva hectare, rotund aproape ca o lentilă şi cu o apă limpede şi rece ca gheaţa. Un pârâiaş care îşi săpase o albie subpământeană în peşteră, ieşea din stâncă printr-o cascadă destul de mare şi mergea apoi leneş spre lac. În partea cealaltă a lacului, un fir de apă curgea în continuare, coborând în treptele câtorva mici cascade, şi se vărsa în râul Lostriţa.

Locul unde râul ieşea la lumină, la capătul porţiunii sale subterane, se afla mai jos cu vreo sută de metri sub deschizătura grotei. Din acel loc gura peşterii nu se zărea decât cu oarecare greutate şi, în orice caz un drumeţ neprevenit nu şi-

ar fi dat seama că se găsea în vecinătatea unei peşteri de dimensiuni atât de mari. Până la intrarea peșterii ducea o potecă îngustă şi plină de meandre, acoperită cu muşchi şi licheni, fapt care dovedea că era foarte rar şi puţin umblată. După vreun sfert de oră cei trei drumeţi încărcaţi cu un bagaj atât de bizar ajunseră la intrarea în peşteră şi se opriră.

Intrarea în cavernă era înaltă de aproape cinci metri şi aducea foarte mult cu ogiva unei mari ferestre gotice, formând un unghi ascuţit la extremitatea de sus. Porticul de la intrare, deşi monumental, nu însemna nimic faţă de sala neaşteptat de largă şi înaltă care se deschidea în interior, la capătul unui culoar lung de vreo zece metri. Pătrunzând în această sală de proporţii atât de mari, Lili scoase o exclamaţie de uimire şi bucurie. Lăsând bagajul pe duşumeaua de pământ îşi rotiră toţi trei privirile în jur, luminând spaţiul negru şi pereţii boitei cu lanternele electrice. Cei trei se găseau de fapt, fără să bănuiască măcar, la începutul unor fantastice şi neaşteptate aventuri.

Pereţii uriaşei încăperi subterane, dar cu deosebire plafonul ei, păreau să fie foarte afumaţi, acoperiţi cu un strat de funingine pietrificată, impregnată puternic în rocă, dându-i acesteia înfăţişarea stranie a unei şamote sub bolta căreia au ars vreme îndelungată focuri numeroase. Încolo, pe duşumeaua de pământ foarte bine bătătorit se puteau distinge porţiuni rotunde mai întunecate, ca şi cum ar fi fost urmele unei vetre străvechi. Pământul însă, suna ciudat sub paşii lor şi făcea impresia că este un pământ neobişnuit, mai uşor decât ar fi fost normal să fie, ca şi cum era vorba de un strat cu o structură spongioasă. Sărind cu piciorul în pământ şi ascultând rezonanţa înfundată a acestuia, Lili zise:

— Dacă am fi avut cu noi măcar un târnăcop, sau un hârleţ, am fi putut face un sondaj în acest teren.

— Ce-am putea găsi aici? întrebă Ţucurel.

— O grămadă de oase, zise Lili. Cel puţin un sac de oase, apoi silexuri şi topoare de piatră...

— Oase de ursus pelsus, adeveri Emil cu părere de rău că nu luaseră măcar un hârleţ, dar apoi se posomorî subit şi continuă: — câţi cercetători n-or fi fost înaintea noastră pe-aici!... Nu cred că ne vor fi lăsat ceva şi nouă...

— Vizitiul dispensarului spune că peştera n-a fost încă

explorată de nici o expediţie, interveni Ţucurel.

— Atunci n-avem de ce să ne plângem, zise Emil cu un glas mulţumit şi liniştit.

— Putem săpa cu "lopata Linemann", zise Ţucurel, dar nici Emil şi nici Lili nu păreau hotărâţi să treacă la săpături chiar din momentul acela, preferând să cerceteze grota măcar până la primul obstacol. Înaintară la lumina lanternelor de buzunar. Imensa încăpere subterană se îngusta pe încetul în porţiunea ei extremă, până când, galeria se reduse la dimensiunile unui tunel cu un diametru de cel puţin şaizeci de centimetri. Aci, fură nevoiţi să se târască pe brânci, o bună bucată de drum şi, după evaluarea făcută de Emil parcurseseră prin tunel aproape treizeci de metri, într-un plan înclinat la circa treizeci de grade. Tunelul avea pereţii uzi, din ei picurau stropi reci ca gheaţa şi îmbrăcămintea celor trei se îmbibă de apă ca un burete de şters tabla. Tunelul se termina într-o sală de mari dimensiuni şi în care domnea o tăcere atât de profundă, încât zgomotul făcut de cei trei provocă spre mirarea lor un ecou de o amploare surprinzătoare. La lumina încrucişată a lămpilor electrice de buzunar observară uimiţi arhitectura fantastică a zeci de coloane translucide. Pe jos era aşternut un strat de argilă roşiatică, amestecată cu pietriş mărunt. În jurul lor se auzea un fâşâit uşor, dar insistent repetat, însoţit în dese răstimpuri de ţiuituri ascuţite.

— Liliecii! zise Ţucurel înmărmurit de propria sa observaţie, dar încă neliniştit şi nesigur dacă erau liliecii sau alte fiinţe necunoscute pentru el.

Lili râse uşor şi adeveri observaţia lui Ţucurel.

— Fii liniştit! Sunt liliecii!

Dar ea era acum preocupată de o descoperire proprie, deoarece se aplecase şi culese cu penseta, depunându-le apoi într-o cutie de aluminiu, câteva insecte cu o înfăţişare ciudată. Erau nişte gândaci de mici dimensiuni şi de bună seamă orbi, care se mişcau cu o uimitoare repeziciune pe stratul umed de argilă.

— Vai ce frumoşi şi interesanţi sunt! exclamă Lili, dar Ţucurel şi Emil, deşi nu-şi manifestară în nici un fel repulsia faţă de gângăniile acelea minuscule, băgară de seamă că nu erau de fel nici frumoşi, nici interesanţi.

— Ştiţi cum se numesc asemenea insecte? întrebă Lili,

mândră de neaşteptata ei descoperire.

— N-am învăţat încă, răspunse Ţucurel şi adăugă imediat: poate Emil să ştie. E bacalaureat.

Lili îndreptă fasciculul de lumină al lanternei sale spre faţa lui Emil, ca şi cum aştepta răspunsul la întrebarea sa, dar Emil răspunse simplu, fără pic de interes şi de orgoliu ca şi cum era în firea lucrurilor să cunoască numele ştiinţific al acelor gângănii anodine:

— Pholeuon proserpinae glaciale... Apoi continuă cu un glas liniştit: trebuie să fie un gheţar în această peşteră.

— Ai dreptate, zise Lili şi ceru lopata lui Ţucurel.

Scurmă stratul de argilă şi dădu de gheaţă la vreo zece centimetri adâncime. Argila ascundea aşadar sub o haină superficială planşeul unui gheţar care părea să fie enorm. Se apropiară de marginea uriaşei încăperi boltite şi, îndreptând lanterna în direcţia unde credea că va da de un perete ca un ecran solid, Lili scoase un ţipăt de uimire:

— Atenţie, aici este o "rimaye"!

"Ce-o mai fi şi asta?" se întrebă Ţucurel, dar nu îndrăzni să rostească întrebarea cu glas tare.

— Emil, zise Lili, vrei să vedem ce se afla acolo jos? Adă câteva pietricele!

Emil şi Ţucurel aduseră câteva pietricele şi Lili, apropiată cu prevedere până la marginea "rimayei", lăsă prima piatră să cadă în gol. După câteva secunde de tăcere se auzi zgomotul pe care-l făcu piatra în cădere şi Lili spuse pe un ton de expert:

— Cred că sunt cel mult treizeci de metri până la nivelul inferior. Vreau să cobor pe frânghia de plastic. Unde-i colacul de frânghie?

Acesta era în rucsacul lui Ţucurel care îl şi scoase cu mişcări repezi. Legară frânghia de o stâncă apropiată, de forma unei ciuperci solide, sau, mai bine zis, de forma unui cabestan, cum observă Ţucurel cu spiritul său asociativ. Totuşi Emil se împotrivi ca Lili să coboare prima şi ceru ca acest lucru să-l facă el.

— Bine, dar eu sunt speolog şi cunosc mai bine ce primejdii sunt legate de o astfel de lansare în abis.

— Ce-are a face? zise Emil. Pentru nimic în lume nu te las să cobori prima.

Interveni Ţucurel cu o idee ce i se păru foarte judicioasă:

— În definitiv, aici nu-i vorba de o competiţie sportivă, ci de o expediţie în grup. Eu sunt de părere ca Emil să coboare cel dintâi şi apoi, dacă ne semnalizează că nu există nici o primejdie, venim şi noi. E clar?

Pusă astfel în minoritate, Lili trebui să se supună disciplinei şi lăsă întâietatea lui Emil. Acesta controlă încă o dată soliditatea stâncii în formă de cabestan, ca şi trăinicia nodului "corsar" pe care-l făcuse la capătul frânghiei, apoi, agăţându-şi lanterna la piept, îşi trase mănuşile de piele şi începu să coboare, încet, pipăind cu tălpile pantofilor de baschet peretele vertical ce se întindea în abis sub cornişa de gheaţă.

Emil avea în spate rucsacul său, dar frânghia de nailon era puternică, deşi se vedea cum vibrează, întinsă la extrem. Minutele trecură foarte încet, până când Emil semnală că a ajuns cu bine la nivelul inferior. Dar, ceea ce descoperi Emil acolo, rămase un secret proaspăt şi uimitor, până în momentul când, lăsându-se pe frânghie, sosiră şi Lili cu Ţucurel. Era vorba de o sală înaltă de vreo zece metri, lărgită la dreapta gheţarului. Un pârâiaş curgea şopotind la vale, pierzându-se într-un orificiu de grosimea unui trunchi secular de brad, iar acolo, întocmai ca în galeria de fugă a unei turbine electrice, căpătând prin cădere o forţă neaşteptată, şuvoiul de apă făcea un zgomot teribil, ca şi cum punea în mişcare paletele unui puternic agregat hidroelectric.

Ţucurel coborâse ultimul şi drumul său în jos era luminat de fasciculul strălucitor al lanternelor lui Emil şi Lili. Încărcat cum era cu rucsacul său, cu "lopata Linemann" şi cu încă un colac de frânghie, petrecut pe după gât, împreună cu micul aparat de radioemisie şi recepţie, Ţucurel aducea, privit de jos, cu o fiinţă neobişnuită. Privindu-l, lui Emil îi veni să râdă, dar tocmai când Ţucurel mai avea vreo patru metri până să ajungă lângă Emil, cu picioarele pe pământ ferm şi sigur, crezând că poate da drumul frânghiei, Ţucurel căzu ca un fruct copt dintr-un pom cu crengile legănate de vânt. Lili scoase un ţipăt şi Emil se aplecă spre fratele său, ca să-l ridice în braţe. Ţucurel căzuse în picioare, sprijinit într-o oarecare măsură pe rucsac, dar nu păţise nimic rău, deoarece în secunda următoare zise dezolat şi cu umorul său obişnuit:

— Era să cad!

— Oh! dar chiar ai venit de-a berbeleacul! zise Emil cu un

glas furios şi nemulţumit.

— Mi se pare că am spart termosul cu ceai, observă apoi Ţucurel şi îşi scoase rucsacul din spate, cu mişcări febrile, gata să controleze dacă într-adevăr termosul se spărsese.

— Mai bine vezi dacă nu ţi-ai scrântit vreun picior! îi spuse Emil, dar Ţucurel răspunse:

— Sunt ca o pisică şi cad totdeauna în picioare. N-am păţit nimic.

Emil controlă încă o dată frânghia de nailon şi constată că totul era în ordine.

CAPITOLUL VI

Izolaţi în fundul pământului, cei trei descoperă

un mesaj extraterestru...

Cu lopata Linemann în mână, Lili ciocăni în peretele de-a lungul căruia coborâseră în abis şi constată că era vorba de un bloc enorm de gheaţă, Merse apoi la baza lui vreo şaizeci de metri şi, revenind lângă Emil, îl întrebă, uimită de propria-i descoperire:

— Ştii ce volum are acest gheţar?

— Nu.

— Are cel puţin cincizeci de mii de metri cubi!

— Brrr! făcu Ţucurel, ca şi când abia atunci ar fi înţeles de ce îi era atât de frig. Acesta zic şi eu că-i un frigider pe cinste!

Dar nimănui nu-i ardea de glume. Lili şi Emil începură să cerceteze dacă sala gheţarului mai avea şi altă ieşire decât aceea prin care pârâiaşul curgea făcând undeva mai jos un zgomot tipic de cascadă şi descoperiră la douăzeci de paşi în stânga o nouă galerie, strâmtă, cu o deschidere de aproape un metru. Fie că-şi pierduse niţel din liniştea suverană de până atunci, fie că devenise de două ori mai prevăzător. Emil le spuse că pe noua galerie va intra deocamdată singur, iar ei să-l aştepte fără să dea semne de nerăbdare.

Intră în galerie şi înaintă greu, târându-se în coate şi-n genunchi. Se umplu astfel repede de nămol şi apă. După ce străbătu vreo treizeci de metri în galeria înclinată în sensul de mers, Emil ajunse pe neaşteptate într-o nouă sală. La început nu-şi dădu seama de uriaşele ei dimensiuni, dar când lumină în jurul său cu lanterna de buzunar, scoase un strigăt de uimire. Sala se dovedea a fi de proporţii uluitoare şi Emil avu senzaţia că se află sub cupola unui circ, sau într-un hangar de aviaţie. Însăşi arhitectura sălii i se păru ciudată. Trei din pereţii laterali erau de o perfectă verticalitate, constituind împreună cu plafonul şi cu pardoseala un paralelipiped de proporţii neobişnuite. Pardoseala era făcută din dale mari de piatră, cu muchiile bine sudate şi, datorită acestui amănunt, Emil avu impresia că descoperise sala unui palat misterios şi necunoscut. Ceea ce era însă ciudat, era faptul că unul din cei patru pereţi ai uriaşei săli părea să fie dislocat, fie din cauza unui seism, fie că se prăbuşise din cauza unei presiuni formidabile. Se observa însă, clar, că acel perete fusese alcătuit din blocuri enorme de piatră cu muchiile perfect tăiate, aşadar peretele fusese un zid

construit de oameni şi nu săpat în stâncă, aşa cum se dovedeau a fi ceilalţi trei pereţi. În spatele acestui zid se prăbuşise probabil şi o porţiune din masa teribilă a muntelui, fiindcă drumul era închis cu desăvârşire.

Aici era o linişte mormântală şi fiecare pas isca un ecou grozav, dovedind că uriaşa sală avea o rezonanţă în stare să amplifice chiar şi cea mai uşoară mişcare. Emil observă în sfârşit că zece dale de piatră din pardoseala sălii erau de culoare roşiatică şi dispuse circular. În centrul acestui cerc se afla o masă de piatră, perfect rotundă. Raza cercului de la masă până la dalele colorate, era de cel puţin 10 metri şi Emil se gândi că această geometrie stranie reprezenta probabil un calendar astronomic.

Emoţionat de ceea ce descoperise, uitase cu desăvârşire de Lili şi de fratele său, continuând să cerceteze atent încăperea. Evaluă înălţimea ei la circa douăzeci de metri şi, făcând paşi egali, luminându-şi drumul cu lanterna, începu să măsoare lungimea şi lăţimea sălii. Constată că sala avea cincizeci de paşi în lungime şi şaizeci de paşi în lăţime. Dar abia după ce efectuă această măsurătoare sumară, îndreptând lanterna spre unul din pereţi şi plimbând-o pe suprafaţa peretelui, de jos în sus, făcu o nouă descoperire. Scoase un strigăt de uimire şi merse de-a-ndăratelea, până se lipi cu spatele de celălalt perete. Apoi alergă spre gura galeriei şi, târându-se iar în coate şi-n genunchi, reveni la locul unde îl aşteptau Lili şi fratele său. Le spuse cu glasul sugrumat de emoţie:

— Înapoi! Repede!

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă Lili.

— Trebuie neapărat să-i dăm de ştire unchiului Costi. Oh, mi se pare că am descoperit ceva epocal!

— Nu ne spui şi nouă ce-ai descoperit? întrebă Ţucurel, dar Emil se şi apropiase acum de frânghia de nailon şi o apucă în mâini, încercându-i rezistenţa, decis după toate aparenţele să dea semnalul întoarcerii la lumină.

În clipa aceea însă coarda de nailon se rupse şi cu un zgomot sec, ca un fâşâit, căzu peste umerii şi pieptul lui Emil.

— Ce-a fost asta? întrebă Ţucurel.

— S-a rupt frânghia! strigă înspăimântată Lili, constatând ceea ce de fapt văzură şi ceilalţi doi.

— Ţi-am spus să mă laşi pe mine să fac nodul, zise Ţucurel.

Emil controlă capătul frânghiei şi zise dezolat:

— Uitaţi-vă, aici a cedat coarda. Probabil a fost erodată de muchia cornişei de gheaţă care a acţionat ca un cuţit bine ascuţit.

— Poţi să-mi spui cum mai ieşim de-aici? întrebă Ţucurel şi Emil îndreptă lanterna spre ochii fratelui său.

Lumina tremura uşor, semn că mâna lui Emil tremura şi ea. În clipa aceea Emil ar fi dorit să se întâmple orice catastrofă, numai fratele său să nu fie de faţă. Dacă ar fi fost singur, şi-ar fi asumat orice risc, ar fi suportat orice întâmplare, cât de desperată, numai să fie singur. Luminând ochii lui Ţucurel voia să vadă, îngrijorat, dacă fratele său îşi dădea seama de subita primejdie în care intraseră atât de neaşteptat gândindu-se instinctiv că lucrul cel mai important era acum acela de a-l linişti pe fratele său şi de a-l face să nu simtă ce primejdie cumplită plana asupra lor. De aceea, având impresia că ochii lui Ţucurel exprimau o groază incipientă, spuse cu aerul cel mai liniştit din lume:

— Nu e nimic grav. Vom găsi imediat o soluţie de a ieşi din peşteră.

În clipa următoare Ţucurel îi spuse neîncrezător, cu un glas tot atât de liniştit, deşi niţel ironic:

— Aş vrea să văd cum ne căţărăm pe acest perete de gheaţă!... Ar trebui să ne transformăm în păianjeni sau în nişte lilieci.

Emil îi aruncă o privire uimită, observând că măcar deocamdată fratele său nu dădea nici un semn de nelinişte. Aceasta îl bucură, dar îi produse şi un subit sentiment de contrarietate, deoarece îşi dădu seama că nu-l cunoscuse în acest fel pe Ţucurel. Apoi oftă şi gândi: "Oh, mare şi sfântă candoare copilărească!", dar Ţucurel n-avea de unde să ştie că Emil se gândea la el ca la un copil total inconştient de primejdiile ce planau în jurul lor atât de ameninţător. Desigur, Ţucurel era curajos în felul infantil care nesocoteşte de obicei amploarea şi gravitatea celor mai acute primejdii, dar amănuntul minuscul şi dificil de remarcat în care Emil se înşela era faptul că fratele său era realmente un caracter temerar dacă nu prin altceva măcar prin dorinţa puternică şi neşovăitoare de a semăna cu nenumăraţii eroi cutezători despre faptele cărora citise cu pasiune un raft întreg de cărţi. Aşa că, în clipa când

Emil întrebă dacă în bagajul lor există măcar un sac de dormit, Ţucurel răspunse cu un ton înţelept:

— Vedeţi, tot în mine sireacul e nădejdea. Avem doi saci de dormit. Unul e în rucsacul meu şi celălalt l-am îndesat în rucsacul tău.

— Sper să-mi daţi ascultare, le spuse atunci Emil cu un glas posomorât şi aspru, glas din al cărui timbru se înţelegea limpede că fratele său şi Lili îi datorau de aci încolo o ascultare oarbă, o disciplină de fier. Apoi continuă: Primul lucru pe care-l avem de făcut este să încercăm escaladarea acestui perete de gheaţă.

— Ne-ar trebui nişte gheare de pisică, zise Ţucurel, cu un aer matur. Se vedea limpede că şi el lăsase acum orice glumă la o parte, fie că îşi dădea seama de gravitatea situaţiei în care se aflau, fie că îl impresionase tonul aspru şi decis cu care vorbea Emil. Acesta stabili hotărât următoarele cerinţe obligatorii şi elementare:

— Va trebui să nu irosim energia electrică a lanternelor de buzunar. Numai eu am dreptul să stabilesc momentul când puteţi aprinde lanternele. Nu faceţi decât ceea ce vă spun eu, orice efort poate să ducă la slăbirea puterii noastre de rezistenţă. Merindea pe care o avem în rucsacuri va fi raţionalizată, deoarece nu ştim cât timp va trebui să stăm aici. Vom începe cu încercarea de escaladare a peretelui de gheaţă şi veţi fi de acord că această încercare îmi revine mie.

Ţucurel îl ascultă pe Emil cu atenţie şi mândrie, gândindu-se orgolios că fratele său era (nici el nu ştiuse până atunci) un temerar. Conveni în gând că era firesc ca Emil să preia conducerea micului grup, deşi socoti că nici el însuşi nu ar fi fost cu nimic mai prejos de-o asemenea sarcină grea şi de onoare. Perspectiva eroismului, gândul că tot ceea ce li se întâmpla era un fapt neobişnuit şi primejdios, îi aţâţa imaginaţia în aşa fel, încât dacă i-ar fi putut citi gândurile. Emil s-ar fi liniştit cu desăvârşire şi nu şi-ar mai fi făcut griji în legătură cu starea sufletească a fratelui său, care era şi cel mai mic din grup.

Emil trecu la încercarea de escaladare a "rimayei" de gheaţă, dar, după câteva tentative istovitoare îşi dădu seama că acest drum de-o înspăimântătoare verticalitate îi era cu desăvârşire inaccesibil. Îşi pusese colacul de frânghie în jurul gâtului, cu gândul că odată ajuns sus, pe cornişă, va lăsa coarda

de nailon să alunece în abis şi să-i aducă simplu, uşor şi pe ceilalţi doi la lumină. Acum era dezolat că această cale de a se salva se dovedise practic inaccesibilă şi, tăcut, cu fruntea încruntată, evaluă situaţia devenită brusc şi mai desperată.

Aci, la baza "rimayei" era un frig umed şi pe neaşteptate simţi că dinţii îi clănţăneau în gură.

— Ţi-e frică? îl întrebă fratele său auzind clănţănitul acela ciudat.

— Pui o întrebare de copil, zise Emil. Cum îţi închipui că mi-ar fi teamă?

Ţucurel tăcu, gândindu-se că orice sentiment l-ar îi încercat pe Emil, acesta tot n-ar fi recunoscut nimic, deoarece Lili era lângă el. "Ce caraghios — se gândi el — ar fi ca un băiat să-şi arate laşitatea în prezenţa unei fete!" Bineînţeles lui Emil nici nu-i trecea prin cap aşa ceva, dar tăcerea lui crispată venea de la gândul dureros de a găsi o nouă cale de salvare.

Frigul umed şi bezna groasă măreau starea de tensiune şi în clipa aceea Emil îşi aminti de sala uriaşă în care pătrunsese adineauri de unul singur.

— Va trebui să părăsim acest loc umed, hotărî Emil. Veniţi după mine.

Intrară pe galerie, împingând rucsacurile cu palmele, ca pe nişte sănii informe. Într-adevăr, sala în care intrară era uscata, aerul era mai cald, dar marele şi noul inconvenient stătea în faptul că acum se aflau şi mai departe de ieşirea din peşteră.

Ţucurel părea să ignore acest amănunt, deoarece abia sosiţi în sală întrebă:

— Emil, ce-ai descoperit aici atât de epocal?

Emil aprinse lanterna şi o îndreptă spre unul din pereţi. Plimbată uşor şi lent, lumina dezvălui conturul unui desen a cărui culoare roşiatică se detaşa limpede pe peretele alb. Ţucurel îşi exprimă dorinţa de a-l desena, scoase repede din buzunarul hanoracului un carnet, un pix şi trase pe prima filă conturul acelui desen.

În timp ce desenă acest contur straniu, Ţucurel nu încetă să spună în extaz:

— Ce interesant! Unchiul Costi va scrie un studiu şi va pomeni de noi că l-am descoperit. Asta-i cea dintâi pictură rupestră din România. E clar că aici e reprezentat un cosmonaut! Emil! Nici nu-ţi închipui cât de fericit sunt!

Emil însă continuă să tacă. Aproape că nici nu-l auzea vorbind pe Ţucurel. Descoperirea acelui desen rupestru era într-adevăr straniu, dar pe Emil îl tortura acum ideea ieşirii cu orice preţ din peşteră şi din ce se gândea mai mult la acest lucru îşi dădea seama că singura variantă o constituie numai escaladarea "rimayei".

Ţucurel dăduse însă cu ochii de masa circulară de piatră şi de cele zece lespezi colorate, dispuse în cerc perfect. Întrebă:

— Dar astea ce-or mai fi?

Pe Emil începură să-l sâcâie întrebările şi uimirea fratelui său, aşa că nu-l mai învrednici cu nici un răspuns, continuând să rămână tăcut şi îngândurat, crispat în ideea de a găsi modalitatea rapidă şi sigură a salvării. Ciudat însă, cu cât se gândea mai mult şi profund la acest lucru, cu atât îşi dădea seama că dacă nu intervenea pur şi simplu un miracol, aveau toate şansele să rămână claustraţi de vii în peştera care, în închipuirea lui, începu să semene cu un cavou uriaş.

Lili stătea tăcută. Se aşezase pe marginea masivei mese de piatră şi tăcea într-un fel ce putea exprima şi împăcare cu soarta şi descurajarea, dar şi cu o atitudine înţeleaptă de raţionament asupra situaţiei-limită în care se găseau. Numai Ţucurel îl implora pe Emil să nu stingă încă lanterna, numai el vorbea extaziat şi cuvintele sale, deşi rostite pe un ton normal, aduceau ca nişte explozii acustice, datorită rezonanţei remarcabile a sălii.

El nu înceta să exclame:

— Precis că aici au fost cândva nişte cosmonauţi, nişte fiinţe extraterestre... Observaţi conturul rotund al căştii etanşe? Observaţi antena? Oh, de ce nu-i şi unchiul Costi cu noi?!

Au trecut astfel şapte sau opt ore. Ţucurel păruse în tot acest timp singurul dintre ei care nu-şi făcea încă nici o grijă. Vorbise, chiar şi cântase două sau trei melodii, încântat de acustica formidabilă şi profundă a sălii subterane, spunând despre rezonanţa ei că aduce extraordinar cu tonalitatea orgii electronice.

Emil părăsise în acest timp sala de trei ori, întorcându-se la baza "rimayei" aflată dincolo de galerie şi făcuse probabil noi şi desperate încercări de escaladare a grozavului perete de gheaţă, dar, de fiecare dată, revenit în "sala cosmonauţilor", cum o numise Ţucurel, găsi potrivit să-şi încurajeze tovarăşii,

afirmând că mai are puţin de lucru şi va reuşi în temerara sa acţiune de escaladare. Luase "lopata Linemann" cu el şi dădu de înţeles că săpa cu ea trepte în peretele gheţarului, minţind că izbutise să sape vreo douăzeci de trepte adânci. Adoptase un ton încrezător şi optimist, deşi lui, cel dintâi, i se păru că acel ton se demasca uşor printr-o imperceptibilă notă descurajantă şi mincinoasă. Dacă Ţucurel nu era atent la înşelătoarea încredere a acelui ton exagerat, Lili îşi dădu seama că încercările lui Emil nu fuseseră fructuoase nici măcar cât negru sub unghie, dar se feri să-şi arate această temere.

În sfârşit, epuizat de eforturile făcute, Emil veni cu ideea de a mânca din merinde şi Ţucurel aprobă acest lucru cu un strigăt victorios:

— În sfârşit, ai spus şi tu un lucru înţelept! Sunt leşinat de foame.

De altfel, tot el fu singurul care dovedi o grozavă poftă de mâncare. Lili şi Emil abia se atinseră de bunătăţile pe care prevederea lui Ţucurel le grămădise în rucsacul său. Deşi ar fi putut să înfulece mult mai mult (îi era într-adevăr foame). Ţucurel dădu dovadă de măsură. Lăudă gustul slăninii, se prefăcu de-a dreptul încântat de suculenţa mesei, totuşi, la sfârşitul ei, Emil observă în tăcere că Ţucurel mâncase de fapt extrem de puţin. Ca şi cum abia atunci ar fi descoperit minunatele tainiţe sufleteşti ale fratelui său, Emil conchise în tăcere că Ţucurel se comporta numai aparent copilăreşte şi că de fapt el era un omuleţ înzestrat de timpuriu cu simţul maturităţii. În schimb Ţucurel nu-şi făcea nici o problemă din toate astea. Ştia că merindea era pe terminate şi că trebuia folosită cu mare grijă. Simţea că era dator să-l asculte orbeşte pe Emil, şi, în tăcere, fără să arate acest lucru, se căznea poate tot atât de mult ca şi Emil, deşi mai puţin pregătit, să găsească o portiţă de salvare.

Îşi aducea aminte, ruşinat, că în urmă cu câţiva ani încă îi mai era teamă să stea singur într-o cameră pe întuneric şi, fără să-şi dea seama, simţea cum creşte în el ameţitoarea mândrie că se putea comporta întocmai ca un om mare.

Acum, de pildă, i se făcuse somn, sau numai afirma că îi era somn şi, desfăcând sacul de dormit, se vârî în el. Aşezase sacul pe enorma masă de piatră şi îi pofti şi pe ceilalţi doi să facă la fel, dar nici Lili, nici Emil nu voiră să se culce. Emil minţi,

cu glasul său atât de ciudat încrezător, că are de lucru la treptele din peretele "rimayei", dar Ţucurel înţelese instinctiv că aceasta era doar o vorbă amăgitoare spusă pentru el. Stând în sacul de dormit, cu ochii deschişi, neputând să aţipească, Ţucurel îşi aminti că tanti Elenuţa îl învăţase anul trecut o metodă grozav de simplă şi eficace. "Numără, spusese ea, până la o sută şi-ai să vezi că adormi ca prin farmec". Băiatul procedă la acest sistem de autosugestie şi adormi în minte cu imaginea desenului ciudat pe care Emil tocmai îl luminase din nou, proiectând fasciculul lanternei spre peretele alb ca un ecran de cinematograf panoramic...

CAPITOLUL VII

Surprinzătorul atac al farfuriei zburătoare

Agăsin înhăma caii la docarul dispensarului când Ţucurel se ivi pe treptele cerdacului. Agăsin păru să fie cel dintâi care se trezise, cum avea el însuşi obiceiul să spună, "cu noaptea-n cap". Îndată ce dădu cu ochii de el, Agăsin îl întrebă:

— Mergi şi tu cu noi?

— Unde să merg?

— La pescuit de păstrăvi.

— Dar cine mai merge? întrebă Ţucurel.

— Fratele tău Emil, tovarăşul maior Vasi, tovarăşul profesor Costi şi tatăl tău, tovarăşul colonel...

— Ia te uită! Nu mi-a spus nimeni nimic, se arătă Ţucurel surprins ca de-o descoperire neaşteptată şi întristătoare.

— Mai e loc şi pentru tine, zise Agăsin. Am să te ţin pe

genunchi.

În aceeaşi clipă ieşiră şi ceilalţi din casă, gata de drum. Nu se arătă nimeni mirat de prezenţa lui Ţucurel. Totul era parcă în firea cea mai obişnuită a lucrurilor şi singura observaţie o făcu doar unchiul Costi în momentul când, grămădindu-se în docar, acesta scârţâi din toate încheieturile.

— Numai să nu se dărâme sub greutatea noastră!

Agăsin le dădu liniştit asigurarea că docarul este o construcţie solidă şi că singura problemă este înghesuiala:

— N-o să stăm chiar ca într-un vagon de clasa întâi, dar docarul ne ţine pe toţi. N-are locuri numerotate.

— Ai făcut armata? îl întrebă unchiul Vasi.

— La toamnă mă încorporez, zise Agăsin.

— Să te ceri la vânători de munte, spuse Vasi şi Agăsin îl privi cu un aer plin de mândrie şi recunoştinţă.

Erau pe punctul de a porni, când în cerdac apăru tanti Elenuţa, strigându-i:

— Dar cum plecaţi pe drum fără mâncare?

— Păi nu avem păstrăvi destui în râu? întrebă vesel unchiul Vasi.

— Păstrăvi, ciuperci, afine şi apă de izvor completă unchiul Costi lista proviziilor posibile.

— Dar pâine? De pâine nu mai aveţi nevoie? întrebă tanti Elenuţa şi coborând treptele cerdacului veni spre ei cu o pâine mare învelită într-un ştergar ţărănesc.

— Mai bine ne-ai fi adus şi-o sticlă de şliboviţă, zise Vasi cu poftă şi părere de rău.

— Nu-i mai atrage atenţia, zise Costi în şoaptă, fiindcă am luat eu o sticlă.

Tanti Elenuţa spuse pe un ton prevăzător:

— Nu vă trebuie şliboviţă acolo unde mergeţi, să nu vi se întâmple ceva!

— Are dreptate Elenuţa, zise Costi clipind ştrengăreşte din ochi.

— La ce oră vă întoarceţi? întrebă Elenuţa.

— La amiază. Pe la ora două, sau la trei, zise Costi.

— Învoieşte-l, scumpă cumnată, şi pe Victor să vină după noi, spuse Vasi.

— Dacă vrea, n-are decât, răspunse Elenuţa şi urcă treptele cerdacului intrând în casă.

— După tonul folosit, n-aş prea crede să-i dea învoire, observă Vasi, apoi se întoarse spre Emil şi spuse:

— Dacă vrei să ajungi un pilot adevărat, un as, să nu te însori niciodată.

Emil zâmbi stingherit şi Ţucurel răspunse în locul lui:

— Am să mă însor eu înaintea lui.

Izbucniră hohote de râs şi, dând bice cailor, Agăsin conduse docarul încărcat spre poarta larg deschisă.

În cerdac se ivi în ultimul moment mama lui Ţucurel, şi privind îngrijorată cât de încărcat era docarul, strigă plină de nelinişte:

— De ce l-aţi luat şi pe Ţucurel?

— Lasă-l, că doar e bărbat! îi strigă Sergiu, şi-l lovi uşor pe Ţucurel cu palma peste ceafă, întrebându-l ocrotitor şi plin de bunăvoinţă: nu-i aşa?

Ţucurel îşi întoarse privirea spre cerdacul care rămânea în urmă învăluit în răcoarea dimineţii, apoi se lipi cu spatele de Agăsin şi acesta îi spuse binevoitor:

— Hei, nu-mi iei hăţurile din mâini?

— Ba da, spuse Ţucurel şi în secunda următoare deveni vizitiu aprig.

— Să nu ne răstorni, copile, zise tatăl său, dar unchiul Costi îi luă apărarea:

— Păi n-ai zis că-i un bărbat în toată firea?

— Nu toţi ştim să ţinem hăţurile pe capra unu! docar, explică Sergiu.

— Am impresia că băiatul ăsta a învăţat câte ceva în vacanţele de vară, constată Costi şi Ţucurel simţi cum se îmbujorează.

Trecură astfel de-a lungul întregului sat, pe uliţa principală. Docarul se hurduca serios, deoarece şoseaua era aşternută proaspăt cu pietriş şi macadamul nu era încă tasat.

Ţucurel stătea cel mai bine, pe genunchii lui Agăsin. În stânga era tatăl său, iar în dreapta unchiul Costi. În spate stăteau unchiul Vasi şi Emil. Docarul înainta greu şi cei doi cai de munte se încordau la mers, îndemnaţi de strigătele lui Ţucurel şi de plesnetele făcute în aer de şfichiul subţire al biciului. "Mi-e milă de cai şi nu dau în ei", se gândi Ţucurel şi exact în aceeaşi clipă i se păru că amândoi caii, pricepându-i gândul, se uitară spre el cu ochii lor blânzi şi recunoscători. Cu

un an în urmă pe caii aceia huţuli învăţase Ţucurel să călărească, ţinându-se cu degetele încleştate de coama lor lungă şi care flutura atât de frumos în bătaia vântului. Îşi aminti că la început îi fusese teamă, chiar şi numai la trapul calului, dar pe urmă se dedase cu gustul aţâţător al goanei în galop şi ţipa de plăcere, lovind cu călcâiele în burta calului, ca să alerge şi mai repede, din ce în ce mai iute. Odată căzuse, fiindcă nu se ţinuse cu mâinile destul de bine de coama calului, dar rămase uimit când băgă de seamă că animalul se oprise fulgerător în loc, începând să-l adulmece cu botul său catifelat şi umed. Agăsin, care galopa în urma lui, se opri şi, dându-se jos de pe cal, îi spuse:

— De ce ţi-a fost teamă? Calul este animalul cel mai inteligent şi îşi iubeşte stăpânul. Vezi cum te adulmecă?

— Vrea să vadă dacă sunt teafăr? întrebase Ţucurel uimit de grija calului şi ridicându-se în coate scosese o bucăţică de zahăr din buzunar şi, ţinând-o în palmă, i-o întinse.

Amintindu-şi de întâmplarea aceea, Ţucurel îl întrebă pe Vasi:

— Unchiule, când am să devin mare, pot face armata la cavalerie?

Unchiul Vasi îi spuse zâmbind:

— Dragul meu, cavaleria nu mai există. Va trebui să vii la vânători de munte.

— Ce păcat! oftă Ţucurel.

Vasi îi spuse, ca să-l îmbuneze:

— Cel mai grozav e la noi, la vânătorii de munte.

Între timp docarul pătrunse pe un platou înalt şi neted ca-n palmă, dar drumul pe care înainta se afla la marginea acelui uriaş loc deschis, străjuit din trei părţi de munţi şi dintr-o parte de un codru de brazi seculari. Pe acest platou se afla cimitirul comunei Lişava, înconjurat cu ziduri de piatră, iar de la zidurile cimitirului încolo, izlazul comunal. Platoul acela neobişnuit de neted pentru nişte locuri situate la o astfel de înălţime avea vreo douăzeci de kilometri pătraţi. Munţii Scorila şi Gugu izbucneau semeţi în sus, pornind de la extremitatea platoului, dar în acel loc versanţii lor erau atât de abrupţi, încât ascensiunea pe ei cerea eforturi teribile, corzi, pitoane şi o dexteritate deosebită. Dintre toţi câţi se găseau în docar în dimineaţa aceea, numai Vasi escaladase munţii pe acest

versant şi acum se uita la uriaşele metereze de piatră cu o privire nostalgică.

În clipa aceea Agăsin arătă cu mâna întinsă spre un loc din centrul platoului învăluit într-o ceaţă uriaşă, ca un fum. Dimineaţa era limpede, peste tot aerul era străveziu şi curat, numai locul arătat de Agăsin părea învăluit în mod ciudat de un nor albicios, de-o materialitate înşelătoare. Părea a fi un altar de mari dimensiuni din lespezile căruia se înălţa norul unui fum de tămâie.

— Să mergem acolo, să vedem ce este, zise Emil şi Ţucurel se uită la fratele său cu o privire caldă, parcă ar fi ţinut să-i mulţumească de îndată pentru o idee atât de bună.

— Ce să căutăm acolo? întrebă Sergiu. Arde vreo platformă de gunoi… Nu-i nimic interesant.

— Dar explozia teribilă de-aseară? Nu era nici un nor pe cer şi totuşi a răsunat tunetul acela grozav, zise Costi. Aş vrea să văd locul. Din câte îmi dau seama, tocmai din direcţia aceasta s-a auzit tunetul.

— Şi ce crezi? O fi căzut vreun meteorit? întrebă Sergiu.

— Deocamdată nu spun nimic. Vreau doar să cercetăm locul.

Ţucurel nu mai aşteptă încuviinţarea nimănui, şi cârmind docarul, părăsi drumul luând-o spre centrul platoului. Roţile docarului nu se mai hurducau atât de zgomotos şi puternic cum o făcuseră până atunci pe pietrele şoselei, ci mergeau pe pământul acoperit cu un covor moale şi mătăsos de iarbă. Caii fornăiau pe nări, ca şi cum se temeau să înainteze mai departe pe platou şi Ţucurel trebui să-i îndemne la mers şi să plesnească biciul deasupra spinărilor lor încordate.

Până la locul din care se ridica fumegând un fuior de ceaţă, ca un văl de borangic, erau peste doi kilometri. În zece minute au ajuns acolo şi, din ce se apropiau, tot ceea ce vedeau li se părea ciudat. Acum se vedea limpede că nu era vorba de nici o platformă de gunoi fumegând, ci de un crater adânc de vreo patruzeci de metri şi având un diametru de aproape o sută de metri. Săriră repede din docar şi se aliniară pe marginea craterului. Fumul albăstrui, cu nuanţe neobişnuite şi reflexe metalice, mergând de la albul argintos până la galbenul solar, se înălţa vălurat din adâncimea craterului. După toate semnele fumul ieşea astfel de multe ore, cu o forţă egală, mocnită şi

misterioasă. Cel dintâi care rupse tăcerea subită şi plină de uimire ce se aşternuse în mijlocul grupului, fu Agăsin:

— Gropanul ăsta a apărut azi noapte. Ieri am ţinut caii la păscut pe aici şi nu l-am văzut! Ce-o mai fi şi minunea asta? sfârşi Agăsin vorbele, ducându-şi palma la gură, cum fac unii oameni care nu pot să-şi ascundă uimirea.

— V-am spus eu că a fost ceva cu tunetul de aseară? întrebă triumfător Costi şi se aplecă, luând de jos ceva ce părea a fi un fragment dintr-un metal translucid.

— E simplu ca lumina zilei, conchise rapid Sergiu. A căzut un meteorit de mari dimensiuni. Numai aşa se explică tunetul şi cutremurul neaşteptat pe care l-am simţit aseară când stăteam şi vorbeam pe cerdac.

— Aici te afli în domeniul meu, răspunse Costi şi te rog să nu te pripeşti cu concluziile. Vezi ce am în mână?

— Asta-i o tectită. Nici o analiză din lume până azi n-a putut stabili natura acestor obiecte stranii, Pe pământ nu există nici un minereu cu această structură. Nici geologii, nici chimiştii, nici fizicienii n-au putut stabili ce metale sunt constituite în tectite şi tabelul lui Mendeleev nu le-a catalogat şi nici măcar nu le-a prevăzut.

— Aşadar, nu crezi că e vorba de un meteorit? întrebă Sergiu.

— Nu! zise Costi. Aici s-a prăbuşit cu totul altceva decât un meteorit.

— Ce altceva?

— Cred că aici s-a prăbuşit un obiect neidentificat, ceva din categoria aerodinelor, a farfuriilor zburătoare...

— Vrei să susţii că e vorba de-o navă extraterestră?

— Deocamdată ridic un semn de întrebare.

În clipa aceea, deşi nu se auzea absolut nici un zgomot de motoare rachetă, cu toţii simţiră un puternic curent de aer, ca şi când aerul era trimis în jeturi de-o forţă extraordinară, de elicea unui avion gigantic. Întoarseră capetele în direcţia din care venea jetul de aer şi zăriră cel mai straniu aparat de zbor pe care şi-l putuseră imagina vreodată. Caii o luară din loc, trăgând docarul după ei, răsturnându-l la oarecare depărtare şi rupând hăţurile. Eliberaţi astfel, se pierdură galopând înspre pădurea de sub muntele Gugu. Cei din grup, oricât de repede ar fi luat-o la goană, tot nu s-ar fi putut depărta cu atâta iuţeală încât să iasă

din raza atât de subit primejdioasă a ciudatului vehicul aerian. Astfel, din arzătoarea uimire de a vedea pe neaşteptate un aparat atât de neobişnuit, toţi cei din grup rămaseră locului. Ţucurel se lipi involuntar de tatăl său şi acesta îşi încleştă braţele de copil într-un gest ocrotitor şi desperat. După primele secunde de stupefacţie, Costi fu cel dintâi care-şi reveni în fire şi strigă spre Sergiu, comunicându-i ceea ce de fapt vedea şi acesta:

— Observi, Sergiule, iată în sfârşit cum arată o farfurie zburătoare!

Strigătul său era inutil, deoarece cu toţii putură evalua liniile acelui uriaş aparat de zbor. Avea o formă lenticulară, dintr-un material aproape străveziu, sau, care în orice caz părea translucid. Diametrul său era de cel puţin cincizeci de metri, Deasupra uriaşei lentile se afla o cabină de dimensiunea unei clădiri cu trei etaje, rotundă, dotată cu hublouri şi cu ecrane pătrate, dispuse la distante egale de jur împrejur. Dedesubtul aerodinei, o construcţie asemănătoare celei de sus şi având aproximativ aceleaşi proporţii, era terminată la extremitatea bazei cu un număr mare de duze. Din câteva ieşeau cu o viteză fantastică jeturi luminoase, dar nu era o lumină incandescentă, ci o lumina stranie, rece, deşi părea să aibă o forţă înfricoşătoare. Aerodina ateriză pe platou la circa două sute de metri de crater şi de grupul alcătuit din Costi, Sergiu, Vasi, Emil, Ţucurel şi Agăsin. Dar, chiar înainte de a ateriza, atunci când farfuria zburătoare se afla la trei sau patru sute de metri înălţime, printr-unul din hublourile ei ţâşniră afară patru fiinţe ce păreau că zboară cu ajutorul unor minuscule aparate autonome. Repeziciunea cu care se deplasau în spaţiul aerian, apropiindu-se în volute strânse de grupul oprit la marginea craterului, cu planul evident de a-i înconjura şi de-ai face inofensivi, îi făcu pe Costi şi pe Sergiu, în primul rând, să nu înţeleagă aproape nimic din ceea ce se petrecea şi mai ales nimic din modalitatea lor tehnică de a zbura cu o uşurinţă atât de mare şi de evidentă.

Probabil ca să-i convingă de inutilitatea oricărei încercări de a opune rezistenţă, unul din cei care, apropiindu-se în zbor ajunsese cel dintâi pe pământ, întinse un obiect ce părea să fie un pistol, spre docarul răsturnat şi după gestul de ochire, deşi nu se auzi nici o detunătură, ţâşni o lumină ca de fulger, o lumină subţire ca un fir incandescent şi de-o viteză uluitoare şi

în secunda următoare docarul luă foc.

Vasi le spuse celorlalţi din grup:

— Asta pare să fie un avertisment pentru noi, la ce ne-ar aştepta dacă opunem rezistenţă.

Costi, care îşi regăsise subit cea mai perfectă linişte şi stăpânire de sine, zise cu un ton firesc:

— Nici nu mă gândesc să mă lupt cu aceste fiinţe. Sunt astronom şi sunt cel dintâi om de pe pământ convins că şi alte planete sunt locuite. Iată dovada! Pentru descoperirea aceasta epocală sunt gata să-mi dau chiar şi viaţa!

— Oh, zise Sergiu privindu-l pe Emil şi Ţucurel. De ce nu v-am lăsat acasă?!...

— Tată, dar e foarte interesant ce se petrece cu noi, izbucni Ţucurel cu o voioşie care dovedea clar că nu-şi dădea seama prin ce aventură primejdioasă treceau.

Între timp cele patru fiinţe, ieşite prin hublou din aerodină, aterizară pe platou şi, venind din patru direcţii spre grup, tăindu-le astfel orice posibilitate de retragere, le strigară cu glasuri subţiri şi metalice, să se considere prizonieri.

— Oh, dar ăştia ştiu româneşte! strigă Ţucurel.

Aerodina aterizase şi ea între timp şi acum se oprise dintr-o dată puternicul jet de aer care venise din direcţia ei. Cele patru fiinţe, deşi se apropiaseră de grup la mai puţin de douăzeci de metri, şi cu toate că trupurile lor prezentau ciudăţenia de a părea translucide, putură fi observate cu suficientă precizie. Erau foarte scunzi de statură şi nu măsurau mai mult de un metru douăzeci în înălţime.

Ţucurel care era cel mai mic din grup, era cu aproape un cap mai înalt decât oricare din cele patru fiinţe. Costumele etanşe aveau fixate la spate câte un aparat uşor şi de o construcţie extrem de simplă, terminat la extremităţi cu câte două duze rotunde şi de grosimea unui braţ. Din carcasa fiecărei căşti ieşea în sus o antenă de circa douăzeci de centimetri, antene mai mici terminate cu un fel de cutiuţă, fiind plasate şi în dreptul urechilor sau, mai bine zis în locul unde pământenii au urechile, aceste fiinţe dovedeau o excepţională uşurinţă în mişcări. Aveau, după toate aparenţele, un mecanism care-i făcea să învingă forţa de gravitaţie a pământului într-o măsură care aproape că o anula. Paşii lor erau uşori, aproape că nu atingeau pământul şi puteau face salturi spectaculoase cu

agilitatea şi perfecţiunea unui artist de circ. Ceea ce era, însă, uluitor în gradul cel mai înalt, era glasul lor cu inflexiuni de metal şi tonul înalt al sunetelor, ca şi cum cuvintele lor ar fi fost şuierate.

— Vă rugăm să ne urmaţi în aerodină, spuse unul dintre ei, care părea să fie comandant.

Se îndreptară în grup strâns, fără murmur, spre navă şi abia acum observară că aerodina stătea pe pământ sprijinită pe patru stâlpi metalici cu suporturi plate şi rotunde la bază. Stâlpii aduceau oarecum cu picioarele unui scarabeu uriaş sau cu picioarele unui aparat de filmat. Erau înalţi şi subţiri aceşti stâlpi şi metalul din care erau fabricaţi părea pe cât de uşor pe atât de rezistent, de vreme ce întreaga structură a navei, cântărind zeci de tone, se sprijinea pe ei cu o uşurinţă uluitoare. Abia acum observară în proporţiile sale reale, gigantismul navei. Pe o scară din material plastic care spânzura din marginea unui hublou deschis, se urcară în şir indian şi pătrunseră cu toţii în interiorul navei. De la faţa pământului până la orificiul rotund al hubloului, Costi numără o sută cincizeci de trepte şi, făcând o socoteală sumară, conchise că înălţimea era de aproape şaizeci de metri. După ce intrară cu toţii în interiorul aerodinei, hubloul fu închis ermetic. Apoi simţiră o vibraţie uşoară şi Costi, cel dintâi, îşi dădu seama că uriaşa navă s-a desprins de pământ.

CAPITOLUL VIII

Vorbeşte Fatuma, comandantul aeronavei

Agăsin era atât de resemnat în legătură cu soarta ce-i aştepta, încât privindu-i cu un aer descurajat pe ceilalţi din grupul său, rămase contrariat de faptul că nici unul nu părea îngrozit văzându-se într-o situaţie atât de desperată. Aerodina luase o înălţime de aproape două sute de kilometri în mai puţin de câteva secunde şi era mai mult decât sigur că nici un om de pe pământ nu ar mai fi zărit-o cu ochiul liber, descoperirea ei fiind posibilă numai cu o lunetă specială de urmărire a sateliţilor. Dar, cele mai apropiate observatoare astronomice se găseau la Timişoara şi la Cluj şi erau puţine speranţe ca vreun aparat ştiinţific de urmărire a sateliţilor din dotarea celor două observatoare amintite mai sus să fie îndreptate spre acel solitar punct de pe bolta cerească unde aerodina stătea acum într-o perfectă stabilitate, deasupra aceloraşi coordonate terestre, viteza ei fiind egală cu mişcarea de rotaţie a pământului. Grupul din care făcea parte şi Ţucurel respira în voie, întocmai ca pe pământ şi la întrebarea uşor alarmată a lui Costi, acela care părea să fie comandantul echipajului îi spuse liniştindu-i:

— Vă rog să aveţi cea mai deplină încredere în noi, în intenţiile noastre, ca şi în perfecta instalaţie tehnică a farfuriei zburătoare. Aici, în interiorul ei este stabilită cu ajutorul mecanismelor speciale, aceeaşi compoziţie a aerului şi aceeaşi presiune ca şi pe planeta dumneavoastră. Tocmai din cauza aceasta noi continuăm să stăm îmbrăcaţi în costumele etanşe, iar dumneavoastră staţi fără nici un costum de protecţie. Dar înainte de orice, daţi-mi voie să mă prezint şi să vă povestesc cine suntem, de unde venim şi ce anume căutăm în spaţiul vostru terestru. Sper că în mod deosebit domnul Constantin

Vitănescu va fi extrem de mulţumit pentru faptul că se află aici şi că stăm atât de amical de vorbă.

— Mă cunoaşteţi? întrebă surprins Costi.

— Desigur. Ştim că sunteţi astronom şi sunt bucuros să vă confirm cât de multă dreptate aţi avut gândindu-vă la ipoteza vizitării pământului de către fiinţe extraterestre.

— Oh, sunt onorat de această apreciere, deşi, după cum vedeţi, până în clipa de faţă n-am avut la dispoziţie decât ipoteze, ipoteze şi iar ipoteze.

— Tocmai de aceea, domnule profesor, vă rog să mă ascultaţi. Eu mă numesc Fatuma, şi sunt conducătorul ştiinţific al acestei aerodine. Planeta de pe care venim se află în sistemul solar Proxima Centauri, după cum denumiţi dumneavoastră steaua care se află departe de pământ la numai 4,3 ani lumină. Civilizaţia planetei noastre este mai veche decât a Pământului, şi noi, ca să zicem aşa, suntem martorii dezvoltării vieţii de pe planeta dumneavoastră, martori, dar într-un fel chiar şi autorii, sau şi mai bine zis, izvoarele unor credinţe şi realităţi terestre. Poate că nu voi povesti totul în ordinea firească a lucrurilor, poate că numeroasele mele digresiuni vor fi inutile sau numai obositoare, totuşi vă cer să mă ascultaţi cu atenţie, deoarece cunoaşterea noastră reciprocă ne va fi tuturora de folos. În primul rând, să nu vi se pară ciudat că ştim şi vorbim româneşte. În jurul planetei voastre evoluează câteva sute de aerodine venite de pe planeta mea şi echipajul fiecărei farfurii zburătoare a învăţat la perfecţie limba ţării sau chiar câteva limbi ale ţărilor deasupra cărora zboară. Stadiul înaintat de civilizaţie în care ne aflăm noi, ne îngăduie să primim şi să înmagazinăm cam de-o sută de ori mai multe informaţii decât este capabil cel mai evoluat om de pe pământ, savantul sau omul de cultură cu pregătirea cea mai profundă şi multilaterală.

Planeta noastră, de altminteri singura locuită din sistemul solar Proxima Centauri, se numeşte Zeta. Pe ea există un singur stat condus de un guvern unic şi de un preşedinte ales pe un termen de două sute de ani. Am trecut şi noi prin fazele istorice terestre. Am avut şi noi războaie care au scăldat planeta Zeta în râuri de sânge, dar acum cinci mii de ani, după ce-am descoperit fuziunea nucleară, s-a ajuns în acea stare limită şi fără alternativă care aşezase planeta noastră la un pas de distrugere şi autonimicire. Singura salvare a fost abolirea

războiului şi instaurarea unui stat unic pe principiile egalităţii între oameni.

Primele noastre expediţii extraplanetare le-am făcut în interiorul propriului nostru sistem solar. Eram încă la început. Rachetele erau încă prea slabe pentru călătorii de lungă durată şi numai folosirea rachetelor cu motoare atomice ne-au putut aduce pe pământul dumneavoastră acum patru mii cinci sute de ani. Da, terasele de la Baalbek nu sunt altceva decât rampele de aterizare şi de relansare în spaţiu a primelor noastre rachete pe care le-am trimis aici.

Desenele rupestre (şi sunteţi departe de a le îi descoperit pe toate; veţi mai avea surprize în această privinţă), care zugrăvesc fiinţe ce par să plutească, fiinţe îmbrăcate în costume etanşe, sau chiar în aparate de zbor, nu sunt nişte simple desene imaginate de vreun artist oarecare, ci reprezintă imagini ale semenilor mei veniţi din sistemul solar Proxima Centauri. De două mii de ani savanţii noştri au inventat motoare fotonice pentru rachetele noastre şi asta, bineînţeles, înseamnă că distanţa dintre Zeta şi Pământ am redus-o la maximum posibil. Gebeleizis, sau Zamolxis, zeul strămoşilor dumneavoastră, a fost de fapt o fiinţă de pe planeta Zeta, adică mai exact spus un cosmonaut, singurul supravieţuitor al unei catastrofe în urma căreia astronava cu care venise pe pământ a fost distrusă…

Ajuns în acest punct al convorbirii, Costi îşi îngădui să-l întrerupă pe Fatuma, întrebându-l direct:

— Dar de ce faceţi de atâta vreme operaţia asta de supraveghere a Pământului?

Fatuma tresări brusc şi spuse după câteva clipe de tăcere:

— Mă aşteptam la o astfel de întrebare şi vă răspund deschis: cercurile ştiinţifice de însemnătate mondială de pe Pământ consideră că existenţa aerodinelor, sau a farfuriilor zburătoare cum sunt ele denumite nu fără un accent peiorativ, este pur şi simplu o mistificare. În numeroase rânduri, deşi nu noi am provocat acele conflicte, păstrându-ne mereu în cea mai strictă rezervă şi expectativă, am fost atacaţi. De numeroase ori am scăpat de catastrofe, numai datorită vitezei fotonice pe care aerodinele noastre sunt capabile să le dezvolte.

Dar avem de pe acum numeroase aerodine şi mai perfecţionate, dotate cu motoare ce folosesc fantastica energie a laserelor. Aerodina în care vă aflaţi, face parte din acest tip

perfecţionat şi, cu ea drumul dintre Zeta şi Pământ poate fi parcurs în mai puţin de trei ore terestre. Singura dificultate este aceea că pe Zeta nu avem zăcăminte diamantifere, atât de necesare dispozitivelor din sistemul "laser". Nici nu vă daţi seama, dar Pământul este una dintre cele mai bogate planete în diamante. În Groenlanda, Alaska, în câteva insule dincolo de Cercul polar nordic, ca şi în Antarctica, echipaje ale aerodinelor noastre procedează după metode extrem de sensibile la prospectarea celor mai bogate zăcăminte diamantifere de pe glob. Ca să fiu sincer, prezenţa mea şi a echipajului pe care-l conduc, în această zonă a ţării dumneavoastră, are şi o raţiune practică. Gebeleizis ne-a adus cu două milenii în urmă o hartă în care este consemnată cu o precizie maximă, locul unde a fost ascunsă comoara lui Decebal, cu câteva ore înainte ca marele rege dac să se fi sinucis. Tezaurul n-a putut fi descoperit de Traian şi din carele încărcate cu aur în Triumful său de la Roma a lipsit tocmai ceea ce era infinit mai valoros. În albia râului Lostriţa şi anume în porţiunea ei subterană, din interiorul peşterii lui Zamolxis, se găseşte şi azi acest tezaur. Partea lui cea mai valoroasă este alcătuită din circa 30 de kilograme de diamante. Cele mai multe sunt atât de perfecte ca structură şi atât de mari (unele au şi opt sute de carate) încât ele sunt pentru industria noastră de motoare "laser" o adevărată mană cerească. Proiectanţii noştri năzuiesc să construiască instalaţii "laser" capabile să transporte o aerodină până la cel mai periferic punct al galaxiei noastre, în aşa fel, încât să fie asigurată şi revenirea la start în timp util. În acest sens, pot să vă divulg acest secret, se preconizează a fi folosită în afară de "laser" însăşi mişcarea de rotaţie a galaxiei. Mersul aerodinei urmează a fi axat pe direcţia inversă de rotaţie a masei galactice, astfel încât la fantastica viteză a farfuriei zburătoare să se adauge (fantastică şi ea) viteza de rotaţie a universului galactic.

Sunt visuri şi planuri măreţe şi la înfăptuirea lor nu ignorăm nici posibilitatea unei colaborări reciproc avantajoase cu locuitorii Pământului.

— Domnule Fatuma, zise Costi pe un ton foarte respectuos şi îndatorat. Tot ce ne-aţi povestit, deşi pe scurt, constituie pentru mine ca astronom cea mai mare revelaţie a vieţii mele. Mi-aş îngădui să vă adresez câteva întrebări.

— Vă rog, domnule profesor. Sunt dispus să răspund la orice întrebare pusă de dumneavoastră.

— Faptul că purtaţi căşti şi costume de protecţie, presupune ideea că pentru organismul dumneavoastră oxigenul este dăunător.

— Exact. Noi suntem în realitate fiinţe anaerobe...

— Nu respiraţi de fel? întrebă Emil îngrozit.

— În metabolismul nostru foarte lent, oxigenul este extrem de dăunător. De altfel planeta Zeta nici nu are atmosferă, iar forma ei de viaţă are ca element primordial siliciul. Abia în ultimii ani dumneavoastră aţi descoperit uluitoarea capacitate de memorizare a siliciului şi industria electronicii, a instalaţiilor de calcul nici nu mai este posibilă fără tranzistori, fără plăcuţele de siliciu. Dar ceea ce la voi este o creaţie artificială, la noi, constituie însăşi principiul vital deoarece siliciul este elementul constitutiv de bază al organismelor vii. Aşa se şi explică perfect ritmul nostru rapid de dezvoltare intelectuală şi psihică. Creierul nostru (avem o cutie craniană ca a pământenilor, dar suntem nişte pitici faţă de voi) este — fără să mă laud — un gigant electronic condensat la maximum. Aşa se şi explică excepţionala capacitate de înmagazinare a informaţiilor în creierul nostru. Avem un metabolism atât de lent încât dacă aţi avea metabolismul nostru, aţi sta în letargie. Arderile în organismul nostru sunt minime şi noi avem o longevitate care pe voi v-ar stupefia pur şi simplu. Dacă ar fi să folosim sistemul vostru de măsurare a timpului, noi trăim circa trei mii de ani tereştri. N-o să mă credeţi, dar eram tânăr, n-aveam decât o mie de ani când l-am cunoscut pe Gebeleizis, pe Zamolxis ai dacilor.

— Îmi mai permiteţi să vă adresez o întrebare? întrebă Costi.

— Evident.

— La începutul convorbirii noastre aţi afirmat că mă cunoaşteţi...

— Da, şi vreţi să ştiţi în ce fel v-am cunoscut?

— Exact.

— Noi am descoperit de foarte multă vreme, respectiv de vreo opt mii de ani, o instalaţie de captare a celor mai mici şi insesizabile unde ale materiei vii. Un astfel de aparat avem cu noi în aerodină şi n-o să preget a vi-l arăta chiar în timpul funcţionării sale. Are o putere şi o precizie selectivă fără limite,

fiind bazat pe principiul că fiecare fiinţă este un post emiţător, de unde proprii şi inimitabile. În asta mi se pare că stă de fapt ceea ce se cheamă personalitatea umană, fiecare om fiind o entitate irepetabilă, un miracol unic. Avem înregistrate, bineînţeles nu numai ca pe-o simplă curiozitate, ci şi din necesităţi practice, documentare, cantităţi gigantice de declaraţii a mii şi mii de personalităţi umane, de la strigătele oamenilor de tip Cro-Magnon şi Neanderthal, de la convorbirile lui Cezar cu Cleopatra până la ultimele cuvinte ale lui Decebal, de la dialogurile lui Platon cu învăţăceii săi până la sonetele orale, rămase nescrise, ale lui Shakespeare, de la discursurile lui Cicero până la tot ce-a spus Alexandru cel Mare...

— Aţi ascultat poate chiar şi discuţia, noastră de aseară, pe cerdacul casei din Lişava?

— Evident, deşi operaţia noastră de ascultare a trebuit să fie întreruptă brusc.

— De ce? întrebă Emil cu glasul gâtuit de uimire.

— Fiindcă aerodina pereche, aceea cu care am stat până aseară în formaţie, s-a prăbuşit pe platoul de lângă satul Lişava.

— Dar cum s-a prăbuşit? întrebă Costi.

— S-a produs o defecţiune la ecranul de anulare a forţei gravitaţionale.

— Aerodinele au un astfel de ecran?

— Sigur că da. Aşa se explică enorma lor mobilitate, capacitatea lor de a sta suspendate, fără ajutorul motoarelor "fotonice" sau cu "laser", la orice înălţime deasupra pământului. Ecranul, construit de fapt dintr-o reţea invizibilă pentru pământeni, de unde antimagnetice, anihilează complet forţa de gravitaţie terestră, făcând ca aerodina să nu aibă practic absolut nici o greutate.

— Formidabil! exclamă Emil lovindu-se cu palma peste frunte.

— Din fericire, continuă comandantul Fatuma, echipajul format din cinci colegi de-ai noştri, s-a salvat la timp prin instalaţia de catapultare. Ei sunt acum pe bordul aerodinei noastre.

— În momentul când ne apropiasem cu docarul de locul catastrofei, ne-aţi observat şi aţi aterizat anume pentru noi? întrebă Costi.

— Ca să fiu sincer, revenisem pentru a lua un set de

fotografii de la locul catastrofei. Pierderea unei aerodine nu este un lucru oarecare şi incumbă responsabilităţi mari. Întorşi pe Zeta, trebuie să dăm explicaţii certe şi documentate. Motoarele cu "laser" şi în general tot complexul de instalaţii aflat la bordul aerodinei comportă cheltuieli şi o energie fără seamăn, mai ales dacă se ţine seama de faptul că pe Zeta materia esenţială pentru laser, diamantele, lipsesc cu desăvârşire. Pe urmă, mai e ceva, dar n-aş vrea să vă creez în mod inutil o stare de nelinişte.

— Ce anume? întrebă Costi.

— Trebuie să ne îndreptăm spre Zeta. De fapt am luat startul spre planeta Zeta acum un sfert de oră. Peste două ore şi patruzeci şi cinci de minute vom fi pe Laduma.

— Ce-i asta Laduma? întrebă în sfârşit Sergiu, care tăcuse tot timpul până atunci.

— Laduma este cosmodromul capitalei noastre.

— Aoleu! zise Ţucurel subit îngrijorat. Ce papară o să încasez eu de la mama... Ne aşteaptă la prânz şi noi, nicăieri.

— Peste câteva zile terestre vom fi îndărăt, îi asigură Fatuma cu un zâmbet în care se citeau deopotrivă bunăvoinţa şi părerea de rău că era nevoit să-i ţină ostatici fără a le fi cerut în prealabil asentimentul.

Costi se apropie de unul din hublouri şi încerca să vadă şi să recunoască platoul pe pământul reavăn pe care doar cu o jumătate de oră în urmă încă mai alergau în docar spre craterul fumegând. Dar aerodina se afla acum la câteva milioane de kilometri depărtare şi chiar cu cel mai puternic telescop nu s-ar mai fi putut zări nici măcar semeţul munte Gugu, necum platoul pe care se afla izlazul satului Lişava. Fatuma veni lângă astronom şi pe un ton de curtoazie îi întinse un aparat optic portativ, un obiect ce părea extrem de simplu, asemănător unui teleobiectiv de aparat fotografic şi îi spuse:

— Priviţi vă rog prin acest aparat...

Costi îl puse la ochi, în dreptul hubloului şi, anume, pe cerul negru ca smoala apăru soarele, nu mai mare decât un nasture de cămaşă, iar în jurul lui ca o salbă de mici mărgăritare zări planetele sistemului solar şi între ele descoperi Pământul cu micul său satelit natural, Luna.

Apoi Fatuma ţinu să le facă încă o surpriză de natură foarte personală. Puse în stare de funcţiune aparatura de ascultare a undelor umane şi după câteva secunde, ceea ce dovedea

extraordinara forţă şi rapiditate de selectare a instalaţiei, în microfonul agregatului răsunară câteva glasuri cunoscute şi dragi. Ele veneau de pe cerdacul casei din Lişava. Elenuţa vorbea cu Maria şi cu Victor:

— Unde vrei să pleci, omule.

— După ceilalţi. Habar n-au cum se ţine o lansetă în mână, şi au plecat la păstrăvi fără mine.

— Să nu-l muşte vreun rac pe Ţucurel de picior...

— Asta-i mama, tresări Ţucurel, auzindu-i şi recunoscându-i glasul.

— Da, zise Sergiu. Dacă ar şti mămică-ta unde ne aflăm, cred că ar leşina de spaimă.

Ţucurel râse uşor, amintindu-şi că mămică-sa se pierduse cu firea, de curând, chiar şi numai la vederea unui şoarece.

Auzindu-i cât de liniştit vorbesc pasagerii săi pământeni, Fatuma nu pierdu prilejul să le aducă un elogiu discret:

— Mă bucur că vă simţiţi bine şi că această călătorie nu vă exasperează. Chiar şi acest băiat pare să fie un temerar. De altfel, ţin să vă spun că una dintre cele mai frumoase calităţi ale pământenilor este temeritatea.

Ţucurel se făcu stacojiu în obraji şi tatăl său îl privi cu o satisfacţie proaspătă, ca şi cum abia atunci ar fi descoperit ce copil minunat are. În clipa aceea Costi se adresă lui Emil, surprins că până atunci îl ignorase:

— Ei, dragul meu nepot, nu-i aşa că astronomia te atrage cel mai mult?

Fatuma păru intrigat de această întrebare în aparenţă atât de banală şi se uită cu ochi mari la Costi. Acesta îi explică:

— Să vezi, domnule Fatuma, noi, fraţii Vitănescu, dăm o luptă grozavă pentru a-l atrage pe nepotul nostru către cea mai frumoasă profesie. Eu sunt astronom, Vasi e ofiţer de vânători de munte, Victor e învăţător, iar Sergiu e colonel-aviator şi fiecare doreşte să-l vadă optând pentru profesia lui. Ei, dar aventura asta uluitoare în care am intrat, se pare că-mi va da, în mod definitiv, câştig de cauză. Nu-i aşa, Emil?

Curios, Emil parcă nici nu-l auzise pe unchiul Costi. Se uita cu un aer foarte preocupat şi atent la unul din numeroasele tablouri de comandă din faţa căruia, o fată de o frumuseţe stranie, urmărea funcţionarea complicatei instalaţii cibernetice de pe aerodină.

— E fata mea, zise cu un uşor orgoliu, Fatuma. Este inginer cibernetician. Se numeşte Miruna. Miruna! Vino te rog să-ţi prezint un tânăr pământean.

Emil nu-şi putu ascunde sentimentul de jenă copilărească pe care îl încearcă în situaţii asemănătoare absolut toţi adolescenţii, din cauza excesului de romantism. Dar, se vede că până şi în cel mai depărtat colţ al Universului adolescenţa înseamnă romantism, candoare şi puritate, fapt pe care ţinu parcă să-l dovedească în modul cel mai discret şi Miruna, fiindcă ea se purtă în faţa lui Emil exact ca o elevă de liceu de pe planeta noastră.

Observându-i pe amândoi, Ţucurel se gândi, micşorându-şi pleoapele de uimire şi plăcere: "Ce interesant ar fi dacă Miruna asta s-ar îndrăgosti de fratele meu. Emil s-ar duce să înveţe pilotajul pe planeta Zeta..."

Emil era absorbit de farmecul Mirunei, dar şi de fantastica prezenţă a instalaţiilor cibernetice în faţa cărora Miruna se mişca atentă şi graţioasă, cu o gravitate de savant precoce.

Costi, în schimb, nu avea ochi şi urechi decât pentru Fatuma. El dovedi o curiozitate atât de ardentă, încât Fatuma nu avu încotro şi, ca şi când s-ar fi aflat în faţa unui reporter grăbit să pună întrebări şi lacom să afle răspunsuri din categoria celor mai senzaţionale şi revelatoare adevăruri, se lăsă cu o plăcere orgolioasă atras într-o lungă şi întortocheată convorbire cu astronomul. Se dovedi astfel că, într-adevăr Fatuma era depozitarul unor informaţii atât de uluitoare, încât Costi, care era gata să acorde credit celor mai îndrăzneţe ipoteze, se trezi pur şi simplu stupefiat la aflarea acelor fapte pe care deşi le bănuise, nu îndrăznise a le împărtăşi nici în forurile ştiinţifice frecventate şi nici chiar la cele câteva congrese şi conferinţe internaţionale unde participase ca invitat.

— Vedeţi, domnule profesor Vitănescu, începu Fatuma cu glasul său ciudat, subţire şi cu inflexiuni metalice. Este pur şi simplu de necrezut cât de uşor a trecut istoria civilizaţiei terestre peste o serie întreagă de date de-a dreptul misterioase. Gândiţi-vă la acea surprinzătoare demonstraţie de matematică superioară şi de astronomie pe care-o oferă chiar şi numai piramida lui Keops! Care era pe atunci stadiul civilizaţiei umane? Abia se născocise roata, abia fuseseră puse la punct irigaţiile ogoarelor de orez, mai mult dintr-o observaţie practică şi

îndelung repetată a regimului hidrografic al Nilului. Chiar şi Pământul era considerat ca o tipsie, ceea ce dovedeşte puţinătatea extremă a datelor ştiinţifice, în schimb, iată că egipteni; cunoşteau infinit mai multe lucruri privitoare la mecanica planetelor. De unde şi cum? Ei bine, pot să afirm că ele au fost transmise de cei pe care numai câţiva savanţi de pe pământ, între care şi dumneavoastră, îi numesc paleoastronauţi. Ei au sosit pe Pământ mult prea devreme, astfel încât, dacă punem deoparte monumentalele construcţii egiptene, peruviene şi cele sumeriene, mesajele paleoastronauţilor n-au trezit din păcate decât ecouri şi interpretări mistice. Ce ar înţelege băştinaşii ce populează Matto-Grosso, zonă complet izolată de factorii civilizatori, dacă într-o bună zi ar ateriza în faţa colibelor de trestie o aerodină? Ne-ar considera vrăjitori şi zei, fiinţe coborâte din cer şi ar crea cele mai fantastice legende cu privire la un astfel de fenomen enigmatic. Oricât le-am explica funcţionarea motoarelor fotonice, sau a instalaţiilor cibernetice, ei n-ar înţelege absolut nimic, aşa cum cu patru şi cu cinci milenii în urmă, cu atât mai puţin nu puteau înţelege evenimente asemănătoare seminţiile planetei voastre care o populau pe atunci.

Avem în capitala planetei noastre, la Silicuma, un gigantic muzeu al lumilor cunoscute de noi. Avem eşantioane de roci şi minereuri din peste două sute de planete cercetate de cosmonauţii Zetei de-a lungul timpului. O să-mi facă nespusă plăcere să vă invit la acest muzeu, să-l vizitaţi, deşi cercetarea lui chiar superficială cere un timp egal cu trei-patru luni terestre. Am reuşit să stabilim legături radio şi să organizăm un vast sistem de transmitere a informaţiilor după un cod simplu, prin intermediul laserelor, cu peste douăzeci de planete locuite din alte sisteme solare. Am organizat croaziere cosmice, schimburi de experienţă, vizite reciproce, ba chiar şi acţiuni cu un caracter atât de spectaculos, încât povestite, ar părea că ţin de domeniul fanteziei. Să luăm, de pildă numai cazul planetei Marte. Am descoperit acolo o civilizaţie pe cale de dispariţie din cauza unor condiţii extrem de vitrege. De fapt toată populaţia planetei număra doar câteva mii de fiinţe ajunse la desperare; ele nici nu erau originare de pe Marte, ci veniseră cu un convoi de astronave atomice de pe planeta Phaeton.

— Ah, da, era cândva o planetă între Marte si Jupiter,

planetă care a explodat lăsând pe traiectoria mişcării sale de revoluţie în jurul soarelui un brâu imens de asteroizi...

— Da, domnule profesor, Phaeton a existat, populaţia ei ajunsese chiar la un stadiu înaintat de civilizaţie, dar a izbucnit cel mai pustiitor dintre războaie, un război termonuclear care a dus la explozia şi pulverizarea planetei. Cu puţin timp înainte de declanşarea războiului, un mare grup de savanţi atomişti, fizicieni şi constructori de vehicule spaţiale, împreună cu familiile lor, au părăsit planeta, încercând în desperare de cauză să se salveze. S-au îndreptat spre planeta cea mai apropiată, spre Marte, unde au ajuns epuizaţi. I-am descoperit — aş spune — întâmplător, deoarece toate informaţiile noastre anterioare atestau că pe Marte nu există viaţă decât într-o formă rudimentară şi pipernicită. Lansaseră semnale desperate în spaţiul cosmic şi noi am captat semnalele lor, fiind puşi în alertă şi de explozia catastrofală ce pulverizase în zona aceea planeta Phaeton.

I-am transportat pe Zeta, şi urmaşii lor, deşi fac o comunitate aparte prin specificul şi caracteristicile lor, s-au aclimatizat perfect şi au încetat de multe generaţii a se mai socoti phaetoni sau marţieni, considerându-se zetani, ca şi noi...

În clipa aceea, profitând de mica pauză pe care o făcuse Fatuma în cele ce povestea, se auzi glasul lui Ţucurel întrebător:

— Pe Zeta există ciocolată?

Fatuma izbucni într-un hohot de râs şi spuse:

— Vă asigur că mâncarea nu va constitui o problemă pentru dumneavoastră. Nici chiar pentru acest băiat isteţ şi curajos pe care-l cheamă Ţucurel şi a cărui nostalgie terestră invocă atât de copilăreşte ciocolata. Oh, dar iertaţi-mă, nu mai avem timp să mâncăm pe bordul aerodinei, deoarece peste cinci minute ne vom afla pe cosmodromul capitalei noastre. Vă rog să vă rezervaţi cea mai bună poftă de mâncare pentru dineul ce va îi oferit în cinstea dumneavoastră.

Costi se repezi la hublou şi ceea ce văzu îl făcu să exclame de uimire întocmai ca navigatorii care după multe săptămâni de singurătate între cer şi ocean, strigaseră plini de bucurie şi speranţe: "Pământ! Pământ!"

CAPITOLUL IX

Miruna divulgă gândul perfid al tatălui ei
şi trece la executarea planului de salvare

În secundele când Ţucurel încerca să rezolve mica problemă lingvistică, dacă expresia "aterizare" nu trebuia cumva înlocuită cu "azetarizare", aşa cum pentru Lună se spune "alunizare", aerodina se lăsă cu enorma ei carcasă pe cosmodromul Laduma din vecinătatea capitalei Silicuma.

Ceea ce nu băgaseră de seamă în nici un moment al croazierei cosmice, era faptul că prezenţa lor pe bordul aerodinei fusese anunţată celor zece milioane de locuitori ai capitalei, astfel încât sosirea lor constitui un eveniment comparabil cu o sărbătoare deosebită. În aerogară, ca şi în jurul ei, se găseau zeci de mii de zetani, după cum de-a lungul autostrăzii de la cosmodrom până în capitală alte mulţimi de zetani se înghesuiau ca să-i vadă pe locuitorii planetei Pământ. Înainte de a ieşi din interiorul aerodinei, Fatuma îi pofti să îmbrace costumele etanşe făcute dintr-un material supraelastic în aşa fel încât aceeaşi măsură de costum s-ar fi potrivit oricui, mulându-se perfect pe corp. Căştile erau rotunde şi atât de uşoare, încât purtătorii lor nici măcar nu le simţeau. Li se spusese de la început că rezerva de oxigen, comprimat într-o butelie liliputană cât un degetar, şi care era introdusă într-un buzunar al combinezonului etanş, le asigura respiraţia pentru un an de zile. Astfel echipaţi, călătorii pământeni, în frunte cu Ţucurel, descinseră din farfuria zburătoare cu aerul cel mai firesc din lume, ca şi cum n-ar fi coborât dintr-o aerodină, ci dintr-un banal tramvai la Podul Izvor din Bucureşti.

Ceea ce îi izbi în primul rând, fu culoarea stranie a atmosferei zetane, deşi nu era vorba de atmosferă, ci pur şi simplu de culoarea spaţiului dintre obiecte, o culoare ultravioletă cu o nuanţă odihnitoare de roz pastelat. Sosirile şi plecările din gări sau aeroporturi au totdeauna un aspect festiv,

dar modul cum fusese organizată primirea grupului de pământeni întrecu orice aşteptări.

În incinta circulară a clădirii cosmodromului, într-o sală cu cupolă de plexiglas, care părea să irizeze şi mai mult ciudata lumină ultravioletă zetană, grupul oaspeţilor de pe pământ fu întâmpinat de primarul capitalei Silicuma care, înclinându-se în faţa lor le oferi cheia de siliciu a oraşului, îi declară cetăţeni de onoare şi ţinu o cuvântare extrem de scurtă şi însufleţită, dar care, tradusă de către Fatuma, se dovedi a fi de proporţiile unui discurs enorm. În esenţă, primarul Silicumei îşi exprima recunoştinţa pentru onoarea ce se făcea măreţei şi strălucitei capitale a găzdui câteva zile oaspeţi veniţi dintr-un colţ atât de îndepărtat al Universului. El pomeni apoi de meritele astronomului Costi Vitănescu, de curajul maiorului Vasile Vitănescu, de temeritatea şi sângele rece dovedite de colonelul-aviator Sergiu Vitănescu, de liniştea şi fermitatea viitorului pilot Emil Vitănescu, de sârguinţa la învăţătură a lui Ţucurel, ca şi de caracterul integru al lui Agăsin, vizitiul harnic la docarul dispensarului din Lişava, meritele lui fiind atât de mult lăudate, încât ai fi crezut că vorbea de pilotul unui avion de la "Aviasan", sau de un campion paraşutist.

Ieşind din monumentala clădire a cosmodromului, pământenii începură seria de revelatoare descoperiri în ce privea felul de viaţă al zetanilor, natura peisajului zetan, şi urbanistica marelui oraş Silicuma. Acesta se afla situat în marginea unui ocean ce se pierdea dincolo de linia orizontului. Din cauza extraordinarei abundenţe de siliciu, uscatul avea o culoare predominantă albă-scânteietoare. Vegetaţia, datorită probabil tot siliciului, era de un verde mineral, albicios, ca şi cum peste frunze, iarbă şi păduri s-ar fi aşternut o pulbere fină. Amănuntele de peisaj îşi pierdeau astfel uşor conturul şi totul parcă era privit printr-un imens ecran de sticlă givrată. Chiar şi oceanul era de un albastru pal, parcă toată acea nesfârşită în-tindere marină nu era altceva decât trupul unui monstru acvatic, astfel încât să i se vadă solzii albaştri şi albi, cu largile zvâcnituri ale mareei. Metropola, de proporţii ciclopice, se întindea şi în golful imens al oceanului, plasat pe piloni, sau pe chesoane dintr-un material asemănător betonului. O parte a oraşului era submarină, clădirile în ciorchine de dimensiunea unui întreg cvartal zărindu-se în apă ca prin vitraliul unui portic de cate-

drală. Zona de oraş zidită pe uscat era de un tip monumental. Pe câte un pilon înalt de un kilometru şi gros de cincizeci de metri, erau fixate la diverse nivele mari grupuri de clădiri din sticlă mată, colorată în toate nuanţele curcubeului, sau din siliciu alb, ceea ce clădea peisajului citadin un aer fantastic de pădure împietrită într-o geometrie de o rară frumuseţe. Metrouri verticale, trenuri aeriene, suspendate pe enorme estacade, trotuare, scări monumentale, ba chiar străzi şi bulevarde întregi rulante, se deplasau cu viteze variabile şi pietonii se mişcau de fapt fără nici un efort fizic. Ar fi trebuit să se lase întunericul amurgului şi apoi al serii, dar pe neaşteptate, în secunda când soarele trecu de orizont, deasupra marelui oraş se aprinse într-o reverberaţie de lumini un glob artificial cu un diametru de câţiva kilometri, şi suspendat la o înălţime de aproximativ cincizeci de kilometri. Zetanii păreau să aibă o inexplicabilă idiosincrasie faţă de întuneric şi chiar în gama de culori pentru pictură, artă decorativă, construcţii şi industria bunurilor de larg consum negrul lipsea, negrul fiind în sensul cel mai desăvârşit o culoare necunoscută. Foarte numeroşi erau zetanii care se deplasau nu pe jos, pe străzile şi trotuarele rulante, ci, plutind la înălţimi variabile cu ajutorul unor aparate autonome de zbor. Fixate la spate, ca nişte mici rucsacuri, aceste aparate acţionau pe principiul motoarelor rachetă şi dezvoltau viteze mari. Faptul că pietonii, sau mai bine zis zburătorii icarieni nu se izbeau unii de alţii, se datora unor fluxuri de unde radar, ale căror surse erau nişte minuscule instalaţii de mărimea unor tranzistori, fixate pe fruntea zetanilor. Sistemul aducea foarte mult cu acela extraordinar de acut şi de fin al liliecilor din peşterile şi turnurile părăsite de pe pământ şi pe care îl evoca atât de firesc, încât până şi Ţucurel se gândi la această surprinzătoare asemănare. Zetanii icarieni se deplasau cu viteze mari, mişcările lor păreau deosebit de agitate şi aduceau mult cu forfota dintr-un strop de apă aşezată sub ocularul unui microscop.

Până la începerea banchetului oficial, dat în cinstea pământenilor, aceştia fură conduşi de către Fatuma la cel mai mare hotel din metropola zetană. Lăsaţi singuri să se odihnească şi să se pregătească pentru banchet, pământenii care pentru prima oară puteau vorbi fără prezenţa lui Fatuma sau a altui zetan, îşi împărtăşiră impresiile în voie. Singurul care nu manifesta nici cea mai mică îndoială şi suspiciune era Costi.

Ca astronom, aventuroasa călătorie pe planeta Zeta îi oferea cea mai tulburătoare documentare ştiinţifică şi, orbit de nepotolita sa curiozitate, nu se gândi în nici un fel la ipoteza unei soartă tragice şi definitiv pecetluite.

Vasi în schimb, devenise extrem de bănuitor, neliniştindu-l în primul rând exagerata curtoazie a lui Fatuma.

— Prea se poartă frumos cu noi, prea ne dă asigurări că ne vom înapoia cu bine pe Pământ, prea îndatorat pare să fie faţă de noi şi lucrul cel mai important rămâne faptul că, oricât mă străduiesc, nu văd raţiunea pentru enorma şi paradoxala călătorie extraterestră făcută atât de intempestiv. Prea seamănă cu o răpire, prea suntem înconjuraţi de o binevoitoare atenţie, şi pentru ce toate astea? Convingerea mea fermă este ca nu no vom reîntoarce pe Pământ atât de curând şi poate că nu vom mai reveni niciodată pe bătrâna noastră planetă.

— Vorbeşti copilării, zise Costi, dar în aceeaşi clipă uşa apartamentului ce-l ocupau în hotel se deschise uşor si înăuntru pătrunse Miruna. Apropiindu-se de grupul pământenilor, tânăra zetană spuse pe un ton grav şi cu vocea scăzută:

— Am profitat de faptul că Fatuma e ocupat cu pregătirile sale presante şi am venit să vă comunic că vă paşte cea mai groaznică primejdie.

— N-am spus eu? zise Vasi triumfător că bănuiala sa se adeverea atât de repede.

— Ce primejdie? întrebă Costi, încă neîncrezător.

— Aţi fost răpiţi de pe Pământ nu doar pentru o simplă croazieră. Fatuma o să sfârşească prin a declara că aerodina nu mai poate executa drumul de la Zeta la Pământ şi va spune că acest lucru se datorează defectării motoarelor "laser".

— Nu cred! Nu cred! izbucni Costi indignat.

În loc de răspuns, Miruna se uită spre Emil, apoi spuse:

— O fac pentru dumneavoastră toţi, dar în primul rând pentru Emil.

"S-a îndrăgostit de Emil" — se gândi Ţucurel şi-l privi pe fratele său cu subită admiraţie şi recunoştinţă.

— Totuşi, îmi vine greu să cred o aberaţie ca asta, zise Costi. Ce rost şi ce raţiune ar avea?

— Am să vă dau această explicaţie, zise Miruna. Vă rog să mă ascultaţi cu cea mai mare atenţie. Eu însămi mă vâr într-o primejdie nesăbuită şi dacă ar exista cea mai mică bănuială că

am divulgat acest secret, mi-aş pierde libertatea şi poate chiar viaţa. Fatuma, tatăl meu, trebuie să vă mărturisesc acest lucru, face parte dintr-o vastă organizaţie ştiinţifică de cercetare a vieţii de pe Pământ. Lucrările se fac pe organisme vii. Ele au început cu aducerea pe planeta Zeta a numeroase eşantioane şi exemplare vii, de la plancton şi protozoare până la cobai, dar munca din laboratoarele şi clinicile noastre de cercetări au luat o astfel de dezvoltare, încât în ultima vreme a devenit necesară aducerea câtorva fiinţe umane. Înaintea dumneavoastră s-a izbutit aducerea doar a doi pământeni, dar care au murit imediat. Se preconizează a se face experienţe de aclimatizare a pământenilor pe Zeta şi în perspectivă a zetanilor pe Pământ. Experienţele vor merge de la încercările de modificare a celulelor genetice până la grefarea unor organe şi ţesuturi noi.

— Vrei să ne convingi că nu vom mai fi transportaţi pe Pământ? întrebă Costi.

— Ceea ce pot să afirm deocamdată, este planul lui Fatuma de a vă aduce la cunoştinţă că întoarcerea aerodinei pe Pământ va suferi o oarecare întârziere.

— Şi ce-ar trebui să facem noi? întrebă Vasile.

— Să vă comportaţi ca şi cum nu ştiţi nimic despre o eventuală primejdie. La curtoazia lui Fatuma să răspundeţi cu o atitudine identică. Restul încerc să-l fac singură...

Miruna dădu să iasă din apartament, dar în aceeaşi clipă uşa se deschise şi în pragul ei se ivi Fatuma. Văzând-o pe Miruna acolo, avu o tresărire de surprindere neplăcută şi o întrebă cu un glas aspru:

— Ce-ai căutat aici?

Miruna nu răspunse şi Fatuma continuă cu o voce schimbată pe neaşteptate:

— De ce nu-i laşi pe oaspeţii noştri în linişte, să se simtă ca acasă? Ce rost are să ne ţinem de capul dumnealor, în loc să le acordăm odihna dorită şi, desigur, binemeritată?

Emil interveni:

— Domnule Fatuma, domnişoara Miruna a venit să-mi spună că la banchetul ce se va da în seara asta în onoarea noastră doreşte să stau lângă dânsa.

— N-am nimic împotrivă, zise Fatuma îndreptând totuşi o privire rece spre Miruna, semn că spusele sale nu se potriveau cu ceea ce de fapt gândea. Apoi continuă: Se pare că am

îmbătrânit şi nu mai pot înţelege romantismul tinereţii... De fapt, îmi amintesc că din cea mai fragedă tinereţe am stat aplecat numai deasupra ultramicroscoapelor şi în marile biblioteci ştiinţifice. Dragostea şi sentimentalismul sunt cele mai puternice piedici în calea activităţii ştiinţifice, deoarece suavitatea lor are pur şi simplu o acţiune ameninţătoare, narcotică. Dar, domnii mei, să lăsăm tinereţii ceea ce i se cuvine, vă rog să fiţi gata pentru a merge la banchet.

Cu toţii ieşiră în urma lui Fatuma şi Ţucurel o auzi pe Miruna şoptindu-i lui Emil:

— Comunică repede celorlalţi, să nu bea nici un strop de băutură din paharele galbene.

Emil clipi din ochi în semn că a înţeles. Acum. ştiind ce anume se afla dincolo de exagerata curtoazie a lui Fatuma, chiar şi Costi deveni onctuos şi prevăzător, atent în studiul comportării acelui zetan perfid şi atât de misterios.

Banchetul avu loc într-o imensă sală de la parterul hotelului. Sala era de-o nemaipomenită somptuozitate, totul părând aci să fie rodul unei largi risipe de lux şi bogăţie. Stâlpii şi coloanele înalte erau împodobite cu foiţe de aur şi platină, plafonul era acoperit pe întreaga lui suprafaţă cu porfir, iar pardoseala era alcătuită dintr-un imens covor de mozaic multicolor. La banchet participau câteva sute de personalităţi zetane, şi luând primul cuvântul după ce toţi se rânduiseră la mese enorme aşezate în formă de evantai, Fatuma declară cu aerul cel mai serios din lume:

— Dragii noştri oaspeţi nu vor sta la noi decât câteva ore. Aerodina îi aşteaptă pe cosmodrom ca să-i readucă pe Pământ. Aşa că îi rog pe reprezentanţii presei, televiziunii, radioului şi studiourile de filme să-şi facă datoria, consemnând evenimentul memorabil la care suntem martori şi părtaşi. Le doresc oaspeţilor noştri cea mai perfectă sănătate şi veselie şi îi invit să guste din bunătăţile aranjate pe aceste mese îmbelşugate.

Auzindu-l vorbind în acest fel şi, mai ales, auzindu-l că anunţase plecarea aerodinei în următoarele câteva ceasuri, Costi reveni la vechea lui linişte nepăsătoare şi, asaltat de grupul corespondenţilor de presă, găsi că prilejul este extrem de potrivit pentru a-şi manifesta bucuria descoperirii unei planete locuite de fiinţe atât de interesante, ca şi mândria că o veche ipoteză a sa şi-a găsit pe neaşteptate o ilustrare atât de

perfectă. În focul toastului, ca şi în vârtejul declaraţiilor ce i le solicitară corespondenţii de presă, cinematografie şi radioteleviziune, Costi — dar împreună cu el toţi ceilalţi — nu observară că Miruna dispăruse pe neaşteptate din sala banchetului. Emil se aşezase lângă ea, dar scaunul ei era acum gol şi, o floare solitară, albă şi delicată, de forma unei graţioase stele de mare, stătea uitată pe el. Emil o luă în mână şi Ţucurel care stătea alături, îl surprinse cum o mângâia cu un gest aproape inefabil. Poftiţi să guste din băutura turnată în paharele galbene, se făcură a bea din licoarea ce împrăştia o aromă ciudată, dar Costi gustă cu adevărat şi pe dată privirile sale căpătară o lumină aparte, visătoare şi lipsită de voinţă. Era ca şi cum şi-ar fi pierdut dintr-o dată orice urmă de memorie, acest fapt deveni evident întregului grup, deoarece, aplecându-se spre Sergiu, Costi îl întrebă:

— Spuneţi-mi, domnul meu, ce rang aveţi în societatea zetană?

Sergiu se făcu palid la faţă şi schimbă o privire semnificativă cu Vasi, dându-şi seama că gestul necugetat al lui Costi era de natură să compromită planul acţiunii de evadare. Dar, subita şi discreta stare de nelinişte oglindită pe feţele celor ce nu băuseră din băutura aceea, trecu neobservată de Fatuma. Acesta, încrezător acum că ştirea ce-o va da nu va mai trezi nici o reacţie în inimile grupului de pământeni, se ridică de pe scaun şi zise cu vocea sa metalică:

— Domnilor, chiar acum câteva clipe am fost anunţat că la motoarele "laser" ale aerodinei a fost descoperită o neaşteptată defecţiune, astfel încât şederea pământenilor pe planeta noastră va suferi o mică prelungire. Sper că sunt în asentimentul tuturora exprimându-mi speranţa că pământenii se vor simţi bine la noi. În ceea ce ne priveşte, declar solemn că vom face tot ce ne stă în putinţă să le oferim o ospitalitate demnă de străvechile noastre tradiţii şi că vom purcede de îndată la repararea aerodinei.

Pământenii, în afară de Costi, care părea indiferent la auzul acestei ştiri alarmante, se făcură livizi la faţă, dar Fatuma se apropie de ei şi le spuse liniştit:

— Vă rog să nu vă impacientaţi, deoarece în câteva ore, cel mult într-o zi, aerodina va fi în stare a-şi lua startul. În tot acest timp aveţi libertatea de a vizita capitala, uzinele şi institutele

noastre de cercetări, sau, dacă vreţi, puteţi sta în apartamentul ce vi s-a rezervat la hotel.

Abia atunci păru că observă ciudata stare a lui Costi şi zise pe un ton de grija deosebită:

— Mi se pare că domnul astronom nu se simte prea bine.

Făcu un semn imperceptibil şi pe dată se iviră doi zetani îmbrăcaţi în halate albe, de medici.

— Vă rog să-l internaţi pe scumpul nostru oaspete în spitalul municipalităţii, la secţia de medicină cosmică si să vedeţi ce are.

— Am înţeles, domnule Fatuma, spuseră cei doi medici şi-l luară pe Costi cu ei, spre desperarea şi uimirea celorlalţi pământeni.

Acest incident, ca şi vestea că aerodina suferise o defecţiune tehnică, fu de natură a deteriora atmosfera banchetului care luă repede sfârşit. În drum spre apartamentul lor, Vasi le spuse în şoaptă:

— Va trebui să-l salvăm pe Costi şi să punem mâna pe aerodină.

Apoi conveniră că deocamdată singurul lucru ce le rămânea de făcut era să se retragă şi să delibereze în apartamentul lor din hotel. Ajunşi în apartament, se închiseră înăuntru şi Vasi le spuse:

— O singură dată am mai fost într-o situaţie ca asta, desperată, dar nici atunci nu mi-am pierdut cumpătul.

Sergiu îl opri cu un gest şi spuse cu glas plictisit:

— Pariez că iar vrei să ne istoriseşti cum ai stat izolat în aprilie 1945 în Munţii Tatra, într-o cazemată asediată de hitlerişti... O ştim de-a fir a păr.

— Ei bine, n-am s-o mai povestesc.

Exact în clipa aceea uşa apartamentului se deschise, canatul ei dându-se la o parte, ca şi cum o fiinţă nevăzută, imaterială intrase în cameră. Întoarseră cu toţii consternaţi privirea spre uşă, nu văzură pe nimeni, dar auziră glasul subţire al Mirunei care le spuse:

— Nu vă neliniştiţi! Sunt eu, Miruna.

— Bine, dar nu te vedem, zise mirat Vasi.

— Ce minune se petrece cu dumneata, domnişoară? întrebă Sergiu.

— Nici o minune, spuse Miruna. Am folosit un preparat care

m-a făcut invizibilă pentru câteva ore. Din păcate nu-l puteţi folosi, deoarece pentru organismul dumneavoastră nu are nici un efect.

— Înseamnă că şansele noastre de salvare sunt minime, zise Sergiu.

— Ascultaţi planul meu: simulaţi că doriţi să vizitaţi capitala. N-o să vă împiedice nimeni, ba chiar o să vi se dea şi un ghid. Primul drum să-l faceţi la spitalul municipal. Profesorul Costi şi-a revenit şi vă aşteaptă. Va putea părăsi spitalul şi e momentul potrivit să-l luaţi cu dumneavoastră, deşi din cauza băuturii a ajuns să manifeste psihologia unui zetan adevărat. Cereţi ghidului să vă arate Planetariul, pe urmă Muzeul cosmic şi, în sfârşit, exprimaţi-vă dorinţa să vizitaţi cosmodromul. Acolo am să vă iau în primire. Eu voi fi la cosmodrom, pe bordul aerodinei.

— Şi vom zbura îndărăt pe Pământ? întrebă Sergiu.

— Cu o singură şi supremă condiţie, spuse Miruna, privindu-l pe Emil. La mâna stângă Emil are un inel cu o piatră roşie scânteietoare.

— Da, zise Sergiu. E un rubin. Darul mamei sale pentru că a luat cu succes examenul de bacalaureat.

— Am absolut nevoie de acest inel! zise Miruna cu un glas hotărât.

"Aoleo! se gândi Ţucurel. Asta-i un fel de logodnă!"

— Nu înţeleg raţiunea acestui dar, zise Sergiu.

— Rubinul este piesa esenţială a oricărui motor "Laser". Tatăl meu a dat ordin ca motoarelor de pe aerodina cu care am venit să li se ia pietrele preţioase. Va trebui să remontez rubinul de la mâna domnului Emil.

— Şi-o să-ţi ajungă piatra unui inel atât de modest? întrebă Sergiu neîncrezător.

— Încerc.

— Am şi eu un inel cu un rubin mai mare decât al lui Emil.

— Oh, ce bine îmi pare! Sunteţi salvaţi! exclamă Miruna în clipa când Emil şi Sergiu îi dădură inelele scoase de pe degete.

Apoi Miruna ieşi din încăpere. După câteva clipe ieşiră şi pământenii, în grup compact. La parter îl întâlniră pe Fatuma.

— Oh, domnule Fatuma, bine că te întâlnim, îl întâmpină Sergiu cu un aer vesel. Avem o mică dorinţă. Vrem să vizităm oraşul. Ne îngăduiţi acest lucru?

— Bineînţeles că da! răspunse Fatuma şi, făcând semn unui zetan care se apropie de îndată, le spuse pământenilor că pot purcede la vizitarea oraşului chiar din acel moment şi că în acest scop le pune la dispoziţie pe cel mai bun ghid din capitala zetanilor.

Fatuma îi urmări cu o privire veselă şi curtenitoare, făcându-le semne prieteneşti cu mâna, într-atât de sigur era că pământenii n-aveau să mai scape din mâinile sale pentru nimic în lume.

Vizitarea oraşului se desfăşură în cele mai bune condiţiuni, exact până în momentul când intrară în rezerva spitalului municipal unde stătea Costi. Îşi revenise, dar, ciudat lucru, nu mai avea nevoie de combinezon şi cască de protecţie cum continuau să poarte ceilalţi membri ai grupului. Deşi, în afară de acest amănunt, totul părea în ordine, de îndată ce Costi deschise gura, începând să vorbească, se dovedi că psihologia lui suferise modificări stranii şi profunde. În primul rând îşi pierduse memoria terestră. Nu mai recunoscu pe nimeni din grup, nici chiar pe Emil, sau pe Ţucurel. Căpătase, ca prin farmec acea falsă şi derutantă curtoazie zetană care îl caracteriza atât de net pe Fatuma.

— Cine sunteţi? îi întrebă Costi în momentul când pământenii intrară în rezerva unde era internat.

— Costi, lasă-te de glume! zise Vasi şi-l bătu uşor cu palma peste umăr, dar astronomul se arătă dintr-o dată foarte jignit de acest gest de o familiaritate nepotrivită între persoane ce nu se cunosc.

— Suntem pământeni, zise Sergiu cu un aer vesel, deşi numai de glume nu-i ardea în momentul acela.

— Da? întrebă Costi transfigurat de uimire. Într-adevăr am auzit că au fost aduşi câţiva oameni de pe Pământ pe planeta noastră. Va să zică dumneavoastră sunteţi pământeni? Daţi-mi voie să mă recomand. Mă numesc Catuna şi sunt astronom…

— Bravo, frăţioare! zise Vasi cu uşoară ironie, iată că ai şi un nume nou, ca al zetanilor. Nu te mai cheamă Costi ci Catuna!...

Ca şi când n-ar fi auzit această remarcă ironică, astronomul îi întrebă cu o curtenitoare bunăvoinţă:

— Cum vă simţiţi pe planeta noastră?

— Bine, bine, dar vino-ţi în fire, izbucni Vasi stupefiat.

Sergiu, a cărui faţă se posomorâse pe încetul, îi spuse pe un ton îngrijorat şi plin de milă:

— Spune-mi, dragă Costi, n-ai auzit de un astronom pe care-l cheamă Vitănescu?

— Pe Zeta nici nu există astfel de nume caraghioase, zise Costi, continuând să-i privească adânc, dar cu un aer străin şi fără pic de căldură.

Atunci Emil îi spuse, adoptând o atitudine plină de respect şi curtoazie:

— Am dori să vizităm capitala planetei dumneavoastră. Ne puteţi da o mână de ajutor?

— Cu plăcere, zise Costi şi după câteva minute ieşiră din clădirea spitalului municipal.

Ajunseră destul de uşor la cosmodrom, deoarece se urcară într-un tren suspendat care porni cu viteză ameţitoare. Staţia terminus a acestui tren era situată chiar în faţa intrării principale a cosmodromului. Zăriră aerodina şi Emil cel dintâi o observă pe Miruna la capătul de jos al scării ce lega pista de decolare cu unul din hublourile deschise.

Apoi se repezi pe scara suspendată şi îi chemă pe toţi s-o urmeze. Intrară în aerodină exact în clipa când dinspre oraş se auzi un zgomot care se apropia ca un tunet rostogolit printre nori negri. Miruna scoase un ţipăt de spaimă:

— Dumnezeule!

Era prea târziu. Auziră cu toţii glasul lui Fatuma izbucnind într-un strigăt aspru şi poruncitor:

— Dacă decolaţi vă distrug într-o miime de secundă! Miruna! Miruna! Eşti fata mea şi nu-ţi îngădui să mă trădezi!

Folosindu-se de aparatul său de zbor autonom, Fatuma se înălţă până la nivelul bordului şi faţa sa, urâţită de mânie, se ivi în cadrul unuia dintre hublouri. Apoi începu să bată cu pumnii în peretele bordului, strigând fără încetare:

— Miruna! Voi face să explodeze aerodina! Mă auzi, Miruna?...

În clipa aceea Ţucurel se trezi din somn, lac de sudoare. Emil îl scutura de umeri şi văzând că în sfârşit deschisese ochii, îi spuse:

— Ce-ai visat, frăţioare, de vorbeai în somn? Cu cine te

luptai atât de amarnic?

Ţucurel se frecă la ochi şi spuse:

— Oh, ce bine că totul n-a fost decât un vis.

Apoi aţinti privirea spre lanterna lui Emil care, aprinsă, era îndreptată spre el şi înţelese că deşi se trezise dintr-un vis, realitatea nu era de fel încântătoare, întrebă cu glas moale:

— Câte ore am dormit?

— N-ai dormit mult. Vreo patru ceasuri.

Ţucurel închise o clipă ochii, apoi întrebă:

— Ai mai lucrat la trepte?

— Da, minţi Emil ca să-l liniştească.

Ţucurel ieşi din sacul de dormit ca să coboare de pe enorma masă circulară de piatră, dar în momentul acela dădu cu ochii de micul aparat de radioemisie şi recepţie pe care îl luase cu el şi la care, ciudat lucru, nimeni nu se gândise până atunci. Ţucurel scoase un strigăt de triumf şi spuse:

— Mii de bombe şi milioane de pipe! De ce-am mai luat acest emiţător radio, dacă ne uităm la el exact ca omul din peşteră la o farfurie zburătoare?!

— Ia te uită exclamă Lili, tulburată de această descoperire simplă.

În clipa următoare Emil întinse mâna spre micul şi delicatul transmiţător radio. Era emoţionat şi simţi că îi tremură mâinile. Totuşi găsi putere să se stăpânească şi, îmbrăţişându-i pe fratele său, îi spuse:

— Nici nu-ţi dai seama ce idee grozavă ţi-a venit! Poate că tocmai asta ai visat! Vino să te sărut! Lili, sărută-l şi tu pe bravul meu frăţior!!

Lili dădu ascultare acestei porunci simple şi entuziaste şi Ţucurel îi spuse în şoaptă:

— Dac-ai şti cât de mult semeni cu Miruna!

— Cine-i Miruna? întrebă Lili, dar Ţucurel nu-i mai dădu nici un răspuns, atent dintr-o dată la mişcările lui Emil care, manipulând micul aparat, îl puse pe "transmisie" începând să cheme cu un glas plin de bucurie şi de speranţă.

— Cât e ora? întrebă Ţucurel.

— Opt şi un sfert, spuse Lili.

— Seara sau dimineaţa?

— Seara, spuse Lili după o clipă de gândire.

— Înseamnă că acum pionierii sunt la cina. Nu cred să stea

careva dintre ei cu aparatul pus pe recepţie, zise Ţucurel şi Lili îl privi cu o mirare binevoitoare, părând să fie din ce în ce mai surprinsă de logica atât de precoce maturizată a acestui copil.

În clipa următoare Emil constată cu un glas dezolat:

— Am impresia că s-a defectat micul nostru aparat de emisie.

Lili înlemni de stupefacţie, dar Ţucurel care părea în continuare că nu-şi dă seama de grozăvia primejdiei ce apăsa asupra lor, izbucni cu o voce veselă, ba chiar niţel ironică:

— Electronistule, acum să te vedem ce poţi!

Exclamaţia îi era adresată lui Emil, dar acesta n-o auzi fiindcă în loc de orice alt răspuns ceru o şurubelniţă.

— De unde să-ţi fac rost de-o şurubelniţă în peştera asta? întrebă Ţucurel. A, stai că am ceva mai bun.

— Ce? întrebă Lili care părea că începuse a-l asculta pe fratele lui Emil ca pe un oracol.

— Am un briceag de excursie.

— Adă-l încoace! zise Emil poruncitor şi Ţucurel vârî mâna în buzunarul de la piept al hanoracului, scoţând de-acolo briceagul. Apoi, el şi cu Lili ţinură aprinse lanternele deasupra aparatului de radio, pentru ca Emil să aibă un câmp bun de lucru.

După o jumătate de oră Emil termină de reparat şi reluă apelul cu un glas îndârjit:

— Alo! Tabăra de pionieri! Tabăra de pionieri!...

EPILOG

Din care se vede că uneori
şi întâmplarea este salvatoare

Toţi cei din casă începură a fi îngrijoraţi. Se găseau adunaţi la masa de cină, în cerdac şi se mirau că Ţucurel şi Emil nu se mai iveau de nicăieri. Din nenorocire Agăsin îşi terminase lucrul şi era acasă la el, neştiutor că Ţucurel şi Emil nu se întorseseră încă din expediţia lor la peşteră. El singur ştia că peştera fusese obiectivul excursiei. Toţi cei din casă credeau că excursia celor doi era banală şi obişnuită, alcătuită fiind din câteva ceasuri de pescuit, dintr-o plimbare fără peripeţii primejdioase şi acum părerile lor oscilau în tot felul de presupuneri: ba că au rămas pe undeva la vreo stână, ba că or fi hotărât să rămână peste noapte la vreo gură de exploatare forestieră, ba că pur şi simplu se aflau în drum spre casă şi că vor apărea dintr-o clipă în alta. Dar timpul trecea şi cei doi excursionişti încă nu-şi arătau feţele.

În vremea asta la tabăra de pionieri lucrurile erau infinit mai discrete. Neliniştea, e drept crescândă, o împărtăşea un singur om, tatăl domnişoarei Lili, comandantul de pionieri al taberei. Nici el nu ştia unde putea să zăbovească Lili atât de mult şi, deşi cina se terminase, deşi pionierii din tabără se găseau în dormitoarele lor, pregătindu-se de culcare, comandantul nu-şi mai găsea loc şi astâmpăr. Se plimba în camera sa ca un leu într-o cuşcă, în dese răstimpuri ieşea pe coridor, având impresia înşelătoare că aude paşi, apoi revenea în cameră din ce în ce mai agitat.

Şi iată că deodată auzi nişte paşi ce se apropiau în goană pe coridor. Dintr-un salt fu la uşă. O deschise exact în clipa când un pionier, cu o faţă pe care spaima se întipărise clar, îi comunică această veste:

— Tovarăşe comandant, adineauri am deschis absolut întâmplător aparatul de radioemisie şi am recepţionat apelul tovarăşei Lili. Se află în peştera lui Zamolxis împreună cu băieţii tovarăşului colonel-aviator Vitănescu.

— Eşti sigur? Unde-i aparatul?

— E în dormitor. Fata dumneavoastră vorbeşte acum cu colegii mei din dormitorul numărul cinci.

— Hai la dormitor!

— Tovarăşe comandant, vă rog să ne daţi voie să facem şi noi parte din echipa de salvare, zise pionierul, dar comandantul nu-i dădu nici un răspuns, alergând spre ieşirea din pavilionul central şi îndreptându-se spre cabana dormitorului cinci.

Exact în acelaşi timp, întâmplarea a făcut ca şi familia Vităneştilor să afle locul unde se găseau Ţucurel şi Emil. Elenuţa, primi pe neaşteptate vizita unui ţăran din cătunul Voreţ care o rugă sa vină cât se poate de urgent, deoarece nevastă-sa stă să nască. În această împrejurare, ca de obicei, tanti Elenuţa îl chemă pe Agăsin ca să înhame caii la docar pentru a ajunge mai repede la locuinţa bolnavei. În timp ce înhăma caii, zorit de tanti Elenuţa, Agăsin întrebă cu aerul cel mai firesc din lume:

— Ei, ce zice Ţucurel, cum i-a plăcut grota lui Zamolxis?

— Dar ce, acolo au plecat nepoţii mei, nu la pescuit?

— Păi da' cum? răspunse Agăsin. Au plecat cu frânghii de nailon ca să se lase în afund...

— Oh, scoase o exclamaţie dureroasă tanti Elenuţa şi urcă repede scările cerdacului ca să le comunice şi celorlalţi neaşteptata veste.

E lesne de închipuit ce-a urmat. Vasi, Costi, Sergiu şi Victor se pregătiră, se înarmară cu nişte colaci de frânghie, cu felinare de vânt, târnăcoape şi porniră fără zăbavă spre peşteră.

Echipa de salvare a taberei de pionieri era alcătuită din zece pionieri. Cel mai tânăr dintre ei avea exact vârsta lui Ţucurel, iar cel mai vârstnic avea cincisprezece ani. Era într-adevăr interesant să vezi acest grup temerar, pornit cu atâta îndârjire şi însufleţire la acţiunea de salvare. Aveau cu ei câteva corzi de nailon, luaseră lopeţi şi târnăcoape, lanterne electrice de buzunar, nu uitaseră nici chiar trusa medicală de prim-ajutor. Aparatul de radiorecepţie şi emisie era la tatăl lui Lili şi îl ţinea agăţat pe după gât, în felul miliţienilor de la Circulaţie. Aparatul era deschis pe recepţie şi în dese răstimpuri se auzea, fie glasul lui Lili, fie glasul subţire şi zglobiu al lui Ţucurel, fie glasul grav şi emoţionat al lui Emil. Era limpede că, izolaţi la o adâncime de peste o sută de metri sau poate chiar mai mult, în subteran, cei trei aveau un moral ridicat şi manifestau o bună stare psihică.

Ar mai rămâne de amintit faptul că cele două grupuri de salvare, neştiind una de prezenţa celeilalte, se întâlniră pe platou, în apropierea peșterii lui Zamolxis. Cele două grupuri se uniră şi, în acest fel, crescu încrederea că acţiunea se va sfârşi cu bine. Ajunşi la intrarea în grotă, comandantul de pionieri al

taberei luă din nou legătura cu cei izolaţi în subteran şi primi de-acolo, din partea lui Emil, toate indicaţiile privind itinerariul de urmat. Aflând că în enorma sală subterană se găseau vestigii ale istoriei umane, atât de stranii, ca desenul rupestru, masa de piatră şi cercul celor zece dale de piatră colorată, operaţia de salvare fu adaosă de-o operaţie de vizitare a peșterii.

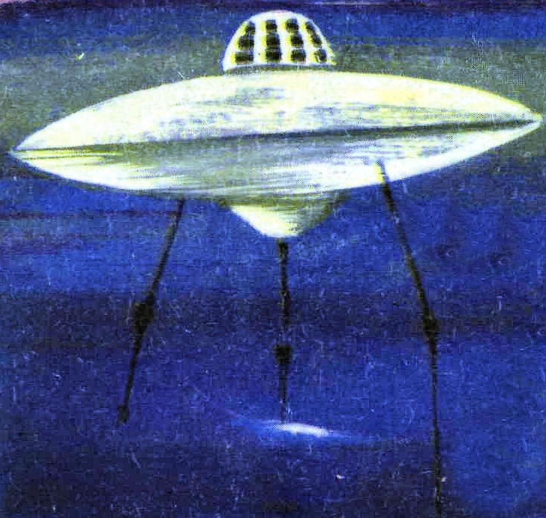
După ce totul luă sfârşit cu bine, se întoarseră acasă.

Cu felinarele de vânt în mâini, cu zecile de lanterne aprinse, se îndreptară spre Lişava, ale cărei lumini se vedeau licărind în vale, aşa cum se văd constelaţiile scânteind pe cer.

SFÂRŞIT

CUPRINS

Lei 4

Editura Ion Creangă
1972